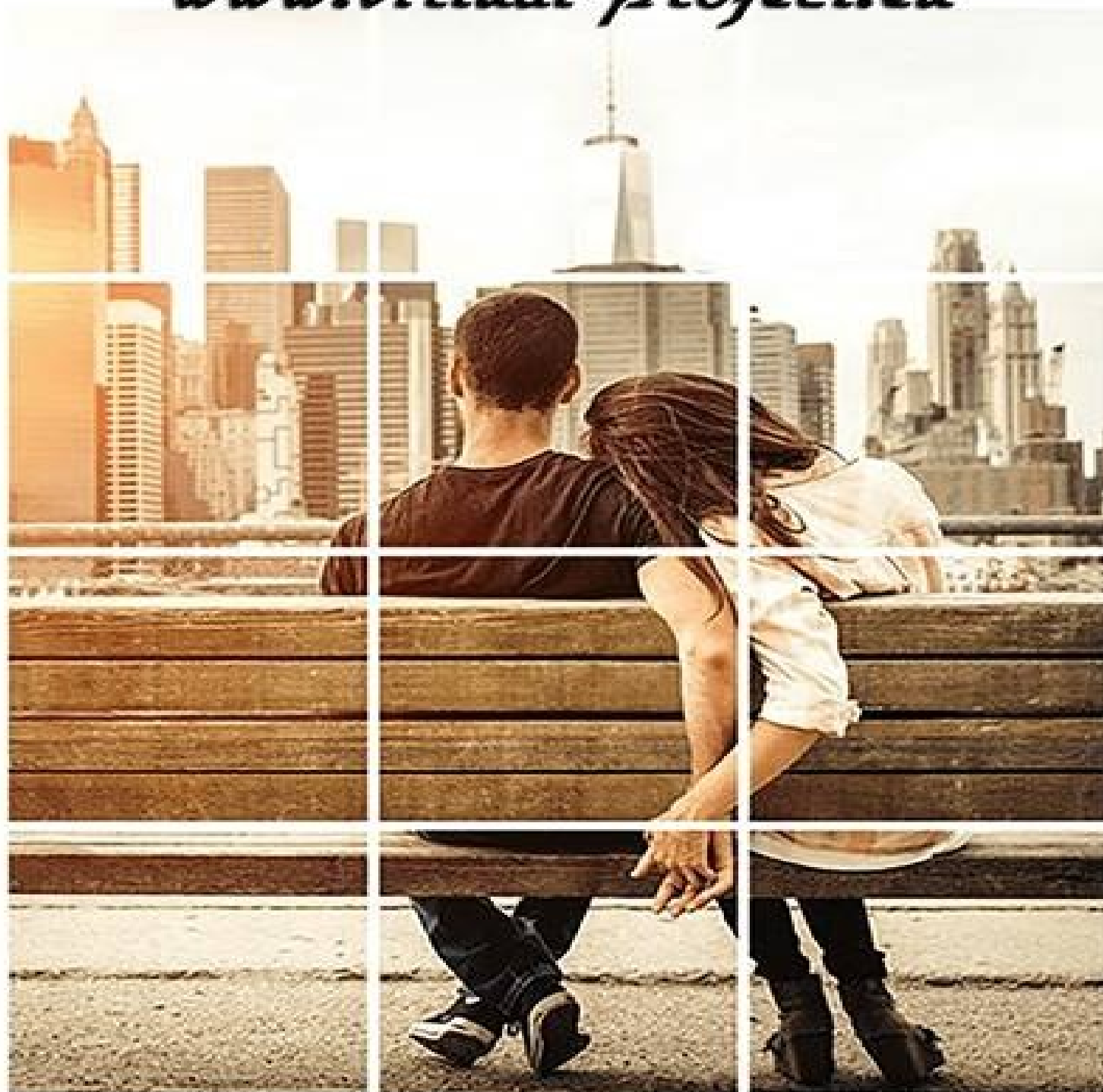

GAYLE FORMAN

www.virtual-project.eu

dacă te-aș găsi

La fel de bine scrisă ca prima parte,
dacă nu chiar mai reușită.

Publishers Weekly

GAYLE FORMAN

Dacă te-aș găsi

Original: *Where She Went* (2011)

Traducere din limba engleză:

GRAAL SOFT

virtual-project.eu

Editura: RAO

2017

părinților mei:
pentru că mi-au spus că pot.

*Se prea poate ca în ceasul greu,
Când doborât de chinuri, suspin după iertare,
Sau când mă sâcâie nevoi ce hotărârea mi-o întrec,
Să fiu silit să-ți vând iubirea pe un pic de tihnă.
Sau amintirea acestei nopți, s-o schimb pe de-ale gurii.
Se prea poate. Dar nu cred că aş face-o.*

Fragment din poezia
„Iubirea nu e totul: nici carne nu-i, nici apă”
de Edna St. Vincent Millay

În fiecare dimineață mă trezesc și îmi spun așa: *E doar o zi, o perioadă de douăzeci și patru de ore prin care trebuie să treci*. Nu știu exact când am început să îmi spun zilnic cuvintele astea de încurajare – sau de ce. Sună ca o mantră în doisprezece pași, iar eu nu fac parte din niciun grup de întrajutorare, deși, dacă ai citi unele dintre rahaturile care se scriu despre mine, te-ai gândi că ar cam trebui. Duc genul de viață pentru care majoritatea oamenilor probabil și-ar vinde un rinichi doar ca să guste puțin din ea. Totuși, simt nevoia să-mi reamintesc de vremelnicia unei zile, să mă conving că, așa cum am trecut prin ziua de ieri, voi trece și prin cea de astăzi.

Azi de dimineață, după îndemnul zilnic, m-am uitat la ceasul digital, minimalist, de pe noptiera din camera de hotel. Arăta 11.47; indiscutabil, pentru mine abia se crăpa de ziuă. Mă sunaseră deja de la recepție de două ori ca să mă trezească, apoi a urmat un apel politicos, dar ferm, de la managerul nostru, Aldous. O fi o simplă zi, dar e plină.

Trebuie să merg la studio ca să înregistrez câteva solo-uri finale de chitară pentru o versiune disponibilă doar pentru internet a primului nostru single de pe albumul recent lansat. Ce păcăleală! Aceeași melodie, un nou solo de chitară, câteva efecte vocale și plătești un ban în plus pentru asta. „În zilele noastre, trebuie să faci bani din piatră seacă”, după cum le place atât de mult șefilor de la casa de discuri să ne amintească. După studio, iau prânzul cu un reporter de la *Shuffle*. Evenimentele astea două sunt, într-un fel, ca niște extreme a ceea ce a devenit viața mea: să fac muzică, ceea ce îmi place, și să vorbesc despre asta, ceea ce detest. Sunt însă cele două fețe ale monedei. Când Aldous sună a doua oară, dau în sfârșit pătura la o parte și mă întind după flaconul de medicamente de pe noptieră. Sunt niște pastile împotriva anxietății, pe care trebuie să le iau când mă simt încordat.

Mă simt încordat în mod constant. M-am obișnuit cu asta, dar de când ne-am început turneul, cu cele trei concerte la Madison Square Garden, simt altceva. De parcă ar urma să fiu înghițit de ceva puternic și dureros. *Vârtejesc*.

Oare o fi existând cuvântul ăsta? mă întreb.

Vorbești singur, așa că, cui dracului îi pasă? îmi răspund și bag repede vreo două pastile. Îmi trag pe mine o pereche de boxeri și mă îndrept spre ușă, unde deja mă așteaptă un ibric cu cafea. A fost lăsat acolo de un angajat al hotelului, care, fără îndoială, a primit instrucțiuni clare să nu-mi stea în cale.

Îmi termin cafeaua, mă îmbrac, cobor cu liftul de serviciu și ies pe intrarea laterală – managerul pentru relațiile cu clienții a fost drăguț și mi-a dat niște chei speciale de acces, ca să pot evita hoardele de fani din hol. Afară, pe trotuar, mă întâmpină o rafală din aerul fierbinte al New Yorkului. E cam înăbușitor, dar îmi place că e umed. Îmi amintește de Oregon, unde ploaia cade neîntrerupt și unde chiar și în cele mai toride zile de vară plutesc deasupra nori albi și pufoși, iar umbrele lor îți amintesc că arșița verii e trecătoare și că ploaia nu e niciodată departe.

În Los Angeles, unde locuiesc acum, abia dacă plouă vreodată, iar căldura e fără sfârșit, dar clima e uscată. Oamenii de acolo folosesc uscăciunea asta ca pe o scuză pentru toate excesele orașului fierbinte și încețosat. „Or fi 41 de grade azi”, se dau ei mari, „dar măcar e căldură uscată.”

În New York e însă o căldură umedă; până când ajung la studioul care se află la o distanță de zece clădiri, pe o fâșie pustie, în West Fifties, părul, pe care îl țin ascuns sub șapcă, îmi e deja umed. Scot o țigară din buzunar și îmi tremură mâna când o aprind. Cam de vreun an sau așa ceva, am un tremur ușor. După investigații medicale extinse, doctorii au declarat că am doar o problemă cu nervii și m-au sfătuit să încerc să fac yoga.

Când ajung la studio, Aldous așteaptă afară, sub marchiză. Se uită la mine, la țigară, apoi din nou la mine. Din felul în care se holbează, pot să-mi dau seama că încearcă să se hotărască dacă să fie polițistul bun sau cel rău. Probabil arăt ca naiba, fiindcă îl alege pe ăla bun.

— Bună dimineața, soare! spune el vesel.

— Serios? Ce e așa bun dimineața?

Încerc să sune a glumă.

— De fapt, e după-amiază. Întârziem.

Îmi sting țigara. Cu o blândețe absurdă, Aldous îmi pune pe umăr o labă uriașă.

— Vrem numai o înregistrare pentru *Sugar*, doar ca să îi dăm chestia aia în plus, pentru ca fanii să îl mai cumpere o dată.

Râde și dă din cap, gândindu-se la ceea ce au devenit afacerile.

— Apoi, iei prânzul cu *Shuffle* și în jur de ora cinci avem o sesiune foto cu restul trupei, pentru chestia aia cu rockeri la modă din *Times*, apoi bem repede ceva cu niște magnați de la casa de discuri, după care eu am tăiat-o la aeroport. Mâine ai o întâlnire scurtă cu departamentul de publicitate și promovare. Zâmbește și nu vorbi prea mult. După aceea, ești de capul tău până la Londra.

De capul meu? Adică antonimul de la a fi în sânul cald al familiei atunci când suntem cu toții împreună? zic. Numai că mi-o zic mie. Se pare că din ce în ce mai mult în ultima vreme, majoritatea discuțiilor mele sunt cu mine însumi.

Având în vedere jumătate din ceea ce gândesc, probabil că e un lucru bun.

De data asta însă, chiar o să fiu de unul singur. Aldous și restul trupei pleacă în Anglia în noaptea asta. Trebuia să merg și eu cu același avion, până când mi-am dat seama că azi e vineri 13 și am zis: în niciun caz, frate! Și-așa mi-e destul de groază de turneul ăsta, n-am să cobesc și mai mult plecând în ziua oficială a ghinionului. Așa că l-am pus pe Aldous să-mi rezerve bilet o zi mai târziu. Înainte să începem turneul în Europa, filmăm un videoclip în Londra și avem câteva întâlniri cu presa, așa că nu e ca și cum aș lipsi de la vreun concert, ci doar de la o întâlnire preliminară cu regizorul videoclipului. N-am nevoie să aud despre viziunea lui artistică. Când o să începem filmările, o să fac ce îmi spune.

Îl urmez pe Aldous în studio și intru într-o cabină izolată fonic, unde sunt doar eu și un rând de chitare. De partea cealaltă a geamului stau Stim, producătorul nostru, și sunetiștii. Aldous li se alătură.

— Olt, Adam, spune Stim, încă o înregistrare pentru pasajul de legătură și pentru refren. Doar ca să facem partea asta să prindă mai bine, să fure. O să ne jucăm cu vocile la mixaj.

— Să prindă. Să fure. Am înțeles.

Îmi pun căștile pe urechi și îmi iau chitara, ca să o acordez și să mă încălzesc. Încerc să nu iau în seamă faptul că mă simt de parcă deja sunt de unul singur, în ciuda a ceea ce a spus Aldous acum câteva minute. Eu, singur, într-o cabină izolată fonic. *Nu te gândi prea mult la asta*, îmi spun. *Așa se înregistrează într-un studio avansat din punct de vedere tehnologic*. Singura problemă este că la fel m-am simțit și acum câteva seri la Garden. Pe scenă, în fața a optsprezece mii de fani, alături de oameni care, cândva, făceau parte din familia mea, m-am simțit la fel de singur ca acum, în cabina asta.

Totuși, putea fi mai rău. Încep să cânt și degetele îmi alunecă agile, mă ridic de pe scaun și plesnesc chitara și o mânuiesc și o lovesc până țipă și urlă exact așa cum vreau eu. Sau aproape așa cum vreau eu. Probabil chitarele din camera asta valorează o sută de mii de dolari, dar niciuna nu sună la fel de bine ca vechea mea Les Paul Junior pe care o am de secole, cea cu care am înregistrat primul nostru album, cea pe care am scos-o la licitație în scop caritabil, într-un acces de prostie sau de orgoliu sau de ce-o fi fost. Cele scumpe și strălucitoare care au înlocuit-o nu au sunat niciodată la fel și nu le-am mai simțit la fel. Totuși, când o lovesc tare, reușesc să mă pierd pentru o secundă-două.

Totul se termina însă mult prea repede, apoi Stim și sunetiștii îmi strâng mâna și îmi urează baftă în turneu, iar Aldous mă conduce afară, mă urcă într-o mașină și gonim pe Ninth Avenue către Sotto, la un hotel al cărui restaurant a fost considerat un loc bun pentru interviul nostru de către agenții de la casa de

discuri. Care-i faza? Au impresia că sunt mai puține șanse să bat câmpii sau să spun ceva aiurea dacă sunt într-un loc public de fițe? Îmi aduc aminte, pe la începuturi, când reporterii care ne luau interviuri scriau în reviste studentești sau pe bloguri, erau fani și voiau, în cea mai mare parte, să vorbim despre rock – să povestim despre muzică – încercând să discute cu noi toți în același timp. De cele mai multe ori, totul se transforma într-o discuție firească, în care fiecare își urla părerile. Pe vremea aia, nu mă gândeam niciodată să fiu atent la ce spun. Acum, reporterii mă interoghează însă separat de trupă, de parcă ar fi polițiști care ne pun pe mine și pe complicii mei în celule alăturate, încercând să ne facă să ne turnăm unul pe celălalt.

Am nevoie de o țigară înainte să intrăm, așa că mă opresc cu Aldous în fața hotelului în soarele orbitor al amiezii, în timp ce o mulțime de oameni se adună și mă analizează, prefăcându-se că nu fac asta. Asta e diferența dintre New York și restul lumii. Oamenii sunt la fel de înnebuniți după celebritate ca oriunde altundeva, dar newyorkezii – sau cel puțin cei care se consideră sofisticăți și pierd vremea prin genul de locuri din Sotto ca cel în care mă aflu acum – se prefac că nu le pasă, chiar și atunci când se holbează din spatele ochelarilor de soare de trei sute de dolari. Apoi, devin total disprețuitori când văd provincialii încălcând codul și îmbulzindu-se și cerând un autograf, așa cum tocmai au făcut două fete îmbrăcate cu tricouri U Michigan, spre enervarea celor trei snobi din apropiere, care se uită la ele și își dau ochii peste cap, privindu-mă plini de compasiune.

De parcă fetele ar fi problema.

— Trebuie să-ți găsim o deghizare mai bună, Wilde Man^u, spune Aldous, după ce fetele se îndepărtează agitate, chicotind de emoție.

El este singurul care mai are voie să îmi spună așa. Înainte era o poreclă generală, care venea de la numele meu de familie, Wilde. Dar după ce odată am cam distrus o cameră de hotel, „Wilde Man” a devenit o poreclă de nezdruncinat pentru presa de scandal.

Apoi, ca la un semn, apare un fotograf. Nu poți sta în fața unui hotel de lux mai mult de trei minute fără să se întâmple asta.

— Adam! Bryn e înăuntru?

O fotografie cu mine și Bryn valorează aproape de patru ori mai mult decât una cu mine singur. După primul bliț, Aldous pune o mână în fața obiectivului tipului și o alta în fața mea.

În timp ce mă conduce înăuntru, mă pregătește.

— Pe reporteriță o cheamă Vanessa LeGrande. Nu e genul ăla grizonant pe care îl urăști. E tânără. Nu mai tânără decât tine, dar are în jur de 20 de ani, cred. Înainte să fie preluată de *Shuffle*, scria pe un blog.

— Ce blog? îl întrerup.

Aldous îmi dă rareori informații detaliate despre reporteri, cu excepția cazurilor în care există un motiv.

— Nu sunt sigur. Cred că *Gabber*.

— O, Al, ăla e un rahat de site de bârfe.

— *Shuffle* nu e un site de bârfe, iar reportajul ăsta în exclusivitate e pe prima pagină.

— Bine. În fine, spun, împingând ușile restaurantului.

Înăuntru e plin de mese joase din fier și sticlă și canapele din piele, ca într-un milion de alte locuri în care am fost. Restaurantele astea au o părere extrem de bună despre ele, dar în realitate sunt doar niște versiuni exagerat de stilizate ale unui McDonald, cu prețuri umflate.

— Uite-o, la masa din colț, blonda în dungă, spune Aldous. E o bunăciune. Nu că ai duce tu lipsă de gagici mișto. Rahat, să nu-i spui lui Bryn că am zis asta. Ok, uită de asta. Eu o să fiu aici, la bar.

Aldous rămâne la interviu? Asta e treaba agentului, numai că eu am refuzat să fiu dădăcit de agenți. Probabil par tare dus cu capul.

— Ești bona mea, cumva? îl întreb.

— Nu, dar m-am gândit că poate o să ai nevoie de întăriri.

Vanessa LeGrande e drăguță. Sau poate *bună* e un termen mai potrivit. Nu contează. Îmi dau seama că e conștientă de asta din felul în care își linge buzele și își dă parul peste cap, iar chestia asta cam distruge tot efectul. Un tatuaj cu un șarpe îi înconjoară încheietura și pun pariu pe albumul nostru de platină că mai are unul deasupra fundului. Bineînțeles, când își caută reportofonul în geantă, se vede ieșind din blugii ei cu talie joasă o săgeată mică, cu vârful spre sud. Elegant.

— Hei, Adam, spune Vanessa, privindu-mă conspirativ, de parcă am fi vechi prieteni. Îmi dai voie să îți spun că sunt un mare fan? *Collateral Damage* m-a ajutat să trec peste o despărțire devastatoare în ultimul an de facultate. Așa că îți mulțumesc.

Îmi zâmbește.

— Mmm, cu plăcere.

— Acum vreau să mă revanșez scriind cel mai bun reportaj despre formația Shooting Star publicat vreodată. Așa că, ce zici să n-o mai dăm cotită și să dăm gata toată chestia asta?

Să n-o mai dăm cotită? Oamenii înțeleg măcar jumătate din prostiile care le ies pe gură? Probabil că Vanessa încearcă să fie obrăznicuță sau îndrăzneță sau să mă cucerească prin candoare sau să îmi arate cât e de sinceră, dar, orice gogoși mi-ar vinde, nu pun botul.

— Sigur, e tot ce spun.

Vine un chelner să ne ia comanda. Vanessa cere salată, eu o bere. Vanessa răsfoiește un carnetel.

— Știu că ar trebui să vorbim despre *BloodSuckerSunshine*... începe ea.

Mă încrunt imediat. Exact despre asta ar trebui să vorbim. De-aia sunt aici. Nu ca să fim prieteni. Nu ca să schimbăm secrete, ci fiindcă face parte din jobul meu să promovez albumele trupei Shooting Star.

Vanessa își pornește alarma de la telefon.

— Am ascultat-o săptămâni întregi, iar eu sunt o tipă capricioasă, greu de mulțumit.

Râde. Din depărtare, îl aud pe Aldous dregându-și glasul. Mă uit la el. Are un uriaș zâmbet fals pe chip și îmi face un semn de încurajare. Arată ridicol. Mă întorc spre Vanessa și mă forțez să îi răspund la zâmbet.

— Dar acum, când s-a lansat al doilea album important al vostru și, cred că putem fi cu toții de acord, muzica voastră are deja o linie stabilită, vreau să scriu un studiu definitiv. Vreau să consemnez evoluția voastră de la o trupă *emocore*, la urmașii agita-rockului.

Urmașii agita-rockului? Lăbăreala asta orgolioasă și deconstructivistă de rahat era ceva ce chiar mă păcălise la început. În ceea ce mă privea, eu scriam cântece: acorduri și măsuri și versuri și pauze și fraze muzicale. Apoi, când am devenit mai cunoscuți, oamenii au început să disece melodiile, ca pe o broască la orele de biologie, până când n-au mai rămas decât mațele – părți minuscule, mult mai puțin importante decât esența.

Îmi dau încet ochii peste cap, dar Vanessa e concentrată la notițele ei.

— Am ascultat niște înregistrări de-ale voastre, de la începuturi. Sună atât de pop, aproape gingaș în comparație cu tot ce faceți acum. Am citit tot ce s-a scris despre voi, fiecare postare de blog, fiecare articol de revistă de amatori, și aproape toți amintesc de această așa-zisă „gaură neagră” a formației Shooting Star, dar nu pătrunde nimeni cu adevărat în ea. Ați lansat melodia aia indie, a prins bine; erați gata de liga cea mare, apoi întârzierea asta. S-a zvonit că v-ați despărțit. Apoi, apare *Collateral Damage*. Și bum!

Vanessa își deschide pumnii, mimând o explozie.

E un gest dramatic, dar nu total impertinent. *Collateral Damage*^[2] a apărut acum doi ani și, la o lună de la lansare, single-ul, *Animate* intrase în topurile naționale și devenise viral. Chiar făceam glume că nu poți asculta radioul mai mult de o oră fără să îl auzi. Apoi, *Bridge* a sărit în topuri și, curând după aceea, întregul album urca pe locul 1 pe iTunes, ceea ce a făcut ca fiecare magazin Walmart din țară să aibă albumul în stoc, și, curând, o dădea jos pe Lady Gaga de pe locul 1 din topurile *Billboard*. Pentru o vreme, părea că orice

persoană cu vârsta între doisprezece și douăzeci și patru de ani avea albumul încărcat pe iPod. În câteva luni, trupa noastră din Oregon, pe jumătate uitată, era pe coperta revistei *Time*, fiind considerată „Nirvana noului Mileniu”.

Dar nimic nu e nou din toate astea. Totul a fost deja documentat, iar și iar, până la dezgust, inclusiv în *Shuffle*. Nu sunt sigur unde vrea Vanessa să ajungă cu asta.

— Știi, toată lumea pare să atribuie sunetul mai dur faptului că Gus Allen a fost cel care a produs *Collateral Damage*.

— Exact, spun. Lui Gus îi place rockul.

Vanessa bea o înghițitură de apă. Îi aud sunetul cercelului din limbă.

— Dar nu Gus a scris versurile alea, care sunt baza întregii energii. Tu le-ai scris. Toată puterea și emoția aceea pură. E ca și cum *Collateral Damage* ar fi cel mai furios album al secolului.

— Și când te gândești că noi voiam să fie cel mai fericit!

Vanessa se uită la mine și își mijește ochii.

— Voiam să fie un compliment. A fost foarte cathartic pentru multă lume, inclusiv pentru mine. Și tocmai asta am vrut să spun. Toată lumea știe că s-a distrus ceva în timpul găurii voastre negre. În cele din urmă o să iasă la iveală, așa că de ce să nu controlezi mesajul? La cine se referă „daune colaterale”? Întrebă ea, făcând semnul ghilimelelor în aer. Ce s-a întâmplat cu voi? Cu tine?

Chelnerul aduce salata Vanessei. Comand a doua bere și nu îi răspund la întrebare. Nu spun nimic, doar continui să mă uit în jos, pentru că Vanessa are dreptate într-o privință. Noi chiar controlăm mesajul. La începuturi, ni se punea tot timpul întrebarea asta, dar continuam să răspundem vag: ne-a luat o vreme să ne găsim sunetul, să ne scriem piesele. Acum, trupa e suficient de matură încât agenții noștri să facă o listă de subiecte pe care reporterii să nu le abordeze: relația dintre Liz și Sarah, relația mea cu Bryn, problemele lui Mike din trecut cu drogurile și „gaura neagră” a formației Shooting Star. Se pare însă că Vanessa nu a primit lista. Îi arunc o privire lui Aldous, ca să mă ajute, dar e adâncit în discuții cu barmanul. S-a zis cu întăririle.

— Titlul se referă la război, spun. Am mai explicat asta.

— Sigur, spune ea, dându-și ochii peste cap, fiindcă versurile voastre sunt foarte politice.

Vanessa se uită la mine cu ochii aia mari și albaștri. Asta e tehnica unui reporter: să crezi o tăcere ciudată și să aștepti ca subiectul tău să o umple cu balmăjeli. Totuși, cu mine n-o să-i meargă. Eu pot să țin piept oricărei priviri.

Brusc, ochii Vanessei devin reci și duri. Își lasă pe planul doi personalitatea veselă, cea care-mi făcea ochi dulci, și mă privește fix, cu o ambiție puternică. Pare înfometată, dar este o îmbunătățire, fiindcă, cel puțin, e ea însăși.

— Ce s-a întâmplat, Adam? Știu că e o poveste aici, povestea formației Shooting Star, iar eu voi fi cea care o va spune. Ce a transformat trupa asta indie-pop într-un fenomen rock dezlănțuit?

Simt un pumn rece și puternic în stomac.

— Viața s-a întâmplat. Și ne-a luat ceva timp până să scriem chestii noi...

— Ție ți-a luat ceva, mă întrerupe Vanessa. Tu ai scris ambele albume recente.

Ridic din umeri.

— Haide, Adam! *Collateral Damage* e discul tău. E o capodoperă. Ar trebui să fii mândru. Și știi că povestea din spatele albumului, din spatele trupei, e și povestea ta. O schimbare uriașă ca asta, de la un cvartet indie la o echipă emo-punk, aflată sub o stea norocoasă, ți se datorează ție. Adică, tu ai fost cel care a acceptat premiul Grammy pentru cea mai bună piesă. Cum te-ai simțit atunci?

Ca dracu'.

— În caz că ai uitat, întreaga trupă a câștigat premiul pentru debut, iar asta s-a întâmplat acum mai bine de un an.

Încuviințează.

— Uite ce e, nu vreau să insult pe nimeni sau să redeschid răni. Încerc doar să înțeleg schimbarea de sunet. De versuri. De dinamică a trupei.

Îmi aruncă o privire cunoscătoare.

— Toate semnele arată că tu ai fost catalizatorul.

— Nu există un catalizator. Pur și simplu ne-am reparat sunetul. Se întâmplă tot timpul, la fel cum Dylan a dat-o pe muzică electrică sau cum Liz Phair a devenit comercială. Dar oamenii au tendința să se panicheze când ceva le înșală așteptările.

— Pur și simplu știu că e mai mult decât atât, continuă Vanessa, aplecându-se peste masă atât de mult, încât mi-o înfige în stomac și trebuie să o împing efectiv înapoi.

— Ei bine, e clar că ai teoria ta, așa că nu lăsa adevărul să-ți stea în cale.

Pentru o fracțiune de secundă, ochii i se aprind și cred că am enervat-o, dar apoi își ridică mâinile în aer. Are unghiile roase.

— De fapt, vrei să-ți spun teoria mea? mă întrebă târăgănat.

Nu neapărat.

— Bagă.

— Am vorbit cu vreo câțiva oameni care ți-au fost colegi în liceu.

Simt cum îmi îngheață tot corpul, materie moale transformându-se în plumb. E nevoie de o concentrare extraordinară pentru a duce paharul la gură. Prefăcându-mă că beau.

— Nu mi-am dat seama că ai fost la același liceu cu Mia Hall, spune ea

domol. O cunoști? Violoncelista? Începe să fie foarte trendy în lumea aia. Sau cum s-o zice la „trendy” în muzica clasică.

Paharul îmi tremură în mână. Trebuie să o folosesc pe cealaltă ca să îl pun pe masă și să nu-l vărs pe mine.

Toți oamenii care chiar știu ce s-a întâmplat de fapt atunci nu vorbesc, îmi reamintesc. Zvonurile, chiar și cele adevărate, sunt ca flăcările: înăbuși oxigenul, iar flăcările, trosnesc și mor.

— Liceul nostru avea un program bun de arte. Era un fel de teren propice pentru muzicieni, îi explic.

— Are logică, spune Vanessa, încuviințând. Există un zvon vag cum că tu și Mia ați fost împreună în liceu. Ceea ce e ciudat, fiindcă n-am citit nicăieri nimic despre asta și cu siguranță pare un lucru demn de menționat.

Imaginația Miei îmi apare în fața ochilor. Șaptesprezece ani, cu ochii ăia negri plini de dragoste, ardoare, frică, muzică, sex, magie, durere. Mâinile ei înghețate. Mâinile mele reci, continuând acum să țină paharul de apă cu gheață.

— Ar fi demn de menționat dacă ar fi adevărat, spun, forțându-mă să-mi păstrez un ton calm.

Mai iau o înghițitură de apă și îi fac semn chelnerului să îmi aducă încă o bere. E a treia, desertul prânzului meu lichid.

— Deci, nu e adevărat?

Pare sceptică.

— Pură imaginație, îi răspund. Ne știam din vedere, de la școală.

— Da, n-am găsit pe nimeni care chiar să îl cunoască pe vreunul dintre voi, ca să-mi confirme. Apoi am făcut rost de un anuar vechi, iar în el e o fotografie drăguță cu voi doi. Arătați destul de... împreună. Chestia e că nu e niciun nume, doar o descriere. Așa că, dacă nu știi cum arată Mia, s-ar putea să treacă pe neobservate.

Mulțumesc, Kim Schein: cea mai bună prietenă a Miei, regina anuarului, paparazzo. Nu am vrut să fie folosită fotografia aia, dar Kim a strecurat-o și nu ne-a trecut numele, ci doar poreclele alea stupide.

— Șmecherul și Tocilara? Întrebă Vanessa. Astea da porecle!

— Folosești drept sursă anuarele de la liceu? Ce urmează? Wikipedia?

— Tu nu prea ești o sursă de încredere. Ai spus că vă cunoșteți doar din vedere.

— Uite ce e, adevărul e că poate ne-am cuplat pentru câteva săptămâni, exact când am făcut pozele alea. Dar, hei, am avut o grămadă de iubite în liceu.

Îi servesc cel mai bun rânjet de playboy pe care îl am.

— Deci, n-ai mai văzut-o din liceu?

— De când a plecat la colegiu, nu, îi spun.

Măcar partea asta e adevărată.

— Atunci, de ce, când le-am luat interviu colegilor tăi de trupă, toți au zis că nu comentează când am întrebat de ea? mă întreabă, privindu-mă insistent.

Fiindcă, indiferent de celelalte lucruri care n-au mers bine între noi, suntem în continuare loiali. În privința asta.

Mă forțez să vorbesc cu voce tare:

— Fiindcă nu e nimic de spus. Știi, cred că oamenilor ca tine le place aspectul ăla telenovelistic al poveștii despre doi muzicieni renumiți care au învățat la același liceu și au fost cuplu.

— Oamenii ca mine? întreabă Vanessa.

Hienele. Lipitorile. Hoții de suflete.

— Reporterii, îi spun. Îți cam plac basmele.

— Păi, cui nu-i plac? spune Vanessa. Deși viața femeii ăleia a fost orice, numai basm nu. Și-a pierdut întreaga familie într-un accident de mașină.

Vanessa se înfioară fals, așa cum faci când vorbești despre nenorocirea cuiva care n-are nicio legătură cu tine, care nu te atinge și nici nu te va atinge vreodată. N-am lovit în viața mea o femeie, dar, preț de o clipă, am vrut să îi trag un pumn în față, să gust și ea un pic din durerea pe care o descrie cu atâta lejeritate. Dar mă abțin, iar ea continuă, fără să aibă habar.

— Apropo de basme, tu și cu Bryn Shraeder așteptați un copil? O tot văd în presa de scandal la rubrica „Vânătorii de burtici”.

— Nu, îi răspund. Nu, din câte știu eu.

Sunt al naibii de sigur că Vanessa știe că n-are voie să întrebe de Bryn, dar dacă presupusa ei sarcină o va distrage, atunci am să vorbesc despre asta.

— Nu, din câte știi? Sunteți încă împreună, nu?

Doamne, foamea din ochii ei! Cu toată discuția ei despre studiile complexe, cu toate abilitățile ei de investigație, nu e deloc diferită de ceilalți jurnaliști de duzină și de fotografi ăia hărțuitori, care și-ar da viața ca să fie primii care oferă o știre senzațională. Fie despre vreo naștere: *Oare Adam și Bryn vor avea gemeni?* Fie despre vreun sfârșit: *Bryn îi spune lui Wilde Man: am terminat-o!*

Niciuna dintre povești nu e adevărată, dar de câteva săptămâni le văd pe amândouă pe copertele diferitelor reviste mizerabile de scandal, în același timp.

Mă gândesc la casa din L.A. Pe care o împart cu Bryn. Sau în care conviețuim. Nu-mi amintesc ultima oară când am fost amândoi împreună acolo, în același timp, pentru mai mult de o săptămână. Ea face câte două – trei filme pe an și tocmai ce și-a înființat propria ei companie de producție. Așa că, ea fiind cu filmările, promovarea filmelor și vânarea proprietăților pentru producții, iar eu în studio și în turnee, se pare că avem programe opuse.

— Îhm, Bryn și cu mine suntem încă împreună, îi spun Vanesei. Și nu e însărcinată. Pur și simplu îi plac iile în perioada asta și toată lumea presupune că le poartă ca să-și ascundă burta. Nu e adevărat.

Ca să fiu sincer, uneori mă întreb dacă nu cumva Bryn poartă special bluzele alea, ca să atragă „vânătorii de burtici”, ca o modalitate de a ispiți soarta. Își dorește foarte mult un copil. Chiar dacă, pentru public, Bryn are douăzeci și patru de ani, în realitate are douăzeci și opt și susține că ceasul biologic îi ticăie și așa mai departe. Eu însă am douăzeci și unu de ani și suntem împreună de numai un an. Și nu îmi pasă dacă Bryn îmi spune că am suflet bătrân și că am trecut deja prin viață. Chiar dacă aș fi avut patruzeci și unu de ani și tocmai aș fi sărbătorit cu Bryn douăzeci de ani împreună, tot n-aș vrea un copil cu ea.

— Te va însoți în turneu?

La simpla menționare a turneului, simt cum încep să mă sufoc. Turneul durează șaiszeci și șapte de nopți. Șaiszeci și șapte. Îmi caut în gând flaconul, mă calmez știind că e acolo, dar sunt suficient de deștept încât să nu iau o pastilă în fața Vanesei.

— Poftim? întreb.

— Bryn o să te viziteze în turneu?

Mi-o imaginez pe Bryn în turneu, cu stiliștii săi, cu instructorii ei de Pilates, cu cea mai recentă dietă raw a ei.

— Poate.

— Cum ți se pare viața în Los Angeles? mă întrebă Vanessa. Nu prea pari genul din sudul Californiei.

— E o căldură uscată, îi răspund.

— Poftim?

— Nimic. Era o glumă.

— Ah. Sigur.

Vanessa mă privește cu scepticism.

Nu mai citesc interviuri despre mine, dar, când făceam asta, vedeam că de obicei se foloseau cuvinte precum „enigmatic”. Și „arogant”. Oare chiar așa mă văd oamenii? Din fericire, ora alocată a expirat. Își închide carnetelul și cere nota. Prind privirea ușurată a lui Aldous și îl anunț că am terminat.

— Mă bucur că te-am cunoscut, Adam, spune ea.

— Da, și eu, o mint.

— Trebuie să recunosc, ești o enigmă.

Zâmbește și dinții îi strălucesc cu un alb nenatural.

— Dar mie îmi plac enigmele. La fel și versurile tale, toate imaginile alea îngrozitoare de pe albumul *Collateral Damage*. Și versurile de pe noul album, de asemenea foarte misterioase. Știi, unii critici se întrebă dacă

BloodSuckerSunshine poate egala intensitatea lui *Collateral Damage*...

Știu ce urmează. Am mai auzit asta. E chestia asta pe care o fac reporterii. Fac referință la păreri ale altor critici ca o modalitate falsă de a le susține pe ale lor. Iar eu știu ce întrebă de fapt, chiar dacă ea nu știe: *Cum e ca singurul lucru valoros pe care l-ai creat să se tragă din cea mai grea pierdere?*

Dintr-odată, totul devine prea mult. Bryn și „vânătorii de burtici”. Vanessa și anuarul meu din liceu. Ideea că nimic nu e de neatins. Totul este subiect de bârfă. Că viața mea aparține oricui, numai mie nu. Șaizeci și șapte de nopți. *Șaizecișișapte, șaizeci și șapte.*

Împing atât de tare masa, încât paharele de apă și de bere i se varsă în poală cu un clinchet.

— Ce dra...?

— Interviuul ăsta s-a încheiat, îi spun printre dinți.

— Știu asta, dar de ce îți verși nervii pe mine?

— Fiindcă nu ești decât o hienă. Toate astea n-au nicio legătură cu muzica. Nu vrei decât să despici fiecare fir.

În timp ce Vanessa bâjbâie după reportofon, ochii îi joacă în cap. Înainte să apuce să îl pornească din nou, i-l iau și îl trântesc de masă, spărgându-l și apoi aruncându-l într-un pahar de apă, ca să fiu sigur. Mâna îmi tremură, inima îmi bate puternic și simt începutul unui atac de panică, genul ăla care mă face să fiu sigur că mai am puțin și mor.

— Ce-ai făcut? urlă Vanessa. Nu am nicio copie.

— Foarte bine.

— Cum îmi mai scriu eu acum articolul?

— Tu numești ăsta articol?

— Da. Unii dintre noi trebuie să muncească ca să trăiască, dobitoc afectat și instabil ce ești!

— Adam!

Aldous e lângă mine, punând pe masă trei bancnote de o sută de dolari.

— Ca să îți iei unul nou, îi spune Vanesei, apoi mă conduce afară din restaurant și mă urcă într-un taxi. Îi aruncă altă bancnotă de o sută de dolari șoferului care mormăie că mi-am aprins o țigară. Aldous îmi bagă mâna în buzunar și îmi ia flaconul cu pastile, scoate o tabletă, o pune în palmă și spune: „Gura mare”, ca o mamă morocănoasă.

Așteaptă până când ajungem la câteva clădiri distanță de hotelul meu, până sudez dintr-un fum două țigări și iau încă o pastilă pentru anxietate.

— Ce s-a întâmplat?

Îi spun. Întrebările ei despre „gaura neagră”. Bryn. Mia.

— Nu-ți face griji. Putem suna la *Shuffle*. Îi amenințăm că le anulăm

exclusivitatea dacă nu pun alt reporter să se ocupe de asta. Și poate că asta o să apară în tabloide sau în *Gabber* pentru câteva zile, dar nu e cine știe ce poveste. O să treacă repede.

Aldous spune toate lucrurile astea calm, un fel de „*hei, e doar rock'n'roll*, dar îi citesc îngrijorarea în ochi.

— Nu pot, Aldous.

— Nu te gândești la asta. Nu trebuie. E doar un articol. O să ne descurcăm.

— Nu numai asta. Nu pot să fac asta. Nimic din toate astea.

Aldous, care nu cred că a dormit o noapte întreagă de când a fost în turneu cu Aerosmith, își dă voie pentru câteva secunde să pară extenuat. Apoi, revine la atitudinea de manager.

— E doar surmenajul dinaintea turneului. Li se întâmplă și celor mai buni, mă asigură. De îndată ce o să fii pe drum, în fața mulțimii, când o să începi să simți dragostea, adrenalina, muzica, te vei energiza. Adică, la dracu', o să fii clar sleit, dar fericit. Și când o să vină luna noiembrie, când o să se termine, poți să mergi să vegetezi pe o insulă unde nimeni nu știe cine ești, unde nimeni nu dă doi bani pe Shooting Star. Nici pe Sălbaticul Adam Wilde.

Noiembrie? Acum e august. Înseamnă trei luni. Iar turneul durează șaiszeci și șapte de nopți. *Șaiszeci și șapte*. Îmi repet asta în minte ca pe o mantră, numai că are exact efectul invers. Mă face să îmi smulg părul din cap. Cum să îi spun lui Aldous, cum să le spun tuturor că muzica, adrenalina, dragostea, toate chestiile astea care mă alinau când lucrurile o luau razna, toate au dispărut? Tot ce a rămas e vârtejul ăsta, iar eu sunt exact pe marginea lui.

Îmi tremură tot corpul. Îmi pierd cumpătul. Poate că ziua are numai douăzeci și patru de ore, dar câteodată să trec doar prin una pare la fel de imposibil precum escaladarea Everestului.

DOI

*Ac și ață, carne și oase,
Salivă și mușchi, durerea copleșitoare mi-e acasă,
Suturile tale strălucesc ca diamantele,
Stele aprinse, luminându-mi captivitatea.*

„STITCH”

COLLATERAL DAMAGE, PIESA 7

Aldous mă lasă în fața hotelului.

— Uite ce e, omule, cred că ai nevoie doar de puțin timp să te relaxezi. Așa că, poftim: anulez programul pentru restul zilei și îți anulez și întâlnirile de mâine. Avionul tău spre Londra e abia la șapte; trebuie să fii la aeroport abia la ora cinci.

Se uită la telefon.

— Asta înseamnă mai mult de douăzeci și patru de ore în care poți face orice vrei. Îți promit, o să te simți mult mai bine. Du-te și fii liber.

Aldous mă cercetează cu o privire plină de îngrijorare calculată. E prietenul meu, dar sunt și responsabilitatea lui.

— O să-mi schimb avionul, mă anunță. Plec cu tine mâine.

Mă simt rușinat de cât de recunoscător sunt. Să zbori la clasa întâi cu trupa nu e cine știe ce. Avem tendința să stăm cu toții în carapacele noastre de lux, dar măcar zbor cu ei, nu sunt singur. Când zbor singur, cine știe lângă cine nimeresc? Odată am stat lângă un afacerist japonez care mi-a vorbit încontinuu timp de zece ore. Aș fi vrut să mă mut, dar n-am vrut să par genul ăla de star rock nemernic care cere să fie mutat, așa că am stat acolo și am dat din cap, fără să înțeleg nici jumătate din ce zicea. Dar și mai rău e când sunt cu adevărat singur în zborurile pe distanțe lungi.

Știu că Aldous are o grămadă de treburi în Londra. Mai exact, va avea loc un mic cataclism dacă va lipsi de la întâlnirea de mâine cu restul trupei și cu regizorul videoclipului. Dar, mă rog, asta e. Sunt prea multe fisuri ca să le mai număr. Și, pe lângă asta, nimeni nu îl învinovățește pe Aldous; pe mine mă învinovățesc.

Așadar, pentru el e o povară uriașă să petreacă o zi în plus în New York. Cu toate astea, îi accept oferta, chiar dacă nu îi recunosc generozitatea, bombănind: „Ok.”

— Excelent. Limpezește-ți creierii. Te las în pace, nici măcar nu te sun. Vrei să vin să te iau de aici sau ne întâlnim la aeroport?

Restul trupei stă în centru. De la ultimul turneu, ne-am obișnuit să stăm în hoteluri diferite, iar Aldous alternează cu diplomație între hotelul meu și al lor. De data asta, e cu ei.

— La aeroport. Ne vedem la intrare, îi spun.

— Bine, o să îți comand o mașină pentru ora patru. Până atunci, liniștește-te.

Dă mâna cu mine și mă îmbrățișează pe jumătate, apoi se urcă înapoi în taxi, concentrându-se pe următorul punct de pe agenda lui – probabil va reface relațiile pe care le-am stricat eu astăzi.

Ocolesc pe la intrarea de serviciu și mă îndrept spre camera mea de hotel. Fac un duș și mă gândesc să mă culc din nou. În ultima vreme, însă, somnul mă ocolește, chiar și cu dulăpiorul de medicamente plin de ajutoare psihofarmaceutice. De la ferestrele celui de-al optsprezecelea etaj, soarele după-amiezii scaldă orașul într-o lumină caldă, făcând New Yorkul să pară cumva plăcut, iar apartamentul, claustrofobic și înăbușitor. Îmi trag pe mine o pereche curată de blugi și tricoul meu negru norocos. Voiam să păstrez tricoul ăsta pentru mâine, când plec în turneu, dar simt că am nevoie chiar acum de niște noroc, așa că va trebui să își facă datoria de două ori.

Îmi deschid iPhone-ul. Am cincizeci și nouă de e-mailuri și șaptesprezece mesaje vocale noi, inclusiv câteva de la agentul casei de discuri care acum e supărat, cu siguranță, și câteva de la Bryn, care mă întreabă cum a mers la studio și la interviu. Aș putea s-o sun, dar ce rost are? Dacă îi spun de Vanessa LeGrande, se va supăra pe mine că mi-am șifonat „imaginea publică” în fața unui reporter. Încearcă să mă învețe să scap de obiceiul ăsta prost. Spune că, de fiecare dată când mă pierd cu firea în fața presei, nu fac decât să le stimulez apetitul. „Oferă-le o imagine publică monotonă, Adam, și o să înceteze să mai scrie atât de mult despre tine”, mă sfătuiește constant. Chestia e că am senzația că dacă i-aș spune lui Bryn ce întrebare m-a aprins, probabil și-ar șifona și ea imaginea ei publică.

Mă gândesc la ce mi-a spus Aldous despre detașarea de toate, așa că îmi închid telefonul și îl arunc pe noptieră. Apoi, îmi iau șapca, ochelarii de soare, pastilele și portofelul și ies pe ușă. O iau pe strada Columbus și mă îndrept spre Central Park. O mașină de pompieri trece în viteză pe lângă mine, cu sirenele pornite. *Scarpină-te în cap sau îți vine de hac.* Nici măcar nu-mi amintesc unde am învățat poezioara asta în copilărie, sau zicala care pretinde să te scarpini în cap de fiecare dată când auzi o sirenă, că dacă nu, a zecea va fi pentru tine. Dar știu când am început să fac asta, iar acum a devenit ca o a doua natură. Cu toate astea, într-un loc ca Manhattanul, în care sirenele răsună

mereu, poate deveni epuizant să ții pasul cu ele.

Se lasă seara acum, iar căldura agresivă s-a domolit și e ca și cum toată lumea simte că e în siguranță să iasă afară, fiindcă atacă locul: întind picnicuri pe iarbă, împing cărucioare, fac jogging pe alei sau plutesc în bărci pe lacul căptușit cu nuferi.

Pe cât de mult îmi place să privesc toți oamenii văzându-și de treabă, pe atât mă face totul să mă simt expus. Nu înțeleg cum fac alții care se află în atenția publicului. Uneori văd fotografiile cu Brad Pitt și cârdul lui de copii în Central Park, dându-se în leagăne, și e clar că a fost urmărit de paparazzi, dar tot pare că se bucură de o zi normală cu familia. Sau poate că nu. Fotografiile pot fi destul de înșelătoare.

Gândindu-mă la toate astea și trecând pe lângă oameni fericiți care se bucură de o seară de vară, încep să mă simt ca o țintă aflată în mișcare, deși am șapca trasă pe frunte, ochelarii de soare la ochi și sunt fără Bryn. Când suntem împreună, e aproape imposibil să nu fim detectați. Paranoia asta pune stăpânire pe mine; nici măcar nu e vorba atât de mult despre faptul că aș putea fi fotografiat sau urmărit de o mulțime de vânători de autografe – deși chiar nu vreau să am de-a face cu așa ceva acum – ci că voi fi luat peste picior pentru că sunt singura persoană fără partener din tot parcul, chiar dacă e evident că nu e cazul. Totuși, simt că toți oamenii vor începe să mă arate cu degetul și să râdă de mine.

Deci, la asta s-a ajuns? Asta am ajuns? O contradicție ambulată? Sunt înconjurat de oameni și mă simt singur. Pretind că îmi doresc un pic de normalitate, iar acum că o am, e ca și cum nu aș ști ce să fac cu ea, de parcă nu mai știu să fiu o persoană normală.

Mă îndrept spre Ramble, unde singurii oameni peste care e posibil să dau sunt genul care nu vor să fie găsiți. Cumpăr doi hotdogi și îi devorez din câteva înghițituri și abia atunci îmi dau seama că n-am mâncat nimic toată ziua, ceea ce mă face să mă gândesc la prânz și la dezastrul cu Vanessa LeGrande.

Ce s-a întâmplat? Adică, ești cunoscut pentru faptul că devii țâfnos cu reporterii, dar aia a fost doar o mișcare de amator, îmi spun. Sunt obosit, mă justific. Suprasolicitat. Mă gândesc la turneu și simt că pământul acoperit cu mușchi de lângă mine se deschide și începe să se învârtă cu viteză.

Șaizeci și șapte de nopți. Încerc să gândesc rațional. *Șaizeci și șapte de nopți e un nimic.* Încerc să împart cifra, să o fracționez, să fac ceva ca să devină mai mică, dar nimic nu se împarte exact la 67. Așa că o descompun. Paisprezece țări, treizeci și nouă de orașe, câteva sute de ore într-un autocar de turneu. Calculele nu fac însă decât să accelereze rotația și încep să mă simt amețit. Mă prind de trunchiul unui copac și îmi plimb mâna pe scoarța lui, ceea ce îmi

amintește de Oregon și face ca pământul să se închidă, măcar pentru moment.

Nu mă pot abține să mă gândesc cum citeam, când eram mai tânăr, despre foarte mulți artiști care s-au prăbușit: Morrison, Joplin, Cobain, Hendrix. Mă dezgustau. *Au obținut ce și-au dorit, și ce au făcut? S-au drogat până n-au mai știut de ei. Sau și-au tras un glonț în cap. Ce tâmpiți! Ei bine, uită-te la tine acum. Nu ești un drogat, dar nici nu ești mai presus.*

M-aș schimba, dacă aș putea, dar până acum faptul că mi-am ordonat să tac și să mă bucur de viață nu prea a avut un mare impact. Dacă oamenii din preajma mea ar ști cum mă simt, ar râde de mine. Nu, nu e adevărat. Bryn n-ar râde. Ar fi uimită de incapacitatea mea de a mă bucura de ceea ce am realizat prin muncă grea.

Dar chiar am muncit din greu? Familia mea presupune că așa este, și Bryn, și restul trupei – mă rog, cel puțin odată o făceau și ei – că, într-un fel, merit toate astea, că aprecierea și bogăția sunt o răsplată. Eu nu prea am crezut asta niciodată. Karma nu e ca o bancă. Mai faci o depunere, mai retragi niște bani. Încep însă să bănuiesc din ce în ce mai mult că toate astea sunt, într-adevăr, o răsplată pentru ceva – numai că nu în sensul bun.

Vreau să iau o țigară, dar pachetul este gol. Mă ridic, îmi scutur blugii de praf și mă îndrept spre ieșirea din parc. Soarele începe să coboare spre apus, o minge strălucitoare și luminoasă care cade peste râul Hudson, lăsând pe cer un mozaic de fâșii violet și de culoarea piersicii. Chiar e frumos, și pentru o secundă mă forțez să îl admir.

O iau spre sud pe Seventh, mă opresc la un chioșc, iau niște țigări, apoi pornesc spre centru. O să mă întorc la hotel, o să comand room-service și poate o să adorm devreme, măcar de data asta. În față la Carnegie Hall se opresc taxiuri care aduc oamenii la spectacolele din seara asta.

O bătrână care poartă perle și tocuri coboară dintr-un taxi, clătinându-se, iar însoțitorul ei adus de spate, îmbrăcat în smoching, o ține de braț. Simt palpitații în piept când îi privesc împleticindu-se. *Privește apusul*, îmi spun. *Uită-te la ceva frumos*, dar când ridic din nou ochii spre cer, fâșiile s-au întunecat și au culoarea unei vânătăi.

Dobitoc afectat și instabil. Așa m-a numit reporterița. Era o figură, dar, în privința asta, a spus adevărul.

Privirea mi se întoarce spre pământ, iar când fac asta, îi văd ochii. Nu așa cum îi vedeam înainte – la fiecare colț, în spatele pleoapelor mele închise, la începutul fiecărei zile. Nu așa cum obișnuiam să mi-i imaginez în ochii fiecărei fete deasupra căreia stăteam. Nu, de data asta chiar sunt ochii ei. O fotografie cu ea, îmbrăcată în negru, cu violoncelul rezemat de un umăr, ca un copil obosit. Are părul strâns într-un coc din ăla care se pare că e obligatoriu

pentru interpreții de muzică clasică. Îl purta așa, prins sus, la recitaluri și concerte de cameră, dar cu unele șuvițe rebele, ca să înmoaie asprimea chipului. În poza asta nu are șuvițe. Mă uit mai atent la afiș. SERIA „TINERI ÎN ONCERT” O PREZINTĂ PE MIA HALL.

Acum câteva luni, Liz a încălcat embargoul nerostit în ceea ce o privește pe Mia și mi-a trimis un articol din revista *All About Us*.

M-am gândit că ar trebui să vezi asta, era mâzgălit pe un post-it. Era un articol intitulat „Douăzeci sub 20 de ani”, care îi prezenta pe viitorii copii-minune. O pagină dedicată Miei, inclusiv o fotografie pe care abia am putut să o privesc, și un articol despre ea, pe care n-am reușit decât să-l frunzăresc după câteva reprize de respirat adânc. În articol era numită „posibila urmașă a lui Yo-Yo Ma”. Fără să vreau, am zâmbit. Mia spunea că doar cei care nu au habar despre violoncel descriu întotdeauna violonceliștii drept „următoarea Yo-Yo Ma”, fiindcă e singurul lor punct de referință. „Cum rămâne cu Jacqueline Du Pré?” întreba întotdeauna, referindu-se la noul ei idol, o violoncelistă talentată și înflăcărată, doborâtă de scleroză multiplă la vârsta de 28 de ani, care murise aproape 15 ani mai târziu.

Articolul din *All About Us* numea interpretarea Miei ca fiind „din altă lume”, apoi descria foarte în amănunt accidentul de mașină care îi omorâse părinții și fratele mai mic în urmă cu mai bine de trei ani. Asta m-a surprins. Mia nu era genul care să vorbească despre asta căutând compasiune. Când am reușit să mai răsfoiesc o dată articolul, mi-am dat seama că era o reformulare, citate luate din ziare vechi, dar nimic direct de la Mia.

Am păstrat câteva zile articolul decupat, scoțându-l din când în când ca să arunc o privire peste el. Faptul că aveam chestia asta în portofel era, într-un fel, ca și cum aș fi purtat cu mine un flacon de plutoniu. Și, cu siguranță, dacă Bryn m-ar fi prins cu un articol despre Mia, ar fi avut loc explozii de nivel nuclear. Așa că, după câteva zile, l-am aruncat și m-am forțat să uit de el.

Acum încerc să îmi amintesc detaliile, să îmi amintesc dacă scria ceva despre plecarea Miei de la Juilliard sau despre vreun recital la Carnegie Hall.

Mă uit din nou în sus. Ochii ei sunt tot acolo, privindu-mă în continuare. Și, cu o certitudine la fel de mare ca oricare adevăr de pe lumea asta, știu că va cânta în această seară. Știu chiar și înainte să mă uit la data de pe afiș și să văd că spectacolul are loc pe 13 august.

Înainte să-mi dau seama ce fac, înainte să mă conving să nu fac asta și să-mi dau seama ce idee îngrozitoare e, mă îndrept spre ghișeu. *Nu vreau s-o văd* îmi spun. *N-am s-o văd. Vreau doar s-o aud.* Anunțul de la ghișeu spune că în seara asta toate biletele sunt vândute. Aș putea spune cine sunt sau aș putea suna la recepția hotelului sau la Aldous și probabil aș face rost de un bilet, dar, în

schimb, las lucrurile în voia sorții. Mă prezint ca un tânăr anonim sau chiar prost îmbrăcat și întreb dacă mai sunt locuri.

— De fapt, tocmai puneam la vânzare ultimele bilete la reducere. Am un loc la mezanin, în spate, pe lateral. Nu se vede prea bine de acolo, dar e tot ce a mai rămas, îmi spune fata din spatele ferestrei din sticlă.

— N-am venit aici pentru priveliște, îi răspund.

— Și eu gândesc la fel, de fiecare dată, spune fata râzând, dar oamenii se strâmbă la chestiile de genul ăsta. Douăzeci și cinci de dolari.

Îi dau cartea de credit și intru în teatrul răcoros și întunecat. Mă așez pe locul meu și închid ochii, amintindu-mi de ultima oară când am fost la un concert de violoncel, într-un loc la fel de elegant. Acum cinci ani, la prima noastră întâlnire. La fel ca atunci, simt anticiparea asta nebunească, deși știu că, spre deosebire de noaptea aceea, azi n-am s-o sărut. Nici n-am s-o ating. Și nici măcar n-am s-o văd de aproape.

În seara asta o voi asculta. Și va fi de-ajuns.

TREI

Mia s-a trezit după patru zile, dar nu i-am spus decât în a șasea zi. N-a avut nicio importanță, fiindcă părea că știe deja. Stăteam în jurul patului ei de spital, la salonul de terapie intensivă, și se pare că cel care a tras paiul cel scurt a fost bunicul ei cel taciturn, fiindcă el a fost ales să îi dea vestea despre părinții ei, Kat și Denny, care fuseseră uciși pe loc în accidentul de mașină care o adusese aici. Și că Teddy, fratele ei mai mic, murise în secția de urgență a spitalului în care fusese adus împreună cu ea, înainte ca ea să fie transferată în Portland. Nimeni nu știa cauza accidentului. Oare Mia își amintea ceva despre ei?

Stătea întinsă, clipind și ținându-mă de mână, înfigându-și unghiile atât de adânc, încât părea că nu-mi va da drumul niciodată. A clătinat din cap și a spus încet „nu, nu, nu”, iar și iar, dar fără lacrimi, și nu am fost sigur dacă răspundea la întrebarea bunicului ei sau doar nega întreaga situație. *Nu!*

Apoi a intervenit asistenta socială, abordând situația în felul ei serios. I-a spus Miei despre operațiile prin care trecuse până în acel moment, „e vorba de triaj, de fapt, doar ca să te stabilizăm, și te descurci remarcabil de bine”, apoi i-a vorbit despre operațiile pe care probabil avea să le facă în lunile următoare: mai întâi o intervenție chirurgicală ca să îi pună la loc osul din piciorul stâng, cu tije metalice. Apoi alta, cam la o săptămână după aceea, pentru a-i greșa pielea de pe coapsa piciorului rănit. Din păcate, procedurile astea două urmau să lase niște „cicatrice urâte”. Dar măcar rănila de pe față puteau dispărea complet cu o operație estetică, după un an.

— După ce ai terminat cu intervențiile chirurgicale non-elective, dacă nu există complicații, desigur – infecții de la splenectomie, pneumonie, probleme cu plămâni – te vom scoate din spital și te vom duce la recuperare, a spus asistenta socială. Recuperare fizică, ocupațională, pentru vorbire și orice altceva vei avea nevoie. Vom evalua situația ta în câteva zile.

Pe mine m-a amețit litania asta, dar Mia părea să se agațe de fiecare cuvânt, să acorde mai multă atenție detaliilor operațiilor ei decât veștilor despre familie.

Mai târziu în după-amiaza aceea, asistenta socială ne-a luat deoparte pe toți ceilalți. Noi – bunicii Miei și cu mine – eram îngrijorați de reacția Miei sau, mai degrabă, de lipsa ei de reacție. Ne așteptaserăm să urle, să își smulgă părul din cap, ceva exploziv, pe măsura ororii veștilor, pe măsura propriei noastre dureri. Tăcerea ei stranie ne-a făcut pe toți să ne gândim la același lucru:

leziuni ale creierului.

— Nu, nu e vorba despre asta, ne-a liniștit repede asistenta socială. Creierul este un instrument fragil și s-ar putea ca pentru câteva săptămâni să nu știm ce zone au fost afectate, dar tinerii sunt foarte rezistenți, iar în momentul de față neurologii sunt destul de optimiști. În general, controlul ei motric este bun. Aptitudinile sale lingvistice nu par a fi foarte afectate. Are o slăbiciune în partea dreaptă și nu are echilibru. Dacă la asta se rezumă leziunea cerebrală, atunci e o norocoasă.

Cu toții ne-am schimonosit la acel cuvânt. Norocoasă. Asistenta socială s-a uitat însă la fețele noastre.

— Foarte norocoasa, fiindcă toate astea sunt reversibile. Cât despre reacția ei, a spus, arătând către salonul de terapie intensivă, este un răspuns tipic la o traumă psihologică atât de extremă. Creierul are o limită, așa că filtrează încetul cu încetul, digeră lent. O să asimileze totul, dar va avea nevoie de ajutor.

Apoi ne-a spus despre etapele durerii, ne-a încărcat cu broșuri despre tulburarea numită „stres post-traumatic” și a recomandat ca Mia să meargă la un consilier psihologic din spital.

— Poate că n-ar fi o idee rea nici pentru voi, ne-a spus.

Am ignorat-o. Bunicii Miei nu erau genul care să facă terapie. Iar în ceea ce mă privește, îmi făceam griji pentru recuperarea Miei, nu pentru a mea.

Următoarea rundă de intervenții chirurgicale a început aproape imediat, ceea ce mi s-a părut chinuitor. Mia tocmai se întorsese de pe masa de operații, i se spusese că familia ei murise, iar acum trebuia să intre iar sub cuțit. Nu puteau să îi dea o pauză? Asistenta socială ne-a explicat însă că, cu cât îi reparau mai repede piciorul, cu atât Mia avea să își recapete mai repede mobilitatea și cu atât mai repede putea începe, într-adevăr, să se vindece. Așadar, femurul i-a fost fixat cu șuruburi și i-au fost prelevate grefe de piele. Și, cu o viteză care m-a lăsat fără răsuflare, a fost externată din spital și trimisă la un centru de reabilitare care arăta ca un complex de apartamente, cu alei pietruite care traversau peluza ce tocmai începuse să se acopere cu flori de primăvară când a sosit Mia.

Era acolo de mai puțin de o săptămână, o săptămână neclintită, înfricoșătoare, în care am strâns din dinți, când a sosit plicul.

Juilliard. Pentru mine însemnase foarte multe lucruri înainte. O concluzie anticipată. Un motiv de mândrie. Un adversar. Apoi, pur și simplu am uitat de asta. Cred că am uitat cu toții, dar viața clocotea în afara centrului de reabilitare și, undeva în lume, cealaltă Mia – cea care avea părinți, un frate și un trup care funcționa în totalitate – continua încă să existe. În această altă

lume, un anumit juriu o ascultase pe Mia cântând cu doar câteva luni înainte și trecuse la procesarea cererii, iar aceasta trecuse prin diverse etape până la o hotărâre finală, care se afla acum în fața noastră. Bunica Miei era prea emoționată ca să deschidă plicul, așa că ne-a așteptat, pe mine și pe bunicul, apoi l-a tăiat cu un cuțit din sidef pentru scrisori.

Mia fusese acceptată. Existase vreo îndoială?

Cu toții ne-am gândit că admiterea îi va face bine, că va fi un punct luminos într-un orizont care, în rest, era sumbru.

— Am vorbit deja cu decanul de la admiteri, i-am explicat situația ta și au spus că poți amâna începerea cu un an sau doi dacă e nevoie, i-a zis bunica Miei, în timp ce îi prezenta vestea și bursa generoasă care însoțea admiterea ei.

De fapt, chiar universitatea Juilliard sugerase amânarea, dorind să se asigure că Mia va fi capabilă să cânte la standardele riguroase ale școlii, dacă alegea să participe la cursuri.

— Nu, a spus Mia din camera deprimantă a centrului de recuperare, cu vocea aceea moartă cu care vorbea după accident.

Niciunul dintre noi nu era prea sigur dacă era din cauza traumei emoționale sau dacă asta era dispoziția ei acum, modul recent rearanjat de a vorbi al creierului său. În ciuda încurajărilor continue ale asistentei sociale, în ciuda evaluărilor terapeuților care spuneau că făcea progrese constante, tot ne făceam griji. Discutam despre lucrurile astea în șoaptă, după ce o lăsam singură în noaptea în care nu mă puteam osândi să rămân.

— Nu te pripi, i-a răspuns bunica ei. S-ar putea ca lumea să arate altfel într-un an sau doi. S-ar putea să vrei să te duci.

Bunica Miei crezuse că va refuza Juilliard-ul, dar eu știam că nu era așa. O cunoșteam mai bine pe Mia. Refuza amânarea.

Mia s-a certat cu bunica ei. Mai erau doar cinci luni până în septembrie. Era prea curând. Și avea dreptate. Piciorul Miei era încă în ghips și abia începea să meargă din nou. Nici nu putea deschide un borcan, fiindcă mâna ei dreaptă era extrem de slăbită, și adesea uita numele lucrurilor simple, cum ar fi „foarfecă”. Terapeuții spusese că toate astea erau de așteptat și că cel mai probabil aveau să treacă în timp util. Dar cinci luni? Nu era de-ajuns.

În după-amiaza aceea, Mia ne-a cerut violoncelul. Bunica ei s-a încruntat, îngrijorată că nesăbuița asta îi va îngreuna recuperarea, dar eu am sărit de pe scaun, am alergat la mașină și m-am întors cu violoncelul când soarele apunea.

După asta, violoncelul a devenit terapia ei: fizică, emoțională, mentală. Medicii erau uimiți de forța părții superioare a corpului Miei – partea pe care profesorul ei de muzică, domnul Christie, o numea „corpul de violoncel” – umerii lași, brațele musculoase – și de felul în care cântatul i-a adus înapoi

acea forță, făcând ca slăbiciunea din brațul drept să dispară și întărindu-i piciorul rănit. A ajutat-o și în stările de amețală. Mia închidea ochii când cânta și susținea că asta, împreună cu fixarea picioarelor în pământ, o ajuta să-și recapete echilibrul. Prin cântat, Mia își descoperea lapsusurile pe care încerca să le ascundă în discuțiile zilnice. Dacă voia o Coca-Cola, dar nu-și amintea cuvântul, ascundea asta și cerea suc de portocale. Cu violoncelul, era sinceră în privința faptului că își amintea o suită de Bach la care lucrase cu doar câteva luni înainte, dar nu și un studiu simplu pe care îl învățase în copilărie; deși, de îndată ce profesorul Christie, care venea o dată pe săptămână să lucreze cu ea, i l-a arătat, l-a prins imediat. Asta le-a dat logopezilor și neurologilor indicii despre faptul că creierul ei fusese afectat pe sărite și și-au adaptat terapiile în consecință.

Dar, cel mai mult, violoncelul i-a îmbunătățit starea. Îi dădea ceva de făcut zilnic. A încetat să mai folosească același ton și a început să vorbească din nou ca Mia, cel puțin când vorbea despre muzică. Terapeuții i-au modificat planul de recuperare, dându-i voie să petreacă mai mult timp exersând.

„Nu înțelegem cum poate muzica să vindece creierul”, mi-a spus unul dintre neurologi într-o după-amiază, în timp ce o asculta cântând unui grup de pacienți din salon, „dar știm că o face. Uită-te la Mia.”

A părăsit centrul de recuperare după patru săptămâni, cu două săptămâni mai devreme decât fusese stabilit. Putea să meargă în baston, putea să deschidă un borcan cu unt de arahide și să cânte al naibii de bine Beethoven.

* * *

Îmi amintesc un lucru despre articolul ăla, chestia cu „Douăzeci sub 20 de ani” din *All About Us*, pe care mi-l arătase Liz. Îmi amintesc legătura nu doar sugerată, ci declarată deschis, între „tragedia” Miei și interpretarea ei „din altă lume”. Și îmi amintesc cât de tare m-a enervat asta, fiindcă avea ceva jignitor. De parcă singurul mod de a-i explica talentul era să îl pui pe seama unei forțe supranaturale. Adică, ce credeau, că familia ei moartă trăiește în trupul ei și cântă într-un cor celest, prin degetele ei?

Dar chestia era că, într-adevăr, se întâmplase ceva ieșit din comun. Și știu asta fiindcă am fost acolo. Am fost martor: am văzut cum Mia a trecut de la o interpretă foarte talentată la ceva cu totul diferit. În decursul a cinci luni, ceva magic și grotesc a transformat-o. Așa că da, totul era legat de „tragedia” ei, dar Mia era cea care ducea greul. Întotdeauna a fost așa.

A plecat la Juilliard după Ziua Muncii. Am dus-o cu mașina la aeroport. M-a sărutat de bun rămas. Mi-a spus că mă iubește mai mult decât viața însăși. Apoi, a trecut de punctul de control.

Nu s-a mai întors niciodată.

PATRU

*Arcul e foarte vechi, părul lui de cal e clei,
Trimis la fabrică, la fel ca mine și ca tine
Deci, cum de ți-au amânat execuția?
Publicul își urlă aplauzele în picioare.*

„DUST”

COLLATERAL DAMAGE, PIESA 9

Când se aprind luminile după concert, mă simt istovit, sinistru, de parcă mi-ar fi fost stors sângele din mine și înlocuit cu smoală. După ce se sting aplauzele, oamenii din jurul meu se ridică în picioare, discută despre concert, despre frumusețea lui Bach, despre dezolarea lui Elgar, riscul – care a meritat – de a adăuga piesa contemporană a lui John Cage. Dar cel care lasă încăperea fără suflare este Dvořák, iar eu înțeleg de ce.

Când Mia cânta la violoncel, întotdeauna concentrarea îi era întipărită pe tot corpul: un rid de-a lungul frunții. Buzele ei atât de strânse, încât uneori își pierdeau culoarea; de parcă întregul corp îi era comandat de mâini.

S-a întâmpat asta puțin și la piesele de început din seara asta, dar când a ajuns la Dvořák, piesa finală a recitalului ei, a fost cuprinsă de ceva. Nu știu dacă și-a intrat în ritm sau dacă era piesa ei de referință, dar, în loc să se aplece asupra violoncelului, corpul ei părea să se extindă, să înflorească, iar muzica umplea spațiile deschise din jurul sau, ca o viță-de-vie în floare. Mișcările îi erau largi și vesele și îndrăznețe, iar sunetul care umplea sala părea să dirijeze acea emoție pură, ca și cum intenția inițială a compozitorului s-ar fi învățit prin încăpere. Expresia feței ei, cu privirea în sus, un zâmbet mic dansându-i pe buze, nu știu cum să o descriu fără să sune ca unul dintre articolele alea pline de clișee din reviste, dar părea una cu muzica. Sau poate doar fericită. Cred că întotdeauna am știut că e capabilă de nivelul ăsta de măiestrie, dar când am văzut-o cu ochii mei, m-a copleșit. Pe mine și pe toți ceilalți din sală, judecând după aplauzele furtunoase pe care le-a primit.

Acum, luminile din sală s-au aprins, strălucitoare, căzând pe scaunele din lemn deschis la culoare și pe panourile geometrice de pe perete, dând senzația că podeaua înoată. Mă afund din nou în cel mai apropiat scaun și încerc să nu mă gândesc la Dvořák – sau la celelalte lucruri: felul în care își ștergea mâna de fustă, între piese, felul în care își înclina capul la un moment dat, către o

orchestră invizibilă, toate gesturile care îmi sunt mult prea familiare.

Apuc scaunul din fața mea, ca să îmi găsesc echilibrul, și mă ridic din nou. Mă asigur că îmi funcționează picioarele și că pământul nu se învârte și că voi face pas după pas, până la ieșire. Sunt dărâmat, epuizat. Tot ce vreau să fac acum e să mă întorc la hotel, să dau pe gât vreo două Ambien sau Lunesta sau Xanax sau ce-o fi în dulapul meu de medicamente – și să termin cu ziua asta. Vreau să mă duc să mă culc, să mă trezesc și toate astea să se termine.

— Mă scuzați, domnule Wilde.

În mod normal, nu prea îmi plac spațiile închise, dar dacă există un loc în oraș în care mă aștept să fiu în siguranța anonimului, acela e Carnegie Hall, la un concert de muzică clasică. Pe tot parcursul concertului și în pauză nu s-a uitat nimeni de două ori la mine, în afară de vreo doi boșorogi care cred că erau mai degrabă consternați de blugii mei. Dar tipul ăsta e cam de vârsta mea; e plasator, singura persoană sub 35 de ani pe o rază de 15 metri, singura persoană de aici care probabil deține un album Shooting Star.

Bag mâna în buzunar și caut un pix pe care nu îl am. Plasatorul pare jenat, dând din cap și din mâini în același timp.

— Nu, nu, domnule Wilde. Nu vă cer un autograf.

Își coboară vocea.

— De fapt, e împotriva regulilor, ar putea să mă dea afară.

— Ah, spun încurcat, confuz.

Pentru o secundă mă întreb dacă urmează să fiu muștruluit că nu m-am îmbrăcat adecvat.

Plasatorul îmi spune:

— Domnișoara Hall dorește să veniți în culise.

Cu tot tam-tam-ul de după spectacol, e gălăgie, așa că pentru o secundă presupun că am auzit greșit. Mi se pare că a zis că ea vrea să vin în culise, dar nu poate fi adevărat. Probabil a zis ceva despre hol, nu despre Mia Hall.

Dar până să apuc să îi cer să mă lămurească, mă prinde de cot și mă conduce înapoi spre scări, traversăm holul principal și trecem printr-o ușă mică de lângă scenă și printr-un labirint de coridoare pe ai căror pereți sunt aliniată partituri înrămate, iar eu mă las condus; e ca atunci când aveam zece ani și am fost trimis în biroul directorului pentru că aruncasem un balon cu apă în clasă și tot ce puteam face era să o urmez pe doamna Linden pe holuri și să mă întreb ce mă așteaptă în spatele ușilor cancelariei. Am exact aceeași senzație. Că sunt în încurcătură pentru ceva, că Aldous nu mi-a dat liber în seara asta și că urmează să fiu muștrat că am lipsit de la o ședință foto sau că am enervat un reporter sau pentru că sunt lupul singuratic antisocial, în pericol de a destrăma trupa.

Așa că nu prea îmi dau seama ce se întâmplă, nu îmi dau voie să aud sau să cred sau să mă gândesc la asta până când plasatorul mă duce într-o cameră mică și deschide ușile și le închide și, dintr-odată, ea e acolo. Cu adevărat. O persoană în carne și oase, nu o nălucă.

Primul meu impuls nu e să o apuc și să o sărut sau să țip la ea. Pur și simplu vreau să îi ating obrazul, încă îmbujorat după spectacolul din seara asta. Vreau să traversez spațiul care ne desparte, măsurat în metri – nu în kilometri, nu în continente, nu în ani – și să îi ating obrazul cu degetele mele aspre. Vreau să o ating, ca să mă asigur că e chiar ea, nu unul din visele acelea pe care le-am avut atât de des după ce a plecat, în care o văd clar ca lumina zilei, sunt gata să o sărut sau să o iau lângă mine, doar ca să mă trezesc cu o Mia la care nu pot ajunge.

Dar nu o pot atinge. E un privilegiu care mi-a fost revocat, chiar dacă împotriva voinței mele. Apropo de voință, trebuie să îmi țin brațul în loc cu puterea minții, pentru ca tremuratul să nu devină ca un picamer.

Podeaua se rotește, vârtejul mă cheamă și îmi doresc grozav una dintre pastilele mele, dar n-am cum să ajung la ele acum. Respir de câteva ori ca să mă calmez și să previn un atac de panică. Îmi mișc maxilarul, într-o încercare zadarnică de a rosti câteva cuvinte. Mă simt de parcă aș fi singur pe scenă, fără trupă, fără echipament, fără să-mi amintesc vreuna dintre melodiile noastre, urmărit de un milion de oameni. Simt că a trecut o oră de când stau în fața Miei Hall, mut ca un nou-născut.

Prima oară când ne-am cunoscut, în liceu, eu am vorbit primul. Am întrebat-o pe Mia cum se numea piesa pe care tocmai o interpretase la violoncel. O simplă întrebare, de la care a început totul. De data asta, Mia este cea care pune întrebarea:

— Ești chiar tu?

Vocea ei e exact aceeași. Nu știu de ce mă așteptam să fie diferită, numai că acum totul s-a schimbat.

Vocea ei mă readuce la realitate. Înapoi la realitatea ultimilor trei ani. Sunt atâtea lucruri care se vor spuse. *Unde te-ai dus? Te gândești vreodată la mine? M-ai distrus. Ești bine?*

Dar bineînțeles că nu pot spune nimic din toate astea.

Încep să-mi simt inima bătând tare și urechile țiuindu-mi și aproape că îmi pierd controlul. Dar, ciudat, exact atunci când panica începe să urce, intervine un instinct de supraviețuire, cel care îmi dă voie să pășesc pe scenă în fața a mii de străini. Mă cuprinde încet o liniște, în timp ce mă desprind de mine, împingându-mă în fundal și lăsându-o pe cealaltă persoană să preia controlul.

— În carne și oase, îi răspund.

De parcă e cel mai normal lucru din lume să mă aflu la concertul ei și ea să mă cheme printr-un semn în sanctuarul ei.

— Bun concert, adaug, fiindcă asta mi se pare că trebuie să spun. Și se mai întâmplă să fie și adevărat.

— Mulțumesc, răspunde.

Apoi, se dă ușor înapoi.

— Pur și simplu, nu-mi vine să cred că ești aici.

Mă gândesc la ordinul de restricție de trei ani pe care practic l-a pus asupra mea și pe care l-am încălcat în seara asta. *Dar tu m-ai chemat aici*, vreau să spun.

— Da. Se pare că îi lasă pe toți golanii să intre în Carnegie Hall, îi spun, glumind.

Însă, la cât eram de neliniștit, remarca mea sarcastică sună ursuz.

Își netezește țesătura fusteii cu palmele. Deja s-a schimbat din rochia neagră de seară într-o fustă lungă, vaporosă, și un tricou fără mâneci. Scutură din cap și își înclină fața spre a mea, conspirativ.

— Nu chiar. Accesul golanilor este interzis. N-ai văzut anunțul de pe panou? Sunt surprinsă că nu ai fost arestat doar pentru că ai pășit în foaier.

Știi că încercă să îmi întoarcă gluma proastă cu una de-a ei, iar o parte din mine e recunoscătoare pentru asta, și pentru că văd o licărire din vechiul ei simț al umorului. Dar o altă parte din mine, cea grosolană, vrea să îi amintească de toate concertele de cameră, cvartetetele de coarde și recitalurile la care am asistat odată. Din cauza ei. Cu ea.

— De unde ai știut că sunt aici? am întrebat.

— Glumești? Adam Wilde în Zankel Hall! Toată echipa din culise vorbea despre asta la pauză. Se pare că la Carnegie Hall lucrează o grămadă de fani Shooting Star.

— Credeam că sunt incognito, spun, cu fruntea plecată.

Singura modalitate de a supraviețui acestei conversații este de a vorbi cu sandalele Miei. Unghiile de la picioare îi sunt date cu oja roz deschis.

— Tu? Imposibil, îmi răspunde. Și, ce mai faci?

Ce mai faci? Pe bune? Mă forțez să privesc în sus și să mă uit la Mia pentru prima oară. Tot frumoasă e. Nu în genul ăla care îți sare în ochi, ca Vanessa LeGrande sau Bryn Shraeder. Într-un mod tăcut, care pentru mine a fost întotdeauna devastator. Părul ei lung și negru e desfăcut acum, lunecându-i umed pe umerii goi, în continuare albi ca laptele și acoperiți de constelații de pistrui pe care obișnuiam să îi sărut. Cicatricea de pe umărul stâng, care arăta ca o rană roșu aprins, e acum roz-argintie. Aproape ca accesoriile pentru tatuajele ultimul răcnet. Aproape drăguță.

Mia încearcă să-mi prindă privirea și, pentru o secundă, mă tem că masca îmi va dispărea. Mă uit în altă parte.

— Ah, păi... bine. Ocupat, îi răspund.

— Da. Desigur. Ocupat. Ești în turneu?

— Da. Măine plec la Londra.

— Ah. Eu în Japonia.

În direcții opuse, gândesc și sunt surprins când Mia chiar spune asta cu voce tare.

— În direcții opuse.

Cuvintele rămân în aer, ca o amenințare. Dintr-odată, simt că vârtejul începe din nou să se agite. O să ne înghită pe amândoi dacă nu plec.

— Păi, cred că ar trebui să plec, o aud spunând pe persoana calmă care îl interpretează pe Adam Wilde, parcă de la câțiva metri depărtare.

Mi se pare că îi întristează ceva chipul, dar nu-mi pot da seama exact dacă așa e, fiindcă simt valuri în fiecare părticică a corpului și jur că e posibil să vomit chiar aici. În timp ce eu mă pierd cu firea, celălalt Adam încă funcționează. Întinde mâna spre ea, chiar dacă gândul că eu îi ofer Miei Hall o strângere de mână oficială este probabil unul dintre cele mai triste lucruri pe care mi le-am imaginat vreodată.

Mia se uită în jos la mâna mea întinsă, deschide gura pentru a spune ceva, apoi oftează. Fața îi devine rigidă, ca o mască, în timp ce întinde mâna ca să o apuce pe a mea.

Tremuratul mâinii a devenit atât de firesc, atât de omniprezent, încât în general eu nici nu-l mai simt. Dar de îndată ce degetele mele le apucă pe ale Miei, observ că mâna mi se oprește și dintr-odată devine liniștită, ca o rafală de sunete care încetează brusc când cineva întrerupe un amplificator. Aș putea zăbovi aici la infinit.

Numai că nu e decât o strângere de mână, nimic mai mult. Și, în câteva secunde, mâna mea este pe lângă trup și e ca și cum i-aș fi transferat un pic din nebunia mea Miei, fiindcă se pare că și mâna ei tremură. Dar nu pot fi sigur, fiindcă plec val-vârtej.

Apoi, tot ce știu e că aud ușa de la cabina ei închizându-se în urma mea, lăsându-mă pe mine aici, în vârtoare, și pe Mia acolo, pe mal.

CINCI

Știu că e de prost gust, chiar grosolan, să compar faptul că am fost părăsit cu accidentul care i-a ucis Miei familia, dar nu mă pot abține. Pentru că, oricum, pentru mine consecințele au fost exact aceleași. În primele câteva săptămâni mă trezeam într-o ceață de neîncredere. *Nu s-a întâmplat cu adevărat, nu-i așa? Ah, la dracu', ba s-a întâmplat.* Apoi, mă chirceam. Simțeam un pumn în stomac. Mi-au trebuit câteva săptămâni ca să mă obișnuiesc cu ideea. Dar, spre deosebire de accident – când trebuia să fiu acolo, să fiu prezent, să ajut, să fiu persoana pe care să se poată baza – după ce a plecat am rămas complet singur. Nu aveam pentru cine să îmi revin. Așa că am lăsat totul să se stingă și apoi s-a terminat, pur și simplu.

M-am mutat înapoi acasă la ai mei. Pur și simplu am luat un teanc de chestii din camera mea de la House of Rock și am plecat. Am lăsat baltă totul. Școala. Trupa. Viața mea. O plecare neașteptată și tăcută. Am zăcut buimăcit în patul meu din copilărie. Mi-era teamă că toată lumea o să dea cu ușa de perete și o să mă oblige să îmi explic comportamentul. Dar tocmai asta e chestia cu moartea. Zvonul despre moarte circulă repede și pe distanțe mari, iar oamenii trebuie să fi aflat că am devenit un cadavru, fiindcă nimeni nu a venit nici măcar să vadă trupul. Mă rog, în afară de neobosita de Liz, care trecea pe la mine o dată pe săptămână să îmi aducă un CD cu muzica ei preferată, pe care îl punea veselă peste CD-ul neatins pe care mi-l lăsase cu o săptămână înainte.

Părinții mei au fost nedumeriți de întoarcerea mea. Dar, pe de altă parte, când vine vorba de mine, nedumerirea e ceva destul de obișnuit. Tata fusese tăietor de lemne și, mai târziu, când industria a dat faliment, a primit o slujbă la o fabrică de electronice – pe care o putea pierde oricând. Mama lucra la cantina universității. Erau amândoi la a doua căsnicie, primele lor incursiuni maritale fuseseră ambele dezastruoase și fără copii și nu discutau niciodată despre asta; eu am aflat de la o mătușă și de la un unchi, când aveam zece ani. Pe mine m-au făcut când erau mai în vârstă și se pare că i-am luat prin surprindere când am apărut. Mamei mele îi plăcea să spună că tot ce am făcut – de la apariția mea pe lume, până la a deveni muzician, la a mă îndrăgosti de o fată pe nume Mia, la a merge la facultate, la faptul că trupa a devenit atât de populară, la a renunța la facultate, la a renunța la formație – totul a fost o surpriză. Mi-au acceptat întoarcerea acasă fără să pună întrebări. Mama îmi aducea în cameră tăvițe cu mâncare și cafea, de parcă aș fi fost un prizonier.

Timp de trei luni am zăcut în patul meu din copilărie, dorindu-mi să fiu în comă, la fel cum fusese Mia. Trebuie că ar fi fost mai ușor decât asta. În cele din urmă, m-a trezit sentimentul de rușine. Aveam nouăsprezece ani, renunțasem la facultate, locuiam în casa părinților mei, șomer, un parazit, un clișeu. Părinții mei au fost ok cu toată chestia, dar duhoarea mea de om vrednic de milă începuse să îmi facă rău. În cele din urmă, imediat după Anul Nou, l-am întrebat pe tata dacă e vreun post liber la fabrică.

— Ești sigur că asta vrei? m-a întrebat.

Nu asta voiam, dar nu puteam avea ce îmi doream. Am ridicat din umeri. L-am auzit certându-se cu mama pe tema asta, ea încercând să îl determine să mă convingă să mă răzgândesc.

— Nu vrei mai mult pentru el? am auzit-o răstindu-se în șoaptă, de jos. Nu vrei ca măcar să se întoarcă la școală?

— Nu e vorba despre ce vreau eu, i-a răspuns.

Așa că a întrebat la resurse umane, mi-a aranjat un interviu și, o săptămână mai târziu, am început să lucrez în departamentul de introducere de date. De la șase jumătate dimineața până la trei după-amiaza stăteam într-o cameră fără ferestre, introducând niște cifre care pentru mine nu aveau niciun sens.

În prima mea zi de muncă, mama s-a trezit devreme ca să îmi facă un mic dejun uriaș, pe care nu l-am putut mânca, și un ibric de cafea care nu era nici pe departe suficient de tare. Stătea în picioare lângă mine, în halatul ei de baie roz-închis, cu o expresie îngrijorată pe chip. Când m-am ridicat să plec, a clătinat din cap.

— Ce? am întrebat.

— Tu, să lucrezi la fabrică, mi-a spus, privindu-mă serios. Să știi că nu mă surprinde. La asta mă așteptam de la fiul meu.

Nu-mi puteam da seama dacă amărăciunea din glasul ei îi era adresată ei sau mie.

Jobul era nasol, dar nu conta. Nu era nevoie să gândesc. Veneam acasă și dormeam toată după-amiaza, apoi mă trezeam, citeam și moșaiam de la zece seara până la cinci dimineața, când era timpul să mă trezesc din nou ca să plec la muncă. Programul nu se sincroniza deloc cu lumea înconjurătoare, ceea ce mie îmi convenea.

Cu vreo câteva săptămâni mai devreme, în ajunul Crăciunului, încă mai avusesem o fărâmbă de speranță. Inițial, Mia plănuiise să se întoarcă acasă de Crăciun. Biletul pe care și-l cumpărase pentru New York era dus-întors, iar data de întoarcere era 19 decembrie. Deși știam că e absurd, credeam, într-un fel, că va veni să mă vadă, că îmi va da o explicație – sau, și mai bine, o scuză uriașă. Sau că ne vom da seama că toate astea fuseseră doar o neînțelegere

colosală și oribilă. Îmi scrisese zilnic, dar e-mailurile nu ajunseseră la mine și avea să îmi apară la ușă, neagră că nu îi răspunsesem la mesaje, așa cum obișnuia să se supere pe mine pentru lucruri prostești, cum ar fi cât eram de drăguț sau nu cu prietenii ei.

Dar luna decembrie a venit și s-a dus, o monotonie cenușie, cu multe colinde de Crăciun în surdină, care se auzeau de la parter. Eu stăteam în pat.

Abia în februarie a venit cineva să mă viziteze, de la un colegiu din est.

— Adam, Adam, ai un musafir, a spus mama, bătând ușor la ușă.

Era în jurul orei cinei, iar eu deja dormeam. Pentru mine era miezul nopții. În zăpăceala mea, am crezut că e Mia. Am sărit imediat din pat, dar am văzut din expresia îndurerată a mamei că știa că îmi aduce vești dezamăgitoare.

— E Kim! mi-a spus cu o veselie forțată.

Kim? Nu mai știam nimic de prietena cea mai bună a Miei din august, de când plecase la școală în Boston. Și, dintr-odată, mi-am dat seama că tăcerea ei era la fel de trădătoare ca a Miei. Kim și cu mine nu fuseserăm niciodată prieteni când Mia și cu mine eram împreună. Cel puțin, nu înainte de accident. Dar, după aceea, ne-am apropiat cumva. Nu îmi dădusem seama că Mia și Kim veneau la pachet, una împreună cu cealaltă. O pierdeai pe una, o pierdeai și pe cealaltă. Dar, pe de altă parte, cum ar fi putut să fie altfel?

Acum însă, Kim era aici. Oare o trimisese Mia ca pe un fel de sol? Kim zâmbea stângaci, strângându-și brațele în jurul ei în noaptea umedă.

— Hei, mi-a spus. Ești greu de găsit.

— Sunt unde am fost întotdeauna, i-am spus, dând pătura la o parte.

Văzându-mă în chiloți, Kim s-a întors cu spatele până mi-am tras pe mine o pereche de blugi. M-am întins după pachetul de țigări. Începusem să fumez cu doar câteva săptămâni înainte. Părea că toată lumea de la fabrică face asta. Era singurul motiv de a lua o pauză. Kim a făcut ochii mari, surprinsă, de parcă tocmai aș fi scos un pistol. Am pus țigările la loc, fără să aprind vreuna.

— Am crezut că ești la House of Rock, așa că am fost acolo. Le-am văzut pe Liz și pe Sarah. Am luat cina cu ele. A fost plăcut să le revăd.

S-a oprit și mi-a cântărit camera din priviri. Păturile șifonate, mirosind a acru, jaluzelele trase.

— Te-am trezit?

— Am un program mai ciudat.

— Da. Mi-a zis mama ta. Introducere de date?

Nu s-a sinchisit să încerce să își ascundă uimirea.

N-aveam niciun chef de pălăvrăgeală sau de amabilități.

— Deci, care-i treaba, Kim?

A ridicat din umeri.

— Nimic. Sunt în oraș, în vacanță. Am fost cu toții în Jersey de Hanukkah, la bunicii mei, așa că e prima oară când mă întorc aici și am vrut să trec să te salut.

Kim părea agitată, dar și îngrijorată. Era o expresie pe care de asemenea o recunoșteam. Cea care spunea că acum eu eram pacientul. Departe, în noapte, am auzit o sirenă. Din reflex, m-am scărpinat în cap.

— Te mai vezi cu ea? am întrebat.

— Poftim? vocea lui Kim a ciripit surprinsă.

Am privit-o fix, și am repetat încet întrebarea.

— Te mai vezi cu Mia?

— D... da, a ezitat Kim. Adică, nu foarte des. Suntem amândouă ocupate cu școala, iar New York și Boston sunt la distanță de patru ore. Dar da. Normal.

Normal. Certitudinea asta a fost de vină. Ea a trezit ceva criminal în mine. M-am bucurat că nu era niciun obiect greu prin apropiere.

— Știe că ești aici?

— Nu. Am venit ca prietenă a ta.

— Ca prietenă a mea?

Kim s-a făcut albă ca varul auzind sarcasmul din vocea mea, dar fata asta a fost întotdeauna mai dură decât părea. Nici nu a dat înapoi și nici nu a plecat.

— Da, mi-a șoptit.

— Atunci, ia spune-mi, prieteno. Mia, prietena ta, prietena ta cea mai bună, ți-a spus de ce m-a lăsat baltă? Fără niciun cuvânt? Ți-a spus ceva despre asta? Sau n-a venit vorba despre mine?

— Adam, te rog... Vocea lui Kim era o rugămintă.

— Nu, eu te rog, Kim. Te rog, fiindcă n-am nici cea mai vagă idee.

A inspirat adânc și apoi și-a îndreptat spatele. Vedeam efectiv cum hotărârea îi încordează șira spinării, vertebră cu vertebră, desenând contururile loialității.

— Nu am venit aici ca să vorbim despre Mia. Am venit ca să te văd și nu cred că ar trebui să vorbesc despre ea cu tine sau invers.

Adoptase tonul unei asistente sociale, o terță parte imparțială și îmi venea să o lovesc pentru asta. Pentru tot. În schimb, pur și simplu am explodat.

— Atunci, ce dracului cauți aici? La ce-mi folosești? Cine ești tu pentru mine? Fără ea, cine ești tu? Un nimic! Un nimeni!

Kim s-a dat înapoi, dar, când a ridicat privirea, în loc să fie furioasă, se uita la mine plină de tandrețe. Asta m-a făcut să vreau să o strâng de gât și mai tare.

— Adam... a început.

— Pleacă naibii de aici, am mârâit. Nu mai vreau să te văd niciodată!

Lui Kim nu era nevoie să îi spui de două ori. A plecat fără să spună un

cuvânt.

În noaptea aia, în loc să dorm, în loc să citesc, am umblat prin cameră timp de patru ore. În timp ce mă plimbam de colo-colo, lăsând urme permanente în covorul ieftin și gros al părinților mei, am simțit cum crește ceva, intens, în mine. Era un sentiment viu și inevitabil, așa cum e câteodată vomatul care însoțește o mahmureală nasoală. L-am simțit urcându-mi în tot corpul, ca o mâncărime, implorând să fie eliberat, până când, în cele din urmă, a izbucnit din mine cu o forță atât de mare, încât mai întâi am lovit cu pumnul în perete, apoi, fiindcă nu a durut destul de tare, am lovit fereastra. Cioburile mi-au tăiat degetele cu o durere satisfăcătoare, urmată de rafala rece a unei nopți de februarie. Se pare că șocul a trezit ceva adormit adânc în mine.

Aceea a fost noaptea în care am pus mâna pe chitară pentru prima oară într-un an. Și tot aceea a fost noaptea în care am început să compun din nou.

În două săptămâni, scrisesem peste zece piese noi. Într-o lună, Shooting Star se reunise și le interpreta. În două luni, semnăm contractul cu o mare casă de discuri. În patru luni, înregistram albumul *Collateral Damage*, care cuprindea 15 dintre piesele pe care le scrisesem din prăpastia dormitorului meu din copilărie. Într-un an, *Collateral Damage* era în topul *Billboard*, iar Shooting Star era pe coperta revistelor naționale.

De atunci, simt că îi datorez lui Kim fie scuze, fie un mulțumesc. Poate și una și alta. Dar până am ajuns să-mi dau seama de asta, mi se părea că lucrurile s-au întâmplat prea demult ca să mai fac ceva. Și adevărul este că tot n-aș ști ce să-i spun.

ŞASE

*Eu voi fi bătaia ta de cap și tu a mea
Asta a fost înțelegerea pe care am semnat-o,
Am cumpărat un costum de protecție ca să îți adun gunoaietele,
Măști de gaze, mănuși, ca să fim în siguranță,
Dar acum sunt singur într-o cameră goală
Privind în jos la osânda sfârșitului imaculat.
„MESSY”*

COLLATERAL DAMAGE, PIESA 2

Când ies pe stradă, mâinile îmi tremură și îmi simt stomacul de parcă pune la cale o revoltă. Îmi caut pastilele, dar flaconul e gol. *Rahat!* Cred că Aldous mi-a dat-o pe ultima când eram în taxi. Oare mai am la hotel? Trebuie să mai fac rost până mâine, când plec. Dau să scot telefonul, dar îmi amintesc că l-am lăsat la hotel, într-o încercare idioată de a mă detașa.

Oamenii roiesc în jur, iar privirile lor zăbovesc un pic prea mult asupra mea. Nu vreau să fiu recunoscut acum, nu pot face față. Nu pot face față la nimic. Nu vreau asta. Nu vreau nimic din toate astea.

Vreau doar să scap. Să evadez din existența mea. În ultima vreme mă trezesc de multe ori dorindu-mi asta. Nu să fiu mort sau să mă sinucid. Sau genul ăsta de rahaturi stupide. Mai degrabă, nu mă pot abține să gândesc că, dacă nu m-aș fi născut niciodată, n-aș fi avut de înfruntat aceste șaizeci și șapte de nopți, nu aș fi aici, acum, după ce tocmai am îndurat conversația aia cu ea.

E vina ta că am venit în seara asta, îmi spun. Trebuia să lași lucrurile așa cum erau.

Îmi aprind o țigară și sper că asta mă va stabiliza suficient cât să mă întorc la hotel, unde să îl sun pe Aldous, să îndrept lucrurile și poate chiar să dorm câteva ore și să las în urmă ziua asta dezastruoasă, odată pentru totdeauna.

— Ar trebui să te lași.

Vocea ei mă izbește. Dar, într-un fel, mă și calmează. Ridic privirea. Iat-o pe Mia, cu fața îmbujorată, dar, în același timp, într-un fel ciudat, zâmbind. Respiră greu, de parcă ar fi alergat. Poate și ea e urmărită de fani. Îmi imaginez cuplul acela de bătrâni în frac și perle târșându-se după ea.

Nici măcar nu am timp să mă simt stânjenit, pentru că Mia e din nou aici, în fața mea, ca atunci când încă împărțeam același spațiu și același timp și

dădeam unul peste celălalt, deși era întotdeauna o coincidență fericită, nu era nimic neobișnuit, deloc ieșit din comun. Pentru o secundă mă gândesc la replica aia din *Casablanca* când Bogart spune: „Dintre toate barurile din toate orașele de pe lumea asta, ea a trebuit să intre tocmai într-al meu.” Apoi îmi amintesc însă că eu am intrat în barul ei.

Mia face încet și ultimii câțiva pași înspre mine, de parcă aș fi o pisică vicleană care trebuie adusă înăuntru. Se uită la țigara din mâna mea.

— De când fumezi? întreabă.

Și e ca și cum anii dintre noi au dispărut, iar Mia a uitat că nu mai are dreptul să mă tragă la răspundere.

Chiar dacă o merit când vine vorba de subiectul ăsta. Cândva, eram categoric împotriva nicotinei.

— Știu. E un clișeu, recunosc.

Se uită la mine, apoi la țigară.

— Îmi dai și mie una?

— Ție?

Când Mia avea vreo șase ani sau ceva de genul ăsta, a citit o carte pentru copii despre o fetiță care l-a făcut pe taică-său să se lase de fumat și apoi s-a hotărât să o convingă să renunțe pe mama ei, fumătoare care ba se apuca, ba se lăsa. I-a luat Miei luni de zile să o înduplece pe Kat, dar a reușit. Când i-am cunoscut, Kat nu fuma deloc. Denny, tatăl Miei, pufăia dintr-o pipă, dar părea că o face mai mult așa, ca să se dea în spectacol.

— Tu fumezi? am întrebat-o.

— Nu, îmi răspunde Mia, dar tocmai am avut o experiență foarte intensă și mi s-a spus că țigările îți calmează nervii.

Intensitatea unui concert mă face uneori să fiu inhibat și agitat.

— Și eu mă simt câteodată așa după spectacole, îi spun, încuviințând.

Scot o țigară pentru ea; mâna încă îi tremură, așa că nu nimeresc capătul țigării cu bricheta. Pentru o secundă îmi imaginez că o apuc de încheietura mâinii, ca să o țin în loc, dar nu fac asta. Alerg după țigară, până când flacăra îi licărește în ochi și aprinde vârful. Inspiră și expiră, tușește un pic.

— Nu despre concert vorbesc, Adam, spune înainte să tragă încă un fum cu greu. Mă refer la tine.

Simt niște mici furnicături în tot corpul, ca niște focuri de artificii. *Calmează-te*, îmi spun. *Ai intimidat-o, apărând așa din senin*. Cu toate astea, sunt flatat că eu contez – chiar dacă doar cât s-o sperii.

O vreme, fumăm în tăcere. Apoi, aud ceva bolborosind. Mia dă din cap consternată și privește în jos, înspre stomac.

— Ții minte cum eram înainte de concerte?

Mai demult, Mia devenea prea agitată ca să mănânce înainte de spectacole așa că, după aceea, era de obicei moartă de foame. Pe vremea aia, mergeam să înfulecăm mâncare mexicană la barul nostru preferat sau într-un restaurant de pe autostradă, mâncând cartofi prăjiți cu sos și plăcintă – mâncarea preferată a Miei.

— Când ai mâncat ultima oară? o întreb.

Mia mă privește din nou atent și stinge țigara fumată pe jumătate. Scutură din cap.

— Zankel Hall? N-am mâncat de zile întregi. Mi-a chiorăit stomacul tot spectacolul. Am fost sigură că au auzit până și oamenii de la balcon.

— Nu. Se auzea doar violoncelul.

— Asta e o ușurare. Cred.

Stăm acolo în tăcere preț de o secundă. Stomacul îi ghiorțăie din nou.

— Cartofii prăjiți și plăcinta sunt în continuare meniul potrivit? întreb.

O văd într-un separeu în locul nostru din Oregon, gesticulând cu furculița, criticându-și propriul spectacol.

— Plăcintă, nu. Nu în New York. Plăcintele din restaurante sunt o mare dezamăgire. Fructele sunt aproape tot timpul din conservă, iar aici nu există mere. Cum e posibil ca un fruct să înceteze pur și simplu să existe de la o coastă la alta?

Cum e posibil ca un iubit să înceteze să mai existe de la o zi la alta?

— Habar n-am.

— Cartofii prăjiți sunt însă buni, îmi zâmbește cu jumătate de gură, optimist.

— Îmi plac cartofii prăjiți, spun.

Îmi plac cartofii prăjiți? Parcă aş fi un copil întârziat mintal, dintr-un film de televiziune.

Clipește din ochi și mă privește.

— Ți-e foame? mă întrebă.

Mai foame ca oricând.

O urmez pe 57th Street, apoi pe Ninth Avenue. Merge în grabă – fără nici cea mai mică urmă din șchiopătutul pe care îl avea când a plecat – și cu un scop precis, așa cum fac new yorkezii, arătându-mi repere din când în când, ca un ghid de turism profesionist. Îmi trece prin cap că nici măcar nu știu dacă locuiește încă aici sau dacă seara asta e doar o zi din turneu.

Ai putea să o întrebi, îmi spun. E o întrebare destul de normală.

Da, dar e atât de normală, încât e ciudat că trebuie să întrebi.

Ei bine, trebuie să îi spui ceva.

Când, în sfârșit îmi fac curaj, din poșeta ei se aude Sonata a noua de

Beethoven. Mia se oprește din monologul ei despre NYC, își caută telefonul, se uită la ecran și tresare.

— Vești proaste?

Scutură din cap și îmi aruncă o privire atât de mahnită, încât cred că a exersat-o.

— Nu, dar trebuie să răspund.

Deschide telefonul.

— Alo. Știu. Te rog să te calmezi. Știu. Ascultă, poți aștepta o secundă?

Se întoarce către mine, cu o voce extrem de calmă și profesională.

— Știu că e insuportabil de nepoliticos, dar ai putea să îmi acorzi cinci minute?

Înțeleg. Tocmai a avut un spectacol mare. O sună oamenii. Dar, chiar și așa, în ciuda măștii spășite pe care o poartă, mă simt ca un fan căruia i se cere să aștepte în spatele autobuzului până e gata vedeta rock. Așa cum fac mereu fanii, accept. Mia este vedeta. Ce altceva să fac?

— Mulțumesc, îmi spune.

O las să o ia înaintea mea cu vreo câțiva pași, ca să îi dau un pic de intimitate, dar tot prind frânturi din discuție.

Știu că era important pentru tine. Pentru noi. Promit că o să mă revanșez față de toată lumea.

Nu pomenește de mine nici măcar o dată. De fapt, pare că a uitat complet de mine.

Ceea ce n-ar fi o problemă dacă n-ar fi oarbă la agitația pe care o creează prezența mea pe Ninth Avenue, care e plin de baruri și de oameni care-și pierd vremea și fumează afară. Oameni care se uită de două ori la mine, mă recunosc și își scot rapid telefoanele mobile și aparatele foto digitale pentru a-mi face fotografii.

Mă întreb, pentru o clipă, dacă vreuna dintre imagini va ajunge în *Gabber* sau într-una dintre revistele de scandal. Ar fi un vis pentru Vanessa LeGrande și un coșmar pentru Bryn. E deja destul de geloasă pe Mia chiar și așa, chiar dacă nu a cunoscut-o niciodată; doar știe de ea. Chiar dacă știe că nu am văzut-o pe Mia de ani de zile, continuă să se plângă, spunând că; „E greu să concurezi cu o stafie.” De parcă Bryn Shraeder trebuie să concureze cu cineva.

— Adam? Adam Wilde?

La jumătate de clădire distanță se află un paparazzo adevărat cu un aparat foto cu obiectiv.

— Hei, Adam! Putem să facem o poză? Doar una! strigă.

Uneori, chestia asta funcționează. Le oferi chipul tău pentru un minut și pleacă. Dar cel mai adesea e ca atunci când uciderea unei albine atrage furia

stupului.

— Hei, Adam! Unde e Bryn?

Îmi pun ochelarii de soare și o iau la picior, deși e prea târziu pentru asta. Mă opresc din mers și părăsesc bulevardul plin de taxiuri. Mia continuă să meargă pe stradă, trâncănind la telefon. Vechea Mia ura telefoanele mobile, îi ura pe cei care vorbeau la ele în public, care ignorau compania unei persoane ca să răspundă la un apel. Vechea Mia nu ar fi rostit niciodată expresia „insuportabil de nepoliticos”.

Mă întreb dacă ar trebui să o las să continue. Gândul de a sări într-un taxi și de a mă întoarce la hotel înainte ca ea să își dea seama că nu mai sunt în spatele ei îmi dă o anumită satisfacție plină de curaj. S-o las pe ea nelămurită de data asta.

Toate taxiurile sunt însă ocupate și, de parcă îmi intuieste dintr-odată nefericirea, Mia se întoarce și mă vede, zărește fotografii apropiindu-se de mine și agitându-și aparatele de fotografiat ca pe niște cuțite. Se uită înapoi pe Ninth Avenue la mulțimea de mașini. *Continuă să mergi*, îmi spun în gând. *Dacă îți faci o fotografie cu mine, vei deveni carne de tun. Nu te opri din mers.*

Mia vine însă spre mine cu pași mari, mă apucă de încheietura mâinii și, chiar dacă e mai scundă decât mine cu jumătate de metru și mai slabă cu douăzeci și șapte de kilograme, mă simt dintr-odată în siguranță, mă simt mai sigur în grija ei decât în grija oricărei namile de bodyguard. O ia direct pe bulevardul aglomerat, oprind traficul pur și simplu ridicând cealaltă mână. Se deschide pentru noi o cărare, de parcă am fi niște israeliți care traversează Marea Roșie. De îndată ce suntem pe trotuarul opus, cărarea dispăre și toate taxiurile vuiesc spre lumina verde a semaforului, lăsându-l pe hărțuitorul de paparazzo pe partea cealaltă a străzii.

— E aproape imposibil să găsești un taxi acum, îmi spune Mia. Tocmai s-au terminat toate spectacolele de pe Broadway,

— Am un avantaj de aproape două minute față de tipul ăla. Chiar dacă urc într-un taxi, cu traficul ăsta poate să mă urmărească și pe jos.

— Nu-ți face griji. Nu te poate urmări acolo unde mergem.

Se strecoară prin mulțimea de pe bulevard, împingându-mă în fața ei și apărându-mă în același timp, ca un fundaș defensiv. O ia pe o stradă întunecată, plină de clădiri de locuințe. Cam la jumătatea drumului, priveliștea citadină cu blocuri din cărămidă face loc brusc unei zone de copaci, înconjurată de un gard înalt din fier, cu un lacăt greu pentru care Mia scoate, în mod magic, o cheie. Se aude un zăngănit și lacătul se deschide.

— Intră, îmi spune, arătându-mi un gard viu și un foișor în spatele lui. Ascunde-te în foișor. Eu încui.

Fac ce îmi spune, iar un minut mai târziu e lângă mine. E întuneric aici, singura lumină e dată de pâlpâirea slabă a unui felinar din apropiere. Mia își duce un deget la buze, făcându-mi semn să tac și să mă las în jos.

— Unde naiba s-a dus? aud pe cineva strigând din stradă.

— A luat-o pe aici, spune o femeie cu voce groasă și accent newyorkez. Jur.

— Păi, și atunci unde e?

— Poate în parcul ala? întreabă femeia.

Zăngănitul porții răsună prin grădină.

— E încuiat, spune bărbatul.

În întuneric, o văd pe Mia rânjind.

— Poate a sărit gradul.

— Are trei metri înălțime, răspunde tipul. Pur și simplu nu ai cum să sari peste așa ceva.

— Crezi că are puteri supraomenești? comentează femeia. Ai putea să te duci înăuntru și să îl cauți.

— Și să-mi rup în gard noii mei pantaloni Armani? Orice om are limitele lui, iar mie mi se pare că nu e nimeni aici. Probabil a luat un taxi, ceea ce ar trebui să facem și noi. Niște surse mi-au dat mesaj că Timberlake e la Breslin.

Aud sunetul pașilor îndepărtându-se și tac încă puțin, doar ca să fiu sigur. Mia rupe tăcerea.

— Crezi că are puteri supraomenești? întreabă, imitând perfect, apoi începe să râdă.

— N-o să îmi rup noii mei pantaloni Armani, îi răspund. Orice om are limitele lui.

Mia râde și mai tare. Tensiunea din stomac mi se domolește. Aproape că zâmbesc.

După ce se oprește din râs, se ridică, își scutura praful de pe fund și se așază pe banca din foisor. Fac și eu același lucru.

— Cred că ți se întâmplă asta tot timpul.

Ridic din umeri.

— E mai greu în New York și în L.A. și în Londra. Acum, paparazzo sunt peste tot. Chiar și fanii își vând fotografiile revistelor de scandal.

— Lumea întreagă depinde de asta? spune.

Uite, acum sună mai mult ca Mia pe care o cunoșteam odată, nu ca o violoncelistă care interpretează muzică clasică, cu vocabular elevat și unul dintre accentele alea pan-europene, ca al Madonnei.

— Toată lumea își vrea partea, îi răspund. Te obișnuiești cu asta.

— Te obișnuiești cu o grămadă de chestii, recunoaște Mia.

Încuviințez în întuneric. Ochii mi s-au acomodat, așa că acum observ că

grădina e destul de mare, o întindere de iarbă între două alei din cărămidă, înconjurată de ronduri de flori. Din când în când, o luminiță licăre în aer.

— Aia sunt licurici? întreb.

— Da.

— În mijlocul orașului?

— Exact. Și pe mine mă uimea asta. Dacă există o bucătică verde, ăștia mici o găsesc și o luminează. Vin doar câteva săptămâni pe an. Întotdeauna mă întreb unde se duc în restul timpului.

Mă gândesc la asta.

— Poate că stau tot aici, dar n-au de ce să lumineze.

— S-ar putea. Versiunea pentru insecte a tulburării afective sezoniere, deși afurisiții ăștia ar trebui să încerce să trăiască în Oregon dacă vor într-adevăr să știe ce înseamnă o iarnă deprimantă.

— Cum ai făcut rost de cheia locului ăstuia? o întreb. E nevoie să stai prin zonă?

Mia scutură din cap, apoi,

— Da, trebuie să locuiești în zonă ca să obții o cheie, dar eu nu stau aici. Cheia îi aparține lui Ernesto Castorel. Sau îi aparținea. Când era dirijor invitat la Filarmonică, locuia în apropiere și a primit cheia odată cu apartamentul. Pe vremea aia eu aveam probleme cu colegii de cameră, problemă care se tot repetă în viața mea, așa că rămâneam de multe ori la el, iar după ce a plecat, am luat cheia „din greșeala”.

Nu știu de ce mă simt de parcă mi-ar fi tras cineva un pumn pe neașteptate.

Ai fost cu atâtea fete de când te-ai despărțit de Mia, încât le-ai pierdut șirul, îmi spun. Nu e ca și cum ai zăcut ca un pustnic. Crezi că ea a făcut asta?

— L-ai văzut vreodată dirijând? mă întreabă. Întotdeauna mi-a amintit de tine.

Cu excepția acestei seri, nu prea am mai ascultat muzică clasică de când ai plecat.

— Habar n-am despre cine vorbești.

— Castorel? O, e incredibil! A crescut în mahalalele Venezuelei și a ajuns dirijor la șaisprezece ani, printr-un program care îi ajută pe copiii străzii, învățându-i să cânte la instrumente. La douăzeci și patru de ani era dirijorul Filarmonicii din Praga, iar acum este directorul artistic al Orchestrei Simfonice din Chicago și derulează în Venezuela același program care l-a lansat. Într-un fel, respiră muzică. La fel ca tine.

Cine zice că eu respir muzică? De fapt, cine zice că eu respir?

— Uau, spun, încercând să risipesc gelozia la care nu am niciun drept.

Mia ridică privirea, stânjenită dintr-odată.

— Scuze. Uneori uit că nu toată lumea le are cu detaliile precise ale muzicii clasice. În lumea noastră, e destul de celebru.

Da, ei bine, iubita mea e foarte cunoscută în restul lumii, gândesc. Oare știe măcar de mine și de Bryn? Ar însemna să ai capul în nisip să nu fi auzit de noi. Sau să fi evitat intenționat orice știri despre mine. Sau poate doar să fii o violoncelistă care nu citește presa de scandal.

— Pare un tip super, îi spun.

Nici măcar Miei nu îi scapă sarcasmul.

— Mă rog, nu e celebru ca tine, îmi zice, iar entuziasmul ei se transformă în jenă.

Nu îi răspund. Preț de câteva clipe nu se mai aude niciun sunet, în afară de șuvoiul de mașini de pe stradă. Apoi, stomacul Miei bolborosește din nou, amintindu-ne că doar ne-am ascuns în grădina asta. Că, de fapt, ne îndreptăm spre un alt loc.

ȘAPTE

Într-un mod ciudat și pervers, Bryn și cu mine ne-am cunoscut datorită Miei. Mă rog, e una dintre etapele teoriei despărțirii, probabil. De fapt, s-a întâmplat datorită cântăreței – compozitoarei Brooke Vega. Shooting Star fusese programată în deschidere pentru Bikini, fosta trupă a lui Brooke, în ziua accidentului Miei. Când nu mi s-a dat voie să o vizitez pe Mia la terapie intensivă, Brooke a venit la spital încercând să creeze o diversiune. Nu i-a reușit. Asta a fost ultima oară când am văzut-o, până la perioada aia nebună după ce *Collateral Damage* a luat două discuri de platină.

Shooting Star se afla în L.A. pentru MTV Movie Awards. Una dintre piesele noastre înregistrate anterior, dar nelansate, fusese aleasă pentru coloana sonoră a filmului *Hello, Killer* și fusese nominalizată pentru cea mai bună melodie. Nu am câștigat.

Nu conta. Premiile MTV erau ultimele dintr-un șir de ceremonii și avuseserăm o recoltă bogată în privința asta. Cu doar câteva luni înainte luaserăm, cu piesa *Animate*, Premiul Grammy pentru debut și pentru melodia anului.

A fost ciudat. Te-ai gândi că un disc de platină, două premii Grammy și câteva premii MTV îți vor clădi lumea, dar, cu cât se adunau, cu atât mă înfiora mai tare priveliștea. Fetele, drogurile, pupincuriștii, plus exaltarea exagerată și constantă. Oameni pe care nu-i cunoșteam – și nu mă refer la fani, ci la cei din breaslă – se năpusteau asupra mea de parcă am fi fost prieteni de o veșnicie, sărutându-mi ambii obraji, numindu-mă „gagiule”, strecurându-mi cărți de vizită în mână, șoptindu-mi despre roluri în filme sau reclame la bere japoneză, filmări de o zi care ar fi plătit un milion de parai.

Nu puteam face față la așa ceva, motiv pentru care, de îndată ce am terminat ce aveam de făcut la premiile MTV, am tăiat-o din Amfiteatrul Gibson, în zona pentru fumători. Îmi puneam la cale evadarea când am văzut-o pe Brooke Vega venind cu pași mari spre mine. În spatele ei era o fată drăguță, care îmi părea cunoscută, cu păr lung, negru, și ochi verzi, mari cât cepele.

— Adam Wilde, incredibil! a spus Brooke, îmbrățișându-mă cu o energie debordantă.

Brooke își lansase de curând cariera solo, iar albumul ei de debut, *Kiss This*, aduna și el premii, așa că dădeam mai mereu unul peste celălalt la diverse ceremonii.

— Adam, ea e Bryn Shraeder, dar probabil o știi, fiindcă a fost nominalizată de Fox pentru Cel mai bun Sărut. I-ai văzut giugiuleala fabuloasă în *The Way Girls Fall*?

Am scuturat din cap.

— Îmi pare rău.

— Am pierdut în fața unui sărut dintre un vampir și un vârcolac. Giugiuleala între două fete nu mai are același impact pe care îl avea odată, a spus Bryn pe un ton mucalit.

— Ai fost jefuită! a exclamat Brooke. Amândoi! E mare, păcat. Dar vă las să vă lingeți rănille sau doar să vă cunoașteți. Trebuie să mă duc înapoi pe scenă. Adam, ne mai vedem, sper. Ar trebui să vii mai des în L.A. Nu ți-ar strica un pic de culoare.

Apoi, a plecat agale, făcându-i cu ochiul lui Bryn.

Preț de o clipă, am rămas acolo în tăcere. I-am oferit lui Bryn o țigară. Ea a scuturat din cap, apoi s-a uitat la mine cu ochii ăia ai ei, enervant de verzi.

— Asta a fost o înscenare, în caz că te întrebai.

— Da, mă întrebam, într-un fel.

A ridicat din umeri, deloc jenată.

— I-am spus lui Brooke că îmi pari interesant, așa că a luat taurul de coarne. Noi două semănăm în privința asta.

— Înțeleg.

— Te deranjează?

— De ce m-ar deranja?

— I-ar deranja pe o grămadă de tipi de pe aici. Actorii au tendința de a fi foarte nesiguri. Sau gay.

— Eu nu sunt de pe-aici.

A zâmbit. Apoi, s-a uitat la geaca mea.

— Te dai dispărut?

— Crezi că vor trimite câinii după mine?

— Poate, dar suntem în L.A, așa că vor fi niște Chihuahua micuți de tot, împachetați în genți de designer, așa că, ce rău pot să facă? Vrei să îți țin de urât?

— Pe bune? Nu trebuie să rămâi și să jelești după premiul pentru cel mai bun sărut pe care l-ai pierdut?

M-a privit fix în ochi, ca și cum ar fi prins gluma și s-ar fi băgat și ea, lucru pe care l-am apreciat.

— Prefer să-mi sărbătoresc sau să-mi jelesc săruturile în intimitate.

Singurul meu plan era să mă întorc la hotel cu limuzina care ne aștepta. În schimb, am plecat cu Bryn. I-a dat liber șoferului în seara aia, și-a luat cheile

jeepului și a condus pe dealul de la Universal City, spre coastă.

Ne-am plimbat pe autostrada Pacific Coast, spre o plajă de la nord de oraș numită Point Dume. Pe drum ne-am oprit să luăm o sticlă de vin și niște sushi. Când am ajuns pe plajă, ceața se lăsase peste apa neagră precum cerneala.

— Serile de iunie, a spus Bryn, tremurând în rochița ei scurtă verde cu negru, cu spatele gol. Mereu mă îngheață.

— N-ai un pulover sau ceva? am întrebat.

— Nu se potrivea.

— Ține, i-am spus și i-am întins geaca mea.

A ridicat surprinsă din sprâncene.

— Un domn.

Am stat pe plajă și am băut vinul direct din sticlă. Mi-a povestit despre filmul pe care tocmai îl terminase și despre cel pentru care pleca la filmări luna următoare. Și cum încerca să se hotărască între două scenarii pe care voia să le producă pentru compania pe care o înființa.

— Deci, ești o persoană leneșă, în general? am întrebat.

A râs.

— Am crescut într-un oraș mărginaș din Arizona și toată viața mama mea mi-a spus cât sunt de drăguță, că ar trebui să mă fac model, actriță. Nici măcar nu mă lăsa afară să mă joc la soare – în Arizona! – fiindcă nu voia să îmi stric pielea. De parcă aș fi fost doar un chip frumos.

S-a întors și s-a uitat fix la mine; i-am văzut inteligența din ochii care erau așezați, indiscutabil, pe un chip foarte frumos.

— Bine, mă rog, chipul meu a fost biletul de plecare de acolo. Dar acum, la Hollywood, e același lucru. Toată lumea mă vede ca pe o ingenuă, o altă față drăguță. Eu pot însă mai mult decât atât. Așa că, dacă vreau să dovedesc că am și creier, dacă vreau să mă joc afară la soare, ca să zic așa, depinde de mine să găsesc proiectul care să mă scoată din umbră. Dacă sunt și producător, cred că voi avea șanse mai mari să fac asta. De fapt, e vorba numai despre control. Vreau să știu tot ce se întâmplă, cred.

— Da, dar sunt unele lucruri pe care nu le poți controla, oricât de mult ai încerca.

Bryn a privit orizontul întunecat și și-a înfundat degetele goale de la picioare în nisipul rece.

— Știu, a rostit încet, întorcându-se cu fața spre mine. Îmi pare foarte rău pentru iubita ta. Mia, nu?

M-am înecat cu vinul. Nu era numele pe care mă așteptam să îl aud în momentul ăla.

— Îmi pare rău. Doar că, atunci când am întrebat-o pe Brooke despre tine,

mi-a spus cum v-ați cunoscut voi doi. Nu bârfea sau ceva de genul ăsta. Dar a fost acolo, la spital, așa că știa.

Inima îmi bubuia în piept. M-am mulțumit să dau din cap.

— Tatăl meu ne-a părăsit când aveam șapte ani. A fost cel mai urât lucru care mi s-a întâmplat vreodată, a continuat Bryn. Așa că nu îmi pot imagina cum e să pierzi pe cineva în felul ăsta.

Am încuviințat din nou și am luat o înghițitură de vin.

— Îmi pare rău, am reușit să spun.

A dat ușor din cap, a confirmare.

— Măcar au murit cu toții împreună. Adică, asta ar trebui să fie o binecuvântare, într-un fel. Eu una știu că n-aș fi vrut să mă trezesc dacă restul familiei mele ar fi murit.

Vinul din gură mi-a țâșnit pe nas. Mi-au trebuit câteva momente să îmi recapăt suflarea și puterea de a vorbi. Când am reușit, i-am spus lui Bryn că Mia nu e moartă. Că supraviețuise accidentului și că își revenise complet.

Bryn părea sincer îngrozită, atât de tare, încât mi-a fost milă de ea, în loc să-mi pară rău pentru mine.

— Dumnezeule, Adam. Sunt îngrozită. Am crezut că... Brooke mi-a spus că n-a mai auzit nimic despre Mia și am ajuns la această concluzie. Într-un fel, *Shooting Star* dispare, apoi *Collateral Damage*, adică, versurile sunt atât de pline de durere și de furie și de trădarea de a fi lăsat în urmă...

— Îhm, am spus.

Apoi, Bryn s-a uitat la mine, iar verdele din ochii ei s-a reflectat în lumina lunii. Îmi dădeam seama că a înțeles totul, fără să fie nevoie să spun un cuvânt. Fără să fie nevoie să explic, ceea ce era cea mai mare ușurare.

— O, Adam. Într-un fel, asta e și mai rău, nu-i așa?

Când Bryn a spus asta, când a rostit cu voce tare lucrul pe care, spre rușinea mea fără margini, îl simțeam uneori, m-am îndrăgostit de ea puțin. Și m-am gândit că e de ajuns. Că înțelegerea asta implicită și aceste prime frământări vor înflori până când sentimentele mele pentru Bryn aveau să fie la fel de mistuitoare cum fusese odată dragostea mea pentru Mia.

În noaptea aia, am mers la Bryn acasă. Toată primăvara am vizitat-o pe platou în Vancouver, apoi în Chicago, apoi la Budapesta. Orice, numai să ies din Oregon, departe de senzația ciudată care se instalase ca un geam gros de acvariu între mine și restul trupei. Când s-a întors în L.A. în vara aceea, mi-a sugerat să mă mut cu ea în locuința sa din Hollywood Hills.

— În spate e o casă de oaspeți pe care n-am folosit-o niciodată și pe care am putea s-o transformăm în studio pentru tine.

Ideea de a pleca din Oregon, departe de restul trupei, de toată povestea aia,

un început nou, o casă plină de ferestre și de lumină, un viitor alături de Bryn, părea, în momentele alea, foarte potrivită.

Așadar, așa am devenit jumătatea unui cuplu format din celebrități. Acum, mi se fac fotografiile cu Bryn când facem lucruri banale, ca de exemplu, când bem cafea la Starbucks sau când ne plimbăm prin Runyon Canyon. Ar trebui să fiu fericit. Ar trebui să fiu recunoscător, dar problema este că nu pot scăpa niciodată de sentimentul că faima mea nu mi se datorează mie, ci lor. *Collateral Damage* a fost scris cu sângele Miei pe mâini și asta a fost discul care m-a lansat. Iar când am devenit într-adevăr celebru, s-a întâmplat fiindcă eram cu Bryn, așa că avea mai puțin de-a face cu muzica pe care o compuneam, și mai degrabă cu fata cu care eram. Iar fata e minunată. Orice tip ar ucide să fie cu ea și ar fi mândru s-o lase gravidă.

Însă, chiar și la început, când eram în etapa nu-mă-pot-sătura-de-tine, exista un fel de perete invizibil între noi. Inițial, am încercat să îl dobor, dar era nevoie de prea mult efort chiar și doar pentru niște crăpături. Apoi, am obosit să tot încerc. După aceea, mi-am găsit o justificare. *Așa sunt relațiile între adulți, așa e dragostea odată ce ai câpătat câteva cicatrice de luptă.*

Poate din cauza asta nu-mi pot da voie să mă bucur de ce avem. Din cauza asta, în toiul nopții, când nu pot dormi, ies afară ca să ascult clipocitul filtrului de la piscină, gândindu-mă obsesiv la chestiile care mă scot din sărite la Bryn. Chiar în timp ce fac asta sunt conștient că sunt niște chestii minore – felul în care doarme cu telefonul BlackBerry lângă pernă, felul în care face exerciții fizice ore întregi și își analizează fiecare chestie pe care o mănâncă, felul în care refuză să se abată de la un plan sau de la un program. Știu că sunt o grămadă de lucruri bune care să le compenseze pe cele rele. E generoasă ca un magnat și loială ca un câine.

Știu că nu e ușor să trăiești cu mine. Bryn îmi spune că sunt retras, evaziv, rece. Mă acuză – în funcție de starea sa – că sunt gelos pe cariera ei, că sunt cu ea întâmplător, că o înșel. Nu este adevărat. Nu m-am atins de nicio fană de când suntem împreună; nu mi-am dorit asta. Întotdeauna îi spun că o parte a problemei este că abia dacă ne aflăm în același loc vreodată. Dacă eu nu înregistrez sau nu sunt în turneu, atunci Bryn e la filmări sau la vreunul dintre chefurile ei nesfârșite cu presa. Ceea ce nu îi spun este că nu îmi pot imagina cum ar fi să fim împreună mai mult timp, fiindcă nu e ca și cum totul e minunat când suntem în aceeași încăpere.

Uneori, după ce bea câteva pahare de vin, Bryn susține că Mia e între noi.

— De ce nu te întorci la stafia ta? mă întreabă. M-am săturat să tot concurez cu ea.

— Nimeni nu poate concura cu tine, îi răspund, sărutând-o pe frunte.

Și nu mint. Nimeni nu poate concura cu Bryn. Apoi îi spun că nu e vorba despre Mia; și despre nicio altă fată. Bryn și cu mine trăim într-o bulă, sub lumina unui reflector, într-o oală sub presiune. Ar fi dificil pentru orice cuplu.

Cred însă că știm amândoi că mint. Și adevărul este că nu pot evita stafia Miei. Eu și cu Bryn nici măcar n-am fi împreună dacă n-ar fi fost ea. În felul ăsta ciudat, incestuos, al sorții, Mia face parte din povestea noastră, iar noi ne aflăm printre cioburile situației pe care ea a lăsat-o în urmă.

OPT

*Hainele le-am împachetat, să le dau la săraci,
Mi-am luat rămas bun din vârful dealului,
Casa e goală, mobila am vândut-o,
În curând mirosul tău se va transforma în mucegai
Nu știu de ce mă obolesc să sun, nu răspunde nimeni.
Nu știu de ce mă obolesc să cânt, nu ascultă nimeni.*
„DISCONNECT”
COLLATERAL DAMAGE, PIESA 10

Ați auzit vreodată povestea despre câinele ăla care și-a petrecut întreaga viață alergând după mașini și care, într-un final, a prins una și habar nu a avut ce să facă cu ea?

Eu sunt câinele ăla.

Iată-mă, singur cu Mia Hall, momentul la care visez de mai bine de trei ani, iar acum e ceva de genul: așa, și?

Am ajuns la restaurantul spre care se pare că se îndrepta ea, un loc oarecare, departe, în partea de vest a orașului.

— Are parcare, îmi spune Mia când ajungem.

— Îhm, e tot ce-mi trece prin minte să răspund.

— N-am mai văzut niciodată un restaurant din Manhattan cu parcare, tocmai din cauza asta m-am oprit prima oară aici. Apoi am observat că toți taximetriștii mănâncă aici, și, de obicei, taximetriștii sunt un barometru excelent al mâncării de calitate, apoi n-am mai fost sigură de asta, fiindcă există o parcare, iar parcare gratuită e mult mai folositoare decât o mâncare bună și ieftină.

Mia trâncănește, iar eu mă întreb: *Chiar vorbim despre parcare? Când niciunul dintre noi, din câte știu, nu are mașină.* Mă lovește iar gândul că nu mai știu nimic despre ea, nici măcar cel mai mic detaliu.

Ospătarul ne conduce spre un separeu, iar Mia se strâmbă dintr-odată.

— Nu trebuia să te aduc aici. Probabil nu mai mănânci în locuri de genul ăsta.

De fapt, are dreptate, nu fiindcă prefer restaurantele întunecate, scumpe, exclusiviste, ci pentru că alea sunt cele în care sunt dus și cele în care, în general, sunt lăsat în pace. Locul ăsta e însă plin de newyorkezi și șoferi de taxi

cărunți; nu e nimeni care ar putea să mă recunoască.

— Nu, locul ăsta e ok, îi spun.

Ne așezăm într-un separeu de la fereastră, lângă multlăudata parcare. Două secunde mai târziu, un tip scund, îndesat și păros, apare lângă noi.

— *Maestro*, îi spune Miei. Nu ne-am mai văzut demult.

— Bună, Stavros.

Bărbatul ne pune pe masă meniurile și se răsucește către mine, ridicând o sprânceană stufoasă.

— Deci, ți-ai adus în sfârșit iubitul, să îl cunoaștem și noi!

Mia se înroșește și, deși e ceva jignitor în faptul că e atât de jenată că e etichetată drept iubita mea, e liniștitor să o văd roșind. Fata asta stânjenită seamănă mult cu persoana pe care o știam, genul care nu ar fi șușotit niciodată la telefon.

— E un vechi prieten, spune Mia.

Un vechi prieten? Asta e o retrogradare sau o promovare?

— Un vechi prieten, zici? N-ai mai venit cu nimeni aici. O fată drăguță și talentată ca tine! Euphemia! zbiară Stavros. Vino încoace. Maestra are un flăcău!

Fața Miei s-a făcut practic violet. Când își ridică privirea, rostește:

— Soția.

Din bucătărie apare echivalentul feminin al lui Stavros, o femeie scundă, pătrătoasă, cu fața acoperită de machiaj, din care jumătate se pare că i s-a topit pe gâtul gușat. Își șterge mâinile de șorțul alb și unsuros și îi zâmbește Miei, arătându-și un dinte din aur.

— Știam eu! exclamă. Știam eu că ai un iubit pe care îl ascunzi. O fată atât de drăguță ca tine! Acum înțeleg de ce nu vrei să te întâlnești cu Georgie al meu.

Mia strânge din buze și își ridică sprâncenele spre mine; îi aruncă Euphemiei un zâmbet fals, vinovat. *M-ai prins.*

— Haide, lasă-i în pace! exclamă Stavros, lovindu-și soția peste șold și strecurându-se în fața ei.

— *Maestro*, ca de obicei?

Mia încuviințează.

— Și iubitul tău?

Mia se face mica, iar tăcerea de la masă se prelungește precum pauzele acelea cu timpi morți pe care le auzi câteodată la posturile studentești de radio.

— Aș vrea un burger, cartofi prăjiți și o bere, spun, în cele din urmă.

— Minunat! exclamă Stavros, bătând din palme de parcă tocmai i-aș fi oferit leacul pentru cancer. Cheeseburger Deluxe. Cu garnitură de inele de ceapă. Flăcăul tău e prea slab. Și tu la fel.

— N-o să aveți niciodată copii sănătoși dacă nu puneți niște carne pe oase, adaugă Euphemia.

Mia își leagă capul între palme de parcă ar vrea, efectiv, să dispară. După ce pleacă cei doi, își ridică privirea.

— Doamne, a fost pur și simplu jenant. E clar că nu te-au recunoscut.

— Dar au știut cine ești tu. Nu aș fi zis că-s amatori de muzică clasică.

Apoi, mă uit la blugii mei, la tricoul meu negru și la tenișii mei uzați. Cândva, am fost și eu fan al muzicii clasice, așa că n-ai de unde să știi.

Mia râde.

— O, nu sunt. Euphemia mă știe de când cântam la metrou.

— Ai cântat la metrou pentru bani? Ai trecut prin vremuri atât de grele?

Apoi, îmi dau seama de ceea ce tocmai am spus și vreau să dau înapoi. Nu întreb pe cineva ca Mia dacă vremurile sunt grele, chiar dacă știam că, din punct de vedere financiar, nu fuseseră așa. Denny încheiase o poliță de asigurare de viață suplimentară pe lângă cea pe care o avea prin sindicatul profesorilor și o lăsase pe Mia cu o situație destul de bună, deși nimeni n-a știut imediat de a doua poliță. A fost unul dintre motivele pentru care, după accident, câțiva dintre muzicienii din oraș au participat la o serie de concerte de binefacere și au strâns aproape 5000 de dolari pentru plata cursurilor Mieii la Juilliard. Efuziunea asta i-a mișcat pe bunicii ei și pe mine, dar a înfuriat-o pe Mia. A refuzat să primească donația, numind-o „bani pătați de sânge”, iar când bunicul ei i-a sugerat că acceptarea generozității altor oameni e în sine un act de generozitate, care i-ar putea ajuta pe oamenii din comunitate să se simtă mai bine, a spus, în bătaie de joc, că nu e treaba ei să îi facă pe alții să se simtă mai bine.

Dar Mia nu face altceva decât să zâmbească.

— A fost nemaipomenit. Și surprinzător de avantajos. Euphemia m-a văzut, iar când am venit aici să mănânc și-a amintit de mine din stația Columbus Circle. M-a informat cu mândrie că îmi pusese un dolar întreg în cutie.

Îi sună telefonul. Ne oprim amândoi și ascultăm sunetul metalic. Beethoven se aude la nesfârșit.

— Ai de gând să răspunzi? o întreb.

Neagă, părând ușor vinovată. Nici nu se oprește bine din sunat, că o ia de la capăt.

— Ești populară în seara asta.

— Nu atât populară, cât mai degrabă am dat de necaz. Trebuia să merg la o cină după concert. Cu o grămadă de ștabi. Agenți. Sponsorii. Sunt sigură că mă sună fie vreun profesor de la Juilliard, fie cineva de la Young Concert Artists sau managerul meu, ca să țipe la mine.

— Sau Ernesto? Întreb cu cea mai mare ușurință posibilă. Fiindcă Stavros și Euphemia s-ar putea să știe ceva despre faptul că Mia are un iubit simandicos – unul pe care nu-l târăște prin restaurante grecești. Doar că acela nu sunt eu. Mia pare din nou stânjenită.

— Posibil.

— Dacă trebuie să vorbești cu oameni sau, mă rog, să participi la anumite chestii, nu vreau să-ți stau în cale.

— Nu. Ar trebui să îl închid.

Bagă mâna în poșetă și își închide telefonul.

Stavros vine cu o cafea cu gheață pentru Mia și cu un Budweiser pentru mine, lăsând în urma lui o nouă tăcere penibilă.

— Deci, încep eu.

— Deci, repetă Mia.

— Deci, ești client obișnuit aici. Aici vii de obicei?

— Vin pentru plăcinta cu spanac și pentru conversație. E aproape de campus, așa că obișnuiam să vin foarte des aici.

Obișnuiai? Cam pentru a douăzecea oară în seara asta, fac calcule. Au trecut trei ani de când Mia a plecat la Juilliard. Asta ar însemna că în toamna asta e în ultimul an. Totuși, cântă la Carnegie Hall? Are impresar? Dintr-odată, îmi doresc să fi fost mai atent la articolul ăla.

— De ce nu mai vii?

Frustrarea mea răsună în freamățul localului. Chipul Miei devine atent, iar la baza nasului îi apare un mic rid de neliniște.

— Poftim? Întreabă repede.

— Nu ești încă la școală?

— Ah, asta, spune, iar ușurarea îi netezește fruntea. Trebuia să îți explic înainte. Am absolvit în primăvară. Juilliard are opțiunea de trei ani pentru...

— Virtuozii. Vreau să sune ca un compliment, dar enervarea mea pentru faptul că nu i-am luat-o înainte Miei Hall – în ceea ce privește statisticile, cariera – face să sune aspru.

— Studenții talentați, mă corectează Mia, aproape cerându-și scuze. Am absolvit mai devreme ca să pot începe să merg în turnee mai curând. Acum, de fapt. Totul începe acum.

— Aha.

Stăm acolo, într-o tăcere penibilă, până când sosește Stavros cu mâncarea. Nu crezusem că îmi era foame când comandasem, dar, de îndată ce simt mirosul burgerului, stomacul începe să-mi chiorăie. Îmi dau seama că n-am mâncat decât doi hotdogi astăzi. Stavros pune în fața Miei o grămadă de farfurii, o salată, o plăcintă cu spanac, cartofi prăjiți, budincă de orez.

— Asta mănânci tu de obicei? o întreb.

— Ți-am spus. N-am mâncat de două zile. Și știi cât de mult pot să bag în mine. Sau, mă rog, știi...

— Dacă aveți nevoie de ceva, *Maestro*, strigați.

— Mersi, Stavros.

După ce pleacă, petrecem amândoi câteva minute înecându-ne cartofii prăjiți și discuția în ketchup.

— Deci, încep eu.

— Deci, repetă. Apoi: Ce mai fac ceilalți? Restul trupei?

— Bine.

— Unde sunt în seara asta?

— În Londra sau pe drum.

Mia își înclină capul într-o parte.

— Parcă ziceai că pleci mâine.

— Da, mă rog, eu am avut de rezolvat niște treburi. Chestii de logistică. Așa că mai stau o zi aici.

— Ce noroc.

— Poftim?

— Adică... o situație favorabilă, fiindcă altfel nu am fi dat unul peste celălalt.

Mă uit la ea. Vorbește serios? Acum zece minute arăta de parcă o păștea infarctul la simpla posibilitate de a fi iubita mea, iar acum spune că e un noroc că am urmărit-o în seara asta. Sau poate e doar porția de pălăvrăgeală politicoasă a serii?

— Și, ce mai face Liz? E în continuare cu Sarah?

Ah, e pauza de banalități.

— O, da, sunt din ce în ce mai apropiate. Vor să se căsătorească și au o ditamai dezbaterea dacă să o facă într-un stat unde e legal, cum ar fi Iowa, sau să aștepte să se legalizeze în Oregon. Atâtea probleme, doar ca să-și pună pirostriile.

Dau din cap, neîncrezător.

— Ce, tu nu vrei să te căsătorești? mă întrebă, cu o ușoară provocare în voce.

E destul de greu să îi susțin privirea, dar mă forțez.

— Niciodată, îi spun.

— Ah, spune, aproape ușurată.

Nu intra în panică, Mia. Nu aveam de gând să te cer.

— Și tu? Tot în Oregon? mă întrebă.

— Nu. Acum sunt în L.A.

— Încă un refugiat al ploii, care fuge spre sud.

— Da, ceva de genul ăsta.

N-are sens să îi spun că s-a ofilit repede noutatea posibilității de a cina afară în luna februarie și că acum lipsa anotimpurilor mi se pare total greșită. Eu sunt cam opusul acelor persoane care simt nevoia să stea sub lămpi cu ultraviolete în întunericul iernii. În mijlocul non-iernii însorite din L.A, eu trebuie să stau într-o cămăruță întunecată ca să mă simt bine.

— I-am mutat și pe ai mei. Căldura e mai bună pentru artrita tatălui meu.

— Da, și artrita lui bunică-miu e destul de gravă. La șold.

Artrită? Zici că suntem într-o scrisoare de Crăciun: Billy și-a încheiat lecțiile de înot, iar Todd a lăsat-o gravidă pe iubita lui și mătușica Louise și-a scos monturile.

— O, nasol, zic.

— Îl știi cum e. Face pe indiferentul, dar, de fapt, el și bunica se pregătesc pentru o grămadă de călătorii, ca să mă viziteze când sunt în turneu; și-au luat pașapoarte noi. Bunica și-a găsit chiar un student la horticultură care să aibă grijă de orhideele ei când e plecată.

— Ce mai fac orhideele bunicii tale? o întreb.

Excelent. Am trecut la flori acum.

— Câștigă premii în continuare, deci cred că sunt bine.

Mia coboară privirea.

— Nu i-am mai văzut sera de ceva vreme. Nu am mai fost acolo de când am venit aici.

Sunt surprins de asta și, în același timp, nu sunt. E ca și cum aș fi știut deja, deși credeam că, odată ce voi pleca din oraș, Mia s-ar putea să se întoarcă. Încă o dată, mi-am supraestimat importanța.

— Ar trebui să treci pe la ei într-o zi, îmi spune. S-ar bucura foarte tare să aibă vești de la tine, să afle cât de bine îți e.

— Cât de bine îmi e?

Când mă uit la ea, mă privește de sub o cascadă de păr, dând din cap uimită.

— Da, Adam, cât de minunat o duci. Adică, vreau să zic că ai reușit. Ești vedetă rock! *Vedetă rock.*

Cuvintele astea sunt atât de mult praf în ochi, încât e imposibil să găsești o persoană adevărată în spatele lor. Dar, într-adevăr, sunt vedetă rock. Am contul bancar al unei vedete rock, discurile de platină ale unei vedete rock și iubita unei vedete rock. Dar urăsc al dracului termenul ăsta, iar când o aud pe Mia etichetându-mă așa, mi se ridică dezgustul la un nou nivel.

— Ai vreo fotografie cu restul trupei? mă întrebă. Pe telefon sau ceva?

— Da, poze. Am o tonă în telefon, dar e la hotel.

Minciună sfruntată, dar ea n-o să știe niciodată. Dacă vrea poze, pot să îi cumpăr, pur și simplu, un număr din *Spin* de la chioșcul din colț.

— Eu am câteva fotografii. Ale mele sunt de fapt imprimate, fiindcă telefonul meu e antic. Cred că am câteva cu bunica și bunicul și, ah, una minunată cu Henry și Willow. Și-au adus copiii să mă viziteze la Festivalul Marlboro vara trecută, îmi spune. Beatrix, sau Trixie cum îi spun ei, îți amintești de fetița lor? Are cinci ani acum. Mai au un copil, un băiețel, Theo, botezat după Teddy.

Când a rostit numele lui Teddy, mi s-a strâns stomacul. Când îți analizezi sentimentele, nu știi niciodată cu adevărat cum te va afecta absența unei persoane mai mult decât a alteia. I-am iubit pe părinții Miei, dar, cumva, am reușit să le accept moartea. Au plecat prea devreme, dar în ordinea firească – părintele înaintea copilului – deși, probabil, nu și din perspectiva bunicilor Miei. Totuși, într-un fel, tot nu mă pot obișnui cu gândul că Teddy va avea pentru totdeauna opt ani. Cu fiecare an în care îmbătrânesc, mă gândesc ce vârstă ar fi avut Teddy. Acum ar fi avut aproape 12 ani și îl văd în fața plină de coșuri a fiecărui adolescent care vine la spectacolele noastre sau ne imploră pentru un autograf.

Nu i-am spus niciodată Miei, pe vremea când eram împreună, cât de tare m-a afectat pierderea lui Teddy, așa că n-am de gând să îi spun acum. Mi-am pierdut dreptul de a discuta despre astfel de lucruri. Am abandonat – sau am fost eliminat – de pe locul meu de la masa familiei Hall.

— Am făcut fotografia vara trecută, așa că e un pic cam veche, dar îți poți face o idee despre cum arată toți.

— A, nu e nevoie.

Dar Mia deja scotocește prin geantă.

— Henry arată la fel, ca un copil prea mare. Unde mi-e portofelul?

Își pune geanta pe masă.

— Nu vreau să-ți văd fotografiile!

Vocea îmi sună la fel de tăios ca gheața care se crapă și la fel de tare ca muștrarea unui părinte.

Mia se oprește din căutat.

— Ah. Ok.

Arată de parcă ar fi fost pedepsită, pusă la punct. Trage fermoarul genții și dă să o pună înapoi pe banchetă, însă îmi răstoarnă sticla de bere. Începe să smulgă înnebunită șervețele din suport ca să șteargă berea, de parcă ar fi acid de baterie care curge pe masă.

— Fir-ar să fie! exclamă.

— Nu-i nimic.

— Ba e. Am făcut ditamai mizeria, spune Mia, cu sufletul la gură.

— Ai luat grosul. Cheamă-ți amicul și o să șteargă el restul.

Continuă să curețe ca o nebună până când golește suportul de șervețele, folosind toate produsele uscate din hârtie aflate în apropiere. Adună șervețelele îmbibate și am impresia că are de gând să curețe masa cu mâinile goale, iar eu privesc toată scena ușor perplex, până când Mia rămâne fără energie. Apoi, se uită la mine cu ochii ăia ai ei.

— Îmi pare rău.

Știu că ar trebui să spun că nu-i nimic, că nu e mare lucru, că nici măcar nu a vărsat bere pe mine. Dar dintr-odată nu mai sunt sigur că vorbim despre bere, iar dacă nu vorbim despre asta, dacă Mia lansează niște scuze mascate...

Pentru ce îți pare rău, Mia?

Chiar dacă m-aș putea hotărî să întreb asta – ceea ce nu pot face – ea sare din separeu și aleargă spre baie ca să se curețe de bere, de parcă ar fi Lady Macbeth.

Lipsește o vreme și, cât aștept, confuzia pe care a lăsat-o la masă își face drum în adâncul ființei mele. Mi-am imaginat o mulțime de scenarii în ultimii trei ani. Majoritatea dintre ele sunt versiuni ale faptului că toate astea sunt un fel de greșeală imensă, o neînțelegere uriașă. O grămadă dintre fanteziile mele o implică pe Mia cerându-mi iertare în genunchi. Cerându-și scuze că mi-a răspuns la dragoste cu cruzimea tăcerii ei. Că s-a purtat ca și cum doi ani din viața ei – acei doi ani din viața noastră – nu înseamnă nimic.

Întotdeauna mă opresc însă brusc din iluzia că își cere iertare pentru că a plecat, deși, chiar dacă nu-și dă seama, tocmai a făcut ceea ce i-am spus că ar putea face.

NOUĂ

Au existat semne. Poate mai multe decât mi-am dat seama, chiar și după chestia asta. Dar le-am ratat pe toate. Poate fiindcă nu le căutam. Eram prea ocupat să privesc peste umăr la văpaia prin care tocmai trecusem, ca să acord prea multă atenție stâncii de trei sute de metri care se ivea în fața mea.

În toamna aceea, când Mia s-a hotărât să plece la Juilliard, și când, pe la sfârșitul primăverii, a devenit clar că va fi în stare să facă asta, am spus că voi merge cu ea la New York. Mi-a aruncat privirea aceea: *nici gând*.

— Nu s-a pus problema astfel înainte, mi-a zis, așa că de ce s-ar pune acum?

Pentru că înainte erai un om întreg; dar acum nu mai ai splină. Nici părinți. Fiindcă s-ar putea ca New Yorkul să te înghită de vie, am gândit. Nu am spus nimic.

— E timpul să ne vedem amândoi de viețile noastre, a continuat.

Înainte, mergeam la facultate la fără frecvența, dar după accident am încetat să mă mai duc, iar acum aveam un semestru incomplet. Nici Mia nu se întorsese la școală. Pierduse mult, iar acum lucra cu un meditator ca să-și termine orele din ultimul an, astfel încât să poată absolvi și să plece la Juilliard la timp. Era mai mult o chestie făcută din inerție. Profesorii ar fi trecut-o chiar dacă nu și-ar fi făcut temele.

— Cum rămâne cu trupa? mă întrebă. Știu că te așteaptă cu toții.

Și asta e adevărat. Chiar înainte de accident înregistraserăm un album cu același nume ca al formației, la Smiling Simon, o casă de discuri independentă din Seattle. Albumul fusese lansat la începutul verii și, chiar dacă nu am mers în turneu ca să îl promovăm, CD-ul s-a vândut excelent, cu tone de difuzări la posturile studențești de radio. Ca rezultat, case importante de discuri dădeau târcoale trupei Shooting Star, toate interesate să semneze un contract cu formația care exista doar teoretic.

— Biata ta chitară practic moare de cât de neglijată este, mi-a spus, zâmbind.

N-o mai scosesem din husă de la concertul nostru anulat din deschiderea formației Bikini.

Așadar, am fost de acord cu relația la distanță. Pe de o parte, fiindcă nu mă puteam certa cu Mia. Și, pe de altă parte, pentru că nu voiam cu adevărat să renunț la Shooting Star. De asemenea, eram cam arogant în privința distanței. Adică, înainte îmi făceam griji despre cum ne va afecta faptul că suntem pe continente diferite. Dar acum? Ce rahat ne-ar putea face patru mii de kilometri?

În plus, Kim acceptase un loc la NYU, la câțiva kilometri de Juilliard. Avea să stea cu ochii pe Mia.

Numai că, după aceea, Kim a făcut o modificare în ultimul moment și a ales Brandeis, din Boston. Am fost furios. După accident, vorbeam adesea despre progresul Miei și le transmiteam informații bunicilor ei. Păstram secrete discuțiile astea, știind că Mia ne-ar fi omorât dacă i-ar fi trecut prin cap că punem ceva la cale. Totuși, Kim și cu mine eram un fel de co-căpitani ai echipei Mia. Dacă nu mă puteam muta cu ea la New York, îi lăsasem lui Kim responsabilitatea de a sta aproape de ea.

Am fiert din cauza asta o vreme, până într-o noapte fierbinte de iulie, cam cu o lună înainte ca ea și Mia să plece. Kim venise la bunicii Miei, să se uite cu noi la filme pe DVD. Mia se culcase devreme, așa că eram doar noi doi, urmărind finalul unui film străin pretențios. Kim tot încerca să vorbească despre Mia, despre cât de bine se simțea, trăncănind peste film ca un papagal zgomotos. În cele din urmă, i-am spus să tacă. A mijit ochii și a început să-și adune lucrurile.

— Știu de ce ești supărat și nu e vorba de filmul ăsta penibil, așa că de ce nu țiți la mine, ca să termini odată cu asta? m-a întrebat.

Apoi, a izbucnit în plâns. Nu o mai văzusem niciodată pe Kim plângând așa, din tot sufletul, nici măcar la înmormântare, așa că imediat m-am simțit ca dracu', mi-am cerut scuze și am îmbrățișat-o oarecum penibil.

După ce s-a oprit din smiorcăit, și-a șters ochii și mi-a explicat că Mia o convinsese să aleagă Brandeis.

— Adică, acolo vreau să merg cu adevărat. După atâta timp petrecut în Oregonul ăsta plin de creștini, chiar voiam să merg la o școală evreiască; era ok și NYU, iar New Yorkul e plin de evrei. Dar ea a fost vehementă în privința asta. A spus că „s-a săturat să fie dădăcită”. Astea au fost cuvintele ei. A jurat că, dacă merg la NYU, va ști că fac asta din cauză că noi doi am pus la cale să stau cu ochii pe ea. Mi-a zis că o rupe cu mine. I-am spus că nu o cred, dar avea o privire pe care n-am mai văzut-o vreodată. Vorbea serios, așa că am făcut-o. Ai idee câte sfori a trebuit să trag ca să îmi recapăt locul atât de târziu? Plus că am pierdut taxa de școlarizare de la NYU. Dar, mă rog, a făcut-o fericita pe Mia și nu prea multe chestii reușesc să facă asta în ultima vreme, a spus Kim, zâmbind cu amărăciune.

— Așa că nu îmi dau seama de ce mă simt atât de oribil. Vinovăția, cred. Obstacolul religios. Apoi, a început din nou să plângă destul de zgomotos. Cred că aveam degetele în urechi.

Când a venit în cele din urmă sfârșitul, a fost liniștit. Mia a plecat la New York. Eu m-am mutat înapoi în House of Rock. M-am întors la școală. Nu s-a terminat lumea. În primele câteva săptămâni, ne scriam lungi e-mailuri. Ale ei

erau numai despre New York, despre cursuri, despre muzică și școală. Ale mele erau numai despre întâlnirile cu producătorii muzicali. Liz programase pentru noi o grămadă de concerte în preajma Zilei Recunoștinței – și aveam de repetat serios înainte de asta, având în vedere că eu nu mai ținusem o chitară în mână de luni de zile – dar, la insistența lui Mike, ne-am ocupat mai întâi de afaceri. Am călătorit în Seattle și în L.A., întâlnindu-ne cu directorii caselor de discuri. Niște tipi de la departamentul A&R de la New York au venit în Oregon să ne vadă. I-am spus Miei despre promisiunile pe care ni le făcuseră, cum fiecare dintre ei spusese că ne vor perfecționa sunetul, că ne vor lansa și că vom deveni celebri. Noi, toți cei din trupă, am încercat să ne controlăm, dar era greu să nu pui botul la praful lor de stele.

De asemenea, vorbeam cu Mia la telefon în fiecare seară, înainte să se culce. De obicei, era destul de istovită, așa că discuțiile erau scurte; o șansă să ne auzim vocea unul celuilalt și să ne spunem *Te iubesc* în timp real.

Într-o noapte, cam în a treia săptămână din semestru, am întârziat puțin cu apelul, fiindcă ne-am întâlnit cu unul dintre reporterii A&R la cină, la Le Pigeon în Portland, și totul s-a decalat un pic. Când am sunat și a intrat căsuța vocală, m-am gândit că se culcase deja.

A doua zi, nu am primit niciun e-mail de la ea. I-am trimis sms: „Îmi pare rău pentru că am întârziat. Ești supărată pe mine?” „Nu,” mi-a răspuns imediat la mesaj. Și am fost ușurat.

În seara aceea am sunat la timp, iar apelul a intrat direct în căsuța vocală. A doua zi, mesajul Miei a cuprins două propoziții scurte, ceva legat de orchestră, că treburile devin foarte intense. Așa că mi s-a părut plauzibil. Lucrurile începeau să se lege. La urma urmei, era la Juilliard. Violoncelul ei nu avea WiFi. Și era vorba de Mia, fata despre care se știa că exersează opt ore pe zi.

Apoi, am început să sun la ore diferite: mă trezeam devreme, ca să o prind înainte de cursuri, o sunam seara, la ora cinei. Continua să îmi răspundă căsuța vocală și nu mă suna niciodată înapoi. Nici la mesaje nu îmi răspundea. Primeam e-mailuri în continuare, dar nu în fiecare zi, și chiar dacă ale mele erau pline de întrebări din ce în ce mai desperate – „De ce nu răspunzi la telefon?” „L-ai pierdut? Ești ok?” – răspunsurile ei erau superficiale. Sustinea că era ocupată.

M-am hotărât să merg în vizită la bunicii ei. Într-un fel, am locuit cu ei cinci luni când Mia era în recuperare, și le promisesem să îi vizitez des, dar nu mă ținusem de cuvânt. Mi s-a părut dificil să mă aflu în casa aia veche și rece, cu galeria foto a stafiilor – un portret de nuntă cu Denny și Kat, o fotografie tulburătoare cu Mia la doisprezece ani, citindu-i lui Teddy, care stătea în poala ei, – fără Mia lângă mine. Dar, pentru că ea îmi dădea din ce în ce mai puține

semne, aveam nevoie de răspunsuri.

Prima oară când am mers în toamna aceea, bunica Miei mi-a vorbit întruna despre starea grădinii, apoi s-a dus în sera ei, lăsându-mă în bucătărie cu bunicul. A făcut un ibric de cafea tare. Nu ne-am spus prea multe, așa că tot ce se auzea era trosnetul focului din sobă. Pur și simplu mă privea, în felul acela tăcut și trist, care mă făcea, în mod inexplicabil, să vreau să îngenunchez la piciorul scaunului său și să-mi odihnesc capul în poala lui.

M-am mai întors de câteva ori, chiar și după ce Mia a încheiat orice legătură cu mine, și întotdeauna a fost așa. Mă simțeam destul de prost că mă prefăceam că am venit să îi văd, când de fapt speram la niște vești, la niște explicații. Nu, ceea ce speram cu adevărat era să nu fiu eu cel lăsat pe dinafară. Voiam să îmi spună: „Mia nu ne mai sună. Cu tine mai ține legătura?” Bineînțeles, asta nu s-a întâmplat niciodată, fiindcă așa ceva nu s-ar fi întâmplat niciodată.

Problema era că nu aveam nevoie de o confirmare de la bunicii Miei. Am știut că pentru mine era sfârșitul din a doua seară în care mi-a intrat căsuța vocală.

Nu fusesem eu cel care îi spusese asta? Nu stătusem deasupra trupului ei și îi promisesem că voi face orice, numai să rămână în viață, chiar și dacă asta ar fi însemnat să renunț la ea? Faptul că era în comă când spusese asta, că nu se trezise de trei zile, că niciunul dintre noi nu menționase ce spusese – toate păreau aproape irelevante. M-am învinuit pentru asta.

Ceea ce nu înțeleg e cum a făcut-o. Nu am părăsit niciodată o fată cu atâta cruzime. Chiar și pe vremea când făceam chestia asta cu fanele, întotdeauna o conduceam pe fata zilei afară din camera mea de hotel sau din limuzină sau... mă rog, oferindu-i un sărut platonice pe obraz și spunând un „Mulțumesc, a fost foarte distractiv”, sau ceva cu o notă similară de finalitate. Și era vorba despre o fană. Eu și cu Mia fuseserăm împreună mai bine de doi ani și da, era o poveste de dragoste din liceu, dar era genul de poveste despre care credeam că încercăm încă să găsim o modalitate de a o face veșnică, genul care ar fi fost veșnică, eram destul de convins, dacă ne-am fi întâlnit cinci ani mai târziu și ea nu ar fi fost o minune a violoncelului, iar eu nu aș fi fost într-o trupă în plină ascensiune – sau dacă viețile noastre nu ar fi fost despărțite de tot ce se petrecuse.

Am ajuns să îmi dau seama că e o diferență uriașă între a ști că s-a întâmplat ceva, chiar dacă știi și de ce s-a întâmplat, și a crede asta. Pentru că, atunci când a încheiat orice legătură cu mine, am știut ce s-a întâmplat, dar mi-a luat mult, mult timp să cred asta. Câteodată, tot nu îmi vine să cred.

ZECE

*Butoiul pistolului se învârte: unu, doi, trei
Ea îmi spune că trebuie să aleg: între tine și mine
Metal la tâmplă, explozia e asurzitoare.*

*Linge sângele care mă acoperă,
Ea e ultima care rămâne în picioare.*

„ROULETTE”

COLLATERAL DAMAGE, PIESA 11

După ce plecăm din restaurant, încep să devin agitat. Fiindcă am dat unul peste celălalt. Am făcut ceea ce era politicos și am stat să povestim, așa că ce ne-a mai rămas în afară de a ne lua rămas bun? Dar eu nu sunt pregătit pentru asta. Sunt destul de sigur că nu va mai exista alt post-scriptum cu Mia și că va trebui să trăiesc din cenușa serii ăsteia pentru tot restul vieții, așa că mi-ar plăcea să mă aleg cu un pic mai mult din asta, decât cu parcări, artrită și scuze ratate.

De aceea, fiecare clădire pe lângă care trecem, fără ca Mia să cheme un taxi și fără să inventeze scuze pentru a spune noapte bună, îmi pare o amânare a execuției. Aproape că aud cuvântul răsunând pe străzile orașului, pe trotuar, în sunetul pașilor mei.

Ne îndreptăm în tăcere spre o porțiune mai liniștită și mult mai murdară a bulevardului Ninth Avenue. Sub un pasaj umed, într-un cort, vedem un grup de oameni fără adăpost. Unul ne cere niște mărunțiș. Îi arunc 10 cenți. Pe lângă noi, trece un autobuz suflând un nor pe țeava de eșapament. Mia îmi face semn să mă uit peste stradă.

— Aici e terminalul de autobuze al Autorității Portuare, îmi spune.

Încuviințez, fără să fiu sigur dacă vom discuta despre stații de autobuz cu aceeași cantitate de detalii cum o făcuserăm cu parcările sau dacă are de gând să îmi facă vânt.

— E o pistă de bowling înăuntru, îmi spune.

— În stația de autobuz?

— Ce nebunie, nu-i așa? exclamă Mia, dintr-odată vioaie. Nici mie nu mi-a venit să cred când am descoperit-o. Veneam acasă noaptea târziu după ce o vizitasem pe Kim în Boston, m-am rătăcit pe drumul de ieșire și am găsit-o. Mi-a amintit de vânătoarea de ouă de Paște. Mai ții minte cât de mult ne plăcea,

mie și lui Teddy?

Îmi amintesc cum era Mia. Era leșinată după sărbătorile care aveau legătură cu dulciurile – în special ca să îl distreze pe Teddy. Odată, de Paște, a pictat de mână, cu migală, niște ouă fierte tari și le-a ascuns în toată curtea, pentru ca Teddy să le caute în dimineața următoare. Dar a plouat toată noaptea și toate ouăle ei colorate s-au făcut un gri-pestriț. Mia a fost dezamăgită până la lacrimi, dar Teddy efectiv a făcut pipi pe el de emoție – ouăle, a declarat el, nu erau ouă de Paște; erau ouă de dinozaur.

— Da, îmi amintesc, îi răspund.

— Toată lumea iubește New Yorkul din multe motive diferite. Datorită culturii. A amestecului de oameni. A ritmului. A mâncării. Dar pentru mine e ca o vânătoare de ouă de Paște memorabilă. Întotdeauna găsești mici surprize după fiecare colț. Ca grădina aia. Sau ca o pistă de bowling într-un depou uriaș de autobuze. Știi... Se oprește.

— Ce?

Scutură din cap.

— Probabil ai program în seara asta. Vreun club. Oameni pe care trebuie să îi întâlnești.

Îmi dau ochii peste cap.

— Eu nu am un anturaj, Mia.

Sună mai dur decât intenționasem.

— N-am vrut să sune ca o insultă. Am presupus doar că toate starurile rock, celebritățile, călătoresc în grupuri.

— Nu mai presupune. Tot eu sunt. *Într-un fel.*

Pare surprinsă.

— Ok. Deci, nu trebuie să fii nicăieri?

Scutur din cap.

— E târziu. Trebuie să mergi la culcare?

— Nu prea dorm în ultima vreme. Pot dormi în avion.

— Deci...

Mia dă cu degetul de la picior într-un gunoi și îmi dau seama că ea e încă emoționată.

— Hai să mergem la o vânătoare urbană de oua de Paște.

Face o pauză, îmi privește fața atent ca să vadă dacă știi despre ce vorbește și bineînțeles că știi exact despre ce vorbește.

— Îți voi arăta toate colțurile secrete ale orașului pe care îl iubesc atât de mult.

— De ce? o întreb.

Totuși, de îndată ce rostesc întrebarea, îmi vine să mă lovesc. *Ai obținut*

amânarea, acum taci din gură! O parte din mine, însă, chiar vrea să știe. Dacă nu îmi e clar de ce am mers în seara asta la concertul ei, sunt extrem de confuz în ceea ce privește motivul pentru care m-a chemat la ea și pentru care sunt încă aici.

— Fiindcă mi-ar plăcea să îți arăt, îmi spune simplu.

Mă uit fix la ea, așteptând să detalieze. Își încruntă sprâncenele, încercând să explice. Apoi, se pare că renunță. Ridică din umeri. După un minut încearcă din nou:

— De asemenea, nu părăsesc New Yorkul, nu chiar, dar, într-un fel, o fac. Măine plec în Japonia, am două concerte acolo, apoi unul în Coreea. După aceea, mă întorc în New York pentru o săptămână, apoi chiar încep turneul. Voi fi pe drumuri probabil 40 de săptămâni pe an, așa că...

— Nu ai prea mult timp pentru o vânatoare de ouă?

— Cam așa ceva.

— Deci, asta va fi un fel de plimbare în care îți vei lua rămas bun?

De la New York? De la mine? Un pic cam târziu pentru mine.

— E și asta un mod de a privi lucrurile, cred, îmi răspunde Mia.

Fac o pauză, ca și cum chiar m-aș gândi, de parcă mi-aș cântări opțiunile, ca și cum răspunsul la invitația ei este discutabil. Apoi, dau din umeri și fac pe indiferentul.

— Sigur, de ce nu?

Sunt însă în continuare nesigur în privința stației de autobuz, așa că îmi pun șapca și ochelarii de soare înainte de a intra. Mia mă conduce printr-un hol cu gresie portocalie, în care mirosul de pin al dezinfectantului nu maschează îndeajuns mirosul de urină, apoi pe o serie de scări rulante, trecem pe lângă niște chioșcuri de ziare și *restaurante fastfood* închise, mai urcăm niște scări și ajungem la un semn luminos care anunță: „BOWLING PENTRU TIMP LIBER”.

— Am ajuns, îmi spune timid și cu mândrie. După ce l-am găsit din întâmplare, mi-am făcut un obicei să arunc o privire de fiecare dată când sunt în stație. Apoi am început să vin aici doar ca să pierd timpul. Uneori, stau la bar și comand *nachos* și mă uit la oameni cum joacă bowling.

— De ce nu joci și tu?

Mia își înclină capul într-o parte și apoi își lovește ușor cotul.

Ahh, cotul! Pentru ea era călcâiul lui Ahile. Una dintre puținele părți ale corpului ei care, se pare, nu a fost rănită în accident, nu a fost pusă în ghips și nici cusută sau atinsă de grefe de piele. Când a început din nou să cânte la violoncel, în încercarea aceea nebunească de a recupera timpul pierdut, a început să o doară cotul. I s-au făcut radiografiile. RMN-uri. Medicii nu au găsit

nimic în neregulă, i-au spus că s-ar putea să fie o lovitură urâtă sau un nerv atins și i-au sugerat să o lase mai moale cu exersatul, lucru care a scos-o pe Mia din sărite. A spus că, dacă nu poate cânta, nu i-a mai rămas nimic. *Dar eu?* Îmi amintesc că am gândit asta, dar nu am spus-o niciodată. În orice caz, nu i-a ascultat pe medici și a cântat chiar dacă o durea și, fie și-a mai revenit, fie s-a obișnuit cu durerea.

— Am încercat să îi conving pe unii colegi de la Juilliard să vină aici de câteva ori, dar nu au vrut. Nu contează, îmi spune. E locul care îmi place. E ascuns, aici, sus. Nu e nevoie să joc ca să îl apreciez.

Deci, iubitul tău din Grădina Raiului e prea pretențios pentru restaurante soioase și piste de bowling, nu?

Mia și cu mine obișnuiam să mergem la bowling, uneori doar noi doi, alteori cu întreaga ei familie. Kat și Denny fuseseră mari jucători, făcea parte din atitudinea retro a lui Denny. Chiar și Teddy putea să lovească de 80 de puncte. *Îți place sau nu, Mia Hall, ai ceva de vagabond în ADN, mulțumită familiei tale. Poate și mulțumită mie.*

— Am putea juca acum, îi sugerez.

Mia zâmbește la oferta mea. Apoi, își lovește din nou ușor cotul și clatină din cap.

— Tu nu trebuie să joci, îi explic. O să joc eu. Poți să te uiți, doar ca să simți efectul de ansamblu. Sau pot chiar să joc eu pentru amândoi. Cred că ar trebui să joci odată aici, având în vedere că e călătoria ta de bun rămas.

— Ai face asta pentru mine?

Nu-i pot ignora surprinderea din voce.

— Da, de ce nu? N-am mai jucat popice de un secol.

Nu e într-un totu adevărat. Bryn și cu mine am mers la bowling acum câteva luni, pentru un eveniment caritabil. Am plătit douăzeci de mii de dolari ca să închiriem pentru o oră un culoar, pentru o cauză nobilă și apoi nici măcar n-am jucat; am băut șampanie, în timp ce Bryn a vorbit vrute și nevrute. Vreau să zic: cine bea șampanie pe o pistă de bowling?

Înăuntru miroase a bere, a ceară, a hotdog și a dezinfectant de pantofi. Așa trebuie să miroasă o pistă de bowling. Culoarele sunt pline de grupuri de newyorkezi neobișnuit de neatrăgători, care chiar par să joace de dragul jocului. Nu se uită la noi; nici măcar o dată. Rezerv o pistă și închiriez pentru fiecare câte o pereche de pantofi. Ai parte de tratament complet aici.

Mia e aproape zăpăcită în timp ce îi încalță pe ai ei, făcând un pic de step în timp ce alege o bilă roz pentru doamne, de trei kilograme, pe care să o folosească eu pentru ea.

— Ce nume folosim? Întreabă Mia.

Pe vremuri, întotdeauna alegeam nume de muzicieni; ea alegea o cântăreață punk de școală veche, iar eu un muzician clasic. Joan și Frederic. Sau Debbie și Ludwig.

— Alege tu, îi spun, pentru că nu îmi dau seama exact cât din trecut avem voie să retrăim. Până când văd numele pe care le alege, și atunci aproape că pic din picioare. *Kat și Denny*.

Când îmi vede expresia, pare jenată.

— Și lor le plăcea să joace popice, îmi explică ea în grabă, schimbând repede numele în Pat și Lenny.

— E mai bine așa? mă întrebă un pic prea veselă.

La două litere distanță de morbid, gândesc. Îmi tremură mâna din nou în timp ce pășesc pe pistă cu bila roz a lui „Pat”, lucru care ar putea explica de ce am dărmănat doar opt popice. Miei nu-i pasă. Țipă de încântare.

— La următoarea lovitură, o să câștig! strigă ea.

Apoi, își stăpânește izbucnirea și se uită la picioare.

— Mulțumesc pentru că mi-ai închiriat pantofii. Mișto.

— Nicio problemă.

— Cum de nu te recunoaște nimeni aici? mă întrebă.

— E chestie de context.

— Ai putea să îți scoți ochelarii de soare. E cam greu să vorbesc cu tine când îi porți.

Am uitat că încă îi am pe ochi și mă simt prost pentru asta și, în primul rând, pentru faptul că a trebuit să îi port. Îi scot.

— Mai bine, spune Mia. Nu înțeleg de ce muzicienii clasici consideră că bowlingul e pentru mitocani. E foarte distractiv.

Nu știu de ce trebuie să îmi dea fiori comparația asta între snobii de la Juilliard și restul lumii, dar îmi dă. Dărmăm celelalte două popice ale Miei. Aclamă zgomotos.

— Ți-a plăcut? La Juilliard? o întreb. A fost așa cum ți-ai imaginat?

— Nu, îmi răspunde, și din nou am senzația asta ciudată de victorie. Până când detaliez:

— A fost mai mult de atât.

— Ah.

— Cu toate că n-a început așa. A fost destul de greu la început.

— Nu e surprinzător, știi, având în vedere toate aspectele.

— Tocmai asta a fost problema. Că am avut în vedere toate aspectele. Prea multe aspecte. Când am ajuns acolo, era ca peste tot; oamenii erau foarte atenți. Colega mea de cameră era atât de amabilă, încât nu se putea uita la mine fără să plângă.

Tipa care exagera cu compătimirea – pe ea mi-o amintesc. Ne-am despărțit la câteva săptămâni după ce a apărut.

— Toate colegile mele de cameră erau prăpăstioase. În primul an, am schimbat de o grămadă de ori camera, apoi m-am mutat din cămin. Știi că am locuit în unsprezece locuri diferite aici? Cred că e un fel de record.

— Consideră că ai exersat pentru când vei fi pe drum.

— Ție îți place să călătorești?

— Nu.

— Pe bune? Să ai ocazia să vezi toate țările alea! Credeam că îți place la nebunie să faci asta.

— Tot ce apuc să văd sunt hotelul, locul concertului și ceața din provincie de pe fereastra unui autocar de turneu.

— Nu te duci niciodată să vizitezi locurile?

Trupa se duce. Merg în excursii private VIP, merg la Colosseumul din Roma înainte să fie deschis publicului și lucruri de genul ăsta. Aș putea să mă alătur și eu, dar ar însemna să merg cu ei, așa că sfârșesc prin a mă ascunde în hotel.

— De obicei, nu e timp, mint. Și ziceai că ai avut proleme cu colegile de cameră.

— Da, continuă Mia. Compătimire exagerată. Așa era cu toată lumea, inclusiv la facultate, unde erau tot felul de agitați în jurul meu, când de fapt ar fi trebuit să fie invers. E un fel de ritual ca orchestra să îți analizeze interpretarea pentru prima oară – practic, să fii criticat – în fața tuturor. Și li s-a întâmplat tuturor, în afară de mine. Era ca și cum aș fi fost invizibilă. Nimeni nu îndrăznește să mă critice. Și, crede-mă, nu era din cauză că interpretarea mea era extraordinară.

— Poate că era, spun.

Mă strecor mai aproape, îmi bag mâinile sub uscător.

— Nu. Nu era. Unul dintre cursurile pe care trebuie să le frecventezi când începi este Studiul Cvartetului de Coarde. Unul dintre profi e un tip, Lemsky. E o persoană de vază în domeniu. Rus. Imaginează-ți toate stereotipurile de cruzime la care te poți gândi – el e. Un omuleț rău și stafidit. Rupt din paginile lui Dostoievski. Tatei i-ar fi plăcut. După câteva săptămâni, mă cheamă la el în birou. De obicei, nu e un semn bun. Stă în spatele unei mese dezordonate din lemn, cu hârtii și partituri, în teancuri înalte, și începe să îmi povestească despre familia lui. Evrei din Ucraina, care au supraviețuit pogromurilor. Apoi, celui de-al Doilea Război Mondial. Apoi, îmi spune: „Toți avem necazuri în viață. Toți avem dureri. Facultatea te va menaja din cauza lucrurilor prin care ai trecut, dar eu sunt de părere că, dacă facem asta, accidentul de mașină putea la fel de bine să te omoare și pe tine, fiindcă îți vom sufoca talentul. Vrei să

facem asta?” N-am știut ce să răspund, așa că pur și simplu am stat acolo. Apoi, a țipat la mine: „Vrei? Vrei să te sufocăm?” Am reușit să scot un „nu”, iar el zice: „Bun.” Apoi, își ia bagheta de dirijor și, într-un fel, mă scoate pe ușă afară cu ea.

Mă gândesc unde mi-ar plăcea să îi înfig bagheta tipului ăla. Apuc bila și o arunc pe pistă. Lovește grupul de popice cu o pocnitură satisfăcătoare; popicele zboară în toate direcțiile, ca niște omuleți care fug din calea Godzillei.

Când mă întorc la Mia, sunt mai calm.

— Bună lovitură, spune, în același timp în care eu spun:

— Profesorul tău pare să fie un nemernic!

— E adevărat, nu e cel mai iubit. La momentul respectiv, m-am panicat, dar, privind înapoi, cred că a fost una dintre cele mai importante zile din viața mea, fiindcă el a fost prima persoană care pur și simplu nu m-a menajat.

Mă întorc, bucuros că am un motiv să plec de lângă ea, ca să nu-mi poată vedea expresia. Dau drumul bilei roz pe culoar, dar nu arunc bine și o ia la dreapta. Dărmăm șapte popice, iar celelalte trei sunt la distanță una de cealaltă. O să mai nimeresc doar una la următoarea aruncare. Ca să echilibrez lucrurile, ratez intenționat următoarea mea tură, doborând șase popice.

— Așadar, câteva zile mai târziu, în orchestră, continuă Mia, *glissando-ul* meu e făcut bucăți, fără pic de amabilitate.

Zâmbește, inundată de amintirile fericite ale umilirii ei.

— Nimic nu se compară cu o biciuire în public.

— Nu-i așa!? A fost nemaipomenit. A fost, cred, cea mai bună terapie din lume.

O privesc. Cândva, „terapie” era un cuvânt interzis. Miei i se atribuiseră un consilier psihologic în spital și la recuperare, dar a refuzat să mai meargă după ce s-a externat, lucru cu care eu și Kim nu am fost de acord. Mia susținea însă că să vorbească despre familia ei moartă, o oră pe săptămână, nu era o chestie terapeutică.

— După ce s-a întâmplat asta, parcă toți ceilalți din facultate s-au relaxat în preajma mea, îmi spune. Lemsky a stat călare pe mine la greu. Fără timp liber. Fără altă viață în afară de violoncel. Verile cântam la festivaluri. Aspen. Apoi Marlboro. Apoi, Lemsky și Ernesto m-au obligat amândoi să particip la audiția pentru programul „Concerte cu tineri artiști”, ceea ce era o nebunie. Comparativ cu asta, să intri la Juilliard pare floare la ureche, dar am reușit. Și am fost acceptată. D-aia am cântat la Carnegie în seara asta. În mod normal, tinerii de douăzeci de ani nu susțin recitaluri la Zankel Hall. Și asta pur și simplu mi-a deschis toate ușile. Acum am un impresar. Agenții sunt interesați de mine. Și din cauza asta Lemsky a insistat să termin facultatea mai devreme.

A spus că sunt pregătită să încep să merg în turnee, deși nu știu dacă are dreptate.

— Din ce am auzit în seara asta, are dreptate.

Dintr-odată, chipul ei este atât de înflăcărat, atât de tânăr, încât aproape că doare.

— Chiar crezi asta? Am avut recitaluri și am cântat în festivaluri, dar de data asta va fi altfel. Voi fi pe cont propriu sau cântând solo câteva seri cu o orchestră, cu un cvartet sau cu un ansamblu de muzică de cameră.

Scutură din cap.

— Uneori mă gândesc că ar trebui să îmi găsesc un loc permanent într-o orchestră, să am o continuitate. Cum ai tu cu trupa. Trebuie să fie foarte plăcut să fii mereu cu Liz, Mike și Fitzy. Scena se schimbă, dar interpreții rămân aceiași.

Mă gândesc la trupă, care acum e în avion, traversând în grabă Atlanticul – un ocean, cel mai mic dintre lucrurile care ne despart acum. Apoi, mă gândesc la Mia, la felul în care interpretase Dvořák, la ce spuneau toți oamenii din teatru după ce părăsise scena.

— Nu, nu ar trebui să faci asta. Ar însemna să îți irosești talentul.

— Acum zici că ești Lemsky.

— Super.

Mia râde.

— Știu că pare dur, dar eu bănuiesc că în adâncul sufletului face asta pentru că își imaginează că, dacă îmi oferă o șansă în carieră, mă va ajuta să umplu un gol.

Mia se oprește și se întoarce cu fața la mine, cu ochii ațintiți asupra mea, căutând, atingând.

— Dar nu trebuie să îmi ofere o carieră. Nu asta va umple golul. Înțelegi asta, nu? Întotdeauna ai înțeles asta.

Toată mizeria acelei zile se întoarce brusc înapoi – Vanessa, și Bryn, și vânătorii de burtici, și *Shuffle*, și următoarele șazeci și șapte de zile în hoteluri diferite și în tăceri penibile și concerte cu trupa în spatele meu, oameni care nu-mi mai sunt apropiați.

Și e ceva de genul: „Mia, nu înțelegi? Muzica este golul. Și tu ești motivul pentru care se întâmplă asta.”

UNSPREZECE

Shooting Star a fost dintotdeauna o trupă care s-a condus după principiul: mai întâi sentimentele, afacerile după – așa că nu m-am gândit prea mult la ea, nu am luat în calcul sentimentele sau resentimentele lor legate de concediul meu prelungit. M-am gândit că îmi vor înțelege absența fără să fie nevoie să dau explicații.

După ce am ieșit din confuzia mea și am scris primele zece piese, am sunat-o pe Liz, care a organizat o cină pentru trupă. În timpul întâlnirii am stat la „Club Table” – numită așa fiindcă Liz luase o masă oribilă din lemn, din 1970, pe care o găsisse pe stradă, și o acoperise cu fluturași despre formație și cu aproape o mie de straturi de lac, ca să semene cu interiorul unui club. Mai întâi, mi-am cerut scuze că o luasem razna cu Mia. Apoi, mi-am scos laptopul și le-am arătat înregistrări ale pieselor noi pe care le făcusem. Liz și Fitzy au făcut ochii mari. Își plimbau furculița cu lasagna vegetală prin față și ascultau piesă după piesă: „Bridge”, „Dust”, „Stitch”, „Roulette”, „Animate”.

— Frate, credeam că încerci să renunți, că ți-ai luat o slujbă de rahat și că bocești, dar ai fost productiv, a exclamat Fitzy. Chestiile astea sunt super-tari.

Liz a încuviințat.

— Așa e. Și e și frumos. Cred că a fost o chestie cathartică, îmi spune, întinzându-se pentru a mă apuca de mână. Mi-ar plăcea să citesc versurile. Le ai în computer?

— Sunt mâzgălite pe hârtie, acasă. O să le transcriu și ți le trimit prin e-mail

— Acasă? Păi, aici nu e acasă? întrebă Liz. Camera ta e un muzeu neatins. De ce nu te muți înapoi?

— Nu prea am ce să mut. Doar dacă nu mi-ați vândut lucrurile.

— Am încercat, dar erau prea prăfuite. N-am găsit cumpărători, a spus Fitzy. Totuși, ți-am folosit patul pe post de cuier pentru pălării, îmi spune, aruncându-mi un zâmbet șmecher.

Făcusem greșeala să-i spun că am senzația că mă transform în bunicul meu decedat, cu toate superstițiile lui ciudate, cum ar fi convingerea aprinsă că pălăriile așezate pe pat aduc ghinion.

— Nu-ți face griji, vom da cu tămâie, a spus Liz.

E clar că Fitzy anunțase media.

— Și ce, asta e tot? a întrebat Mike, lovind cu unghiile în laptopul meu.

— Băi, sunt zece piese, a spus Fitzy, cu un zâmbet uriaș care lăsa să i se vadă

o bucată de spanac între dinți. Zece piese super-bune. E, practic, un album. Avem deja destule cât să intrăm în studio.

— Astea sunt doar cele pe care le-am terminat, i-am întrerupt. Mai am cel puțin încă zece în lucru. Nu știu ce se întâmplă, dar pur și simplu parcă ies acum din mine, de parcă ar fi deja scrise și înregistrate și cineva a apăsat pe butonul *play*. O să le scot pe toate cât de repede pot.

— Supune-te muzei, a spus Liz. E o amantă capricioasă.

— Nu mă refer la piese, a zis Mike. Nici măcar nu știm dacă va fi vreun album sau dacă o să ne mai vrea vreo casă de discuri. Am avut avântul de a merge înainte, iar el l-a omorât.

— N-a omorât nimic, a spus Liz. În primul rând, n-au trecut decât câteva luni și, în al doilea rând, albumul *Smiling Simon* a spart topurile *indie* și a fost difuzat de o grămadă de ori pe posturile studențești de radio. Și m-am descurcat destul de bine cu colegiile, a continuat Liz, cu interviurile și cu toate alea, ținând focul mocnit.

— Și, băi, „Perfect World” chiar a trecut dincolo; se difuzează la posturile de radio prin satelit, a adăugat Fitzy. Sunt sigur că toți tipii ăia de la A&R or să se bucure să ne vadă, și or să se cace pe ei când vor auzi asta.

— N-ai de unde să știi. Au tendințele lor. Cote. Costumele pe care le vor. Ce vreau să zic e că el – m-a împuns cu un deget – lasă balta trupa, fără niciun cuvânt, apoi se întoarce de parcă nu e mare brânză.

Mike avea dreptate, dar nu a fost ca și cum am ținut pe cineva pe loc.

— Uite ce e, îmi pare rău. Uneori mergem cu toții prea departe. Puteați să mă înlocuiți dacă voiați. V-ați fi ales cu un chitarist nou și cu un contract cu o casă mare de discuri.

Judecând după schimbul rapid de priviri dintre cei trei, mi-am dat seama că opțiunea asta fusese discutată, și, cel mai probabil, Liz fusese împotriva. Shooting Star era un aparat democratic; întotdeauna luam hotărârile împreună, dar, la urma urmei, trupa era a lui Liz. Ea fusese cea care o înființase și care mă recrutase să fiu chitarist, după ce mă văzuse cântând prin oraș. Apoi îi racolase pe Fitzy și pe Mike, așa că, în cele din urmă, o schimbare de personal ar fi fost alegerea ei. Poate că asta a fost motivul pentru care Mike începuse să aibă concerte cu un alt toboșar, sub numele de Ranch Hand.

— Mike, nu înțeleg unde vrei să ajungi cu asta, a spus Fitzy. Vrei o cutie de bomboane? Vrei ca Adam să îți dea un buchet frumos de flori ca să îți ceară iertare?

— Dispari, Fitz, a zis Mike.

— Îți cumpăr flori, m-am oferit. Trandafiri galbeni. Mi se pare că simbolizează prietenia. Orice ar fi, o să fac ce mi se spune.

— E bine așa? a continuat Fitzy. Adică, dă-o-n mă-sa, frate! Avem piesele astea uimitoare. Îmi doresc să le fi scris eu, dar le-a scris Adam. Și-a revenit. Și îl avem înapoi. Așa că acum vom putea să facem din nou muzică super-tare și să vedem unde ajungem cu asta. Și poate, cine știe, îl lăsăm pe puștiul nostru să se bucure din nou de viața. Așa că, frate, a trecut!

* * *

S-a dovedit că îngrijorările lui Mike erau nefondate. Unele case mari de discuri, care ne curtaseră în toamnă, se răciseră față de noi, dar câteva erau în continuare interesate, iar când le-am trimis demo-urile pieselor care aveau să devină albumul *Collateral Damage*, au luat-o razna și nici nu ne-am dat seama când am semnat și eram în studio cu Gus.

Și, pentru o vreme, lucrurile au mers bine. Fitzy și Liz avuseseră amândoi dreptate. Înregistrarea albumului *Collateral Damage* a fost ceva cathartic. Și ne-am și bucurat. Lucrul cu Gus a fost intens; a scos zgomotul din noi, ne-a spus să nu ne temem de forța noastră brută și am mers cu toții pe asta. Era mișto să fim în Seattle, înregistrând și locuind într-un apartament corporatist, simțind că suntem cei mai tari. Totul părea a fi în regulă.

Nu la mult timp după ce a ieșit albumul, a început turneul. O bătaie de cap de cinci luni, prin America de Nord, Europa și Asia, care la început a părut a fi cel mai interesant lucru din lume. Și, la început, chiar a fost. Dar era și extenuant. În scurt timp, eram obosit tot timpul. Și singur. Aveam o grămadă de timp mort în care să mi se facă dor de ea. Într-un fel, mă ascundeam în camerele mele de hotel, în spatele autocarelor de turneu. I-am îndepărtat pe toți, chiar și pe Liz. Mai ales pe Liz. Nu era proastă; știa ce se întâmplă și de ce. Nici nu era vreo floristică fragilă. Se ținea de capul meu. Așa că m-am ascuns în vizuină până când cred că s-a săturat să tot încerce să mă scoată de acolo.

Pe măsură ce turneul continua, albumul începuse să facă furori. Platină. Apoi dublu-platină. Concertele cu casa închisă, așa că promoterii noștri au adăugat unele suplimentare, ca să răspundă cererilor. Veneau de peste tot oferte de comercializare. Tricouri, șepci, postere, stickere cu Shooting Star, chiar și un telescop Shooting Star, ediție specială. Dintr-odată, presa era călare pe noi. Interviuri tot timpul, ceea ce a fost flatant la început. Oamenilor le păsa de noi suficient cât să citească tot ce aveam de spus.

A început însă să se întâmple o chestie ciudată la interviuri. Reporterul așeza trupa împreună, pune câteva întrebări superficiale pentru noi toți, apoi întorcea microfonul sau camera de filmat spre mine. Iar eu încercam să le îndrept spre restul trupei. Atunci au început reporterii să solicite interviuri numai cu mine, cerere pe care am refuzat-o constant, până când, dintr-odată, a devenit imposibil pentru noi să mai dăm interviuri altfel.

Cam la patru luni de când începuse turneul, eram în Roma. Revista *Rolling Stone* trimisese un reporter să stea câteva zile cu noi. Într-o seară, după un concert, închideam barul hotelului. Era o atmosferă destul de veselă, ne relaxam, beam *grappa*^[3]. După o vreme, reporterul începe să ne bombardeze cu întrebări grele. Toate adresate mie. Adică, eram vreo doisprezece acolo – eu, Liz, Fitzzy, Mike, Aldous, câțiva tehnicieni, câțiva fani – dar tipul ăsta se purta de parcă aș fi fost singura persoană din încăpere.

„Adam, consideri că albumul *Collateral Damage* are o singură poveste? Dacă da, ne poți da detalii?” „Adam, crezi că albumul acesta reprezintă creșterea ta în calitate de compozitor?” „Adam, ai menționat în alte interviuri că nu vrei să mergi pe cărarea întunecată a unei vedete rock, dar cum reușești să nu te sufoci cu propriul fum?”

Mike pur și simplu a clacat.

— Ai furat trupa! a țipat la mine, ca și cum am fi fost numai noi doi în încăpere, de parcă nu ar fi fost și un reporter acolo. ăsta nu e numai spectacolul lui Adam Wilde, să știi! Suntem o trupă! O unitate. Suntem patru. Sau ai uitat asta când mergeai pe „cărarea întunecată a vedetei rock”?

Mike s-a întors către reporter.

— Vrei să știi despre ilustrul Adam Wilde? Am niște detalii speciale. Cum ar fi faptul că vedeta noastră rock, aici de față, trebuie să facă un căcat de voodoo nebunesc înainte de fiecare concert și este atât de divă, încât dacă fluieri în culise înainte de spectacol face o criză de nervi, fiindcă aduce ghinion...

— Ajunge, Mike! l-a întrerupt Liz brusc. Toți artiștii au ritualurile lor.

Între timp, reporterul mâzgălea ceva, hrănindu-se cu toate astea, până când Aldous a spus, cu diplomatie, că toată lumea e obosită și i-a gonit pe toți ceilalți din bar, în afară de trupă, și a încercat să ne facă pe mine și pe Mike să ne împăcăm. Însă Mike a dezlănțuit runda a doua de insulte, spunându-mi că am devenit un nenorocit care vrea să fie în centrul atenției. M-am uitat la Liz, așteptând să îmi sară din nou în apărare, dar se holba, concentrată, la băutura ei. Așa că m-am întors către Fitzzy, dar acesta pur și simplu a scuturat din cap.

— N-am crezut niciodată că o să fiu eu cel care spune asta, dar maturizați-vă, amândoi.

Apoi, a plecat.

M-am uitat, implorând-o, la Liz. Părea înțelegătoare, dar obosită.

— Mike, ai întrecut măsura, i-a spus pe un ton impasibil.

Apoi, s-a întors spre mine și a clătinat din cap.

— Dar, Adam, pe bune. Trebuie să încerci să vezi lucrurile din perspectiva lui. Din perspectiva noastră, a tuturor. E greu să îți placă tot ce se întâmplă, în special când te-ai îndepărtat de noi. Înțeleg de ce ai făcut-o, dar asta nu

simplifică lucrurile.

Toți erau împotriva mea. Am ridicat mâinile, în semn de predare. Am ieșit alergând din bar și, ciudat, aproape că plângeam. În hol, un model italian, pe nume Rafaella, care stătuse cu noi, aștepta un taxi. A zâmbit când m-a văzut. Când i-a venit taxiul, a făcut un gest din cap, invitându-mă înăuntru. Și m-am dus. A doua zi, m-am cazat la un alt hotel decât trupa.

Povestea a ajuns pe site-ul *Rollingstone.com* aproape imediat, și în presa de scandal câteva zile mai târziu. Casa noastră de discuri a intrat în panică, la fel și promoterii turneului, toți avertizându-ne că o să plătim cu vârf și îndesat dacă nu ne vom onora angajamentele. Aldous s-a transformat în mediator profesionist, vorbind cu mine și cu Mike. A fost inutil. Ideea lui genială, o moștenire care continuă până astăzi, e chestia pe care Fitzy o numește „Divorțul”. Eu voi continua să stau la un hotel pentru restul turneului, iar restul trupei la altul. Publiciștii noștri au decis că era mai sigur ca eu și Mike să dăm interviuri separate, așa că acum, de obicei, reporterii vorbesc cu mine singur. Da, schimbările astea au ajutat o grămadă!

Când m-am întors din turneul pentru *Collateral Damage*, aproape că am părăsit trupa. M-am mutat din casa pe care o împărțeam cu Fitzy în Portland și mi-am luat propria locuință. I-am evitat. Eram furios, dar și rușinat. Nu eram sigur cum, dar era clar că stricasem totul. Aș fi putut să las lucrurile să se termine așa, dar Liz a trecut într-o după-amiază pe la noua mea casă și m-a rugat să îmi iau o pauză de câteva luni și să văd cum mă simt.

— Oricine ar lua-o un pic razna după anii ăștia doi prin care am trecut, mai ales după tot ce ți s-a întâmplat, mi-a spus, ceea ce a fost cam tot ce am vorbit referitor la Mia.

— Nu-ți cer să schimbi ceva. Te rog numai să nu faci nimic și să vezi cum te simți după câteva luni.

Apoi, albumul a început să câștige toate premiile alea, am cunoscut-o pe Bryn, m-am mutat în L.A. și nu a mai trebuit să am prea mult de-a face cu ei, așa că am sfârșit prin a o lua de la capăt.

Bryn e singura persoană care știe cât de aproape de limită m-a adus turneul ăla și cât de mult mă înspăimânta cel care urma. „Dă-le papucii”, e soluția ei. Crede că am un fel de complex de vinovăție care vine din originile mele umile și așa mai departe și că din cauza asta nu vreau să urmez o carieră solo.

— Uite ce e, înțeleg, E greu să accepți că tu meriți laudele, dar așa este. Tu scrii toate piesele și cea mai mare parte a muzicii și din cauza asta primești toată atenția, îmi spune. Tu ești cel talentat! Nu ești numai un chip frumos. Dacă ar fi un film, tu ai fi vedeta de douăzeci de milioane de dolari, iar ei ar fi figurația, însă totul se împarte egal între voi, îmi spune. Nu ai nevoie de ei. Mai

ales cu toată mâhnirea asta pe care ți-o provoacă.

Dar nu e vorba despre bani. N-a fost niciodată. O carieră solo nu prea mi se pare o soluție. Ar însemna să sar din lac în puț. Și ar trebui să fac față în continuare turneelor, iar gândul ăsta mă face să îmi fie rău.

— De ce nu îl suni pe dr. Weisbluth? mi-a sugerat Bryn la telefon când m-a sunat din Toronto, unde își termina cel mai recent film.

Weisbluth este psihofarmacologul cu care îmi făcuse lipeala casa de discuri câteva luni mai devreme.

— Vezi dacă poate să îți dea ceva un pic mai puternic. Și, când te întorci, trebuie să avem o discuție serioasă cu Brooke despre cariera ta solo. Dar trebuie să mergi în turneu. Dacă nu faci asta, îți strici reputația.

Sunt chestii mai nasoale decât reputația pe care le poți strica, nu-i așa? Asta am gândit, dar n-am spus-o. L-am sunat pe Weisbluth, mi-a mai dat niște rețete și m-am întărit pentru turneu. Cred că Bryn a înțeles, la fel cum și eu am înțeles, la fel cum au înțeles toți cei care mă cunoșteau, că, în ciuda reputației de băiat rău, Adam Wilde face ce i se spune.

DOISPREZECE

*În locul în care ar trebui să-mi bată inima,
e o bucată de plumb,
Medicul spune că e prea periculos s-o scoată,
Mai bine o lași în pace.
Corpul a crescut la loc în jurul ei, un miracol, fie lăudat!
Acum, ce bine ar fi să pot trece de control în aeroport!
„BULLET”
COLLATERAL DAMAGE, PIESA 12*

Mia nu îmi spune care este destinația următoare. Spune că, având în vedere că e excursia ei secretă în New York, ar trebui să fie un secret, apoi mă scoate afară din Autoritatea Portuară și coborâm, și tot coborâm, printr-un labirint de tunele subterane.

Iar eu o urmez. Chiar dacă nu îmi plac secretele, chiar dacă cred că între mine și Mia sunt destule secrete în momentul ăsta și chiar dacă metrourul este culmea tuturor temerilor mele. Spații închise. O mulțime de oameni. Nicio ieșire. Îi spun asta, cumva, dar îmi întoarce tot ceea ce am spus mai devreme, pe pista de bowling, despre context.

— Cine se așteaptă ca Adam Wilde să fie în metrou la ora trei noaptea? Fără escortă? Îmi aruncă un zâmbet amuzat. Și, în plus, ar trebui să fie mort la ora asta, iar în New Yorkul meu iau metrourul mereu.

Când ajungem la stația Times Square, locul e atât de aglomerat, încât parcă ar fi ora cinci după-amiaza, într-o joi. Semnalul meu de alarmă începe să sune. Din ce în ce mai puternic când ajungem pe peronul înțesat de lume. Înțepenesc și mă retrag spre un stâlp. Mia îmi aruncă o privire.

— E o idee proastă, mormăi, dar grijile îmi sunt spulberate de trenul care se apropie.

— Trenurile nu vin des noaptea, deci probabil toată lumea așteaptă de ceva vreme, strigă Mia ca să acopere huruitul. Dar uite că vine unul acum. Așa că, vezi? Totul e în regulă.

Când ne urcăm în trenul N, amândoi vedem că Mia s-a înșelat. Vagonul e plin de oameni. Sunt beți. Simt senzația de mâncărime a privirilor ațintite asupra mea. Știu că nu mai am pastile, dar am nevoie de o țigară. Acum. Îmi caut pachetul.

— Nu ai voie să fumezi în metrou, îmi șoptește Mia.

— Trebuie.

— E ilegal.

— Nu-mi pasa. Dacă mă arestează, măcar voi fi în siguranță, în custodia poliției.

Dintr-odată, se aprinde.

— Dacă scopul e să nu atragi atenția asupra ta, nu crezi că probabil e total greșit să aprinzi o țigară?

Mă trage într-un colț.

— E în regulă, îmi spune blând și aproape mă aștept să îmi mângâie gâtul, așa cum o făcea când deveneam tensionat. Stăm aici. Dacă nu se eliberează până la Thirtyfourth Street, coborâm.

La Thirtyfourth coboară, într-adevăr, o grămadă de oameni și mă simt un pic mai bine.

La Fourteenth coboară și mai mulți. Apoi, la Canal Street, vagonul se umple brusc cu o mulțime de hipsteri. Mă duc în capătul trenului, lângă cabina conductorului, astfel încât să fiu cu spatele la călători.

Pentru majoritatea oamenilor e greu să înțeleagă cât de panicat devin în preajma mulțimilor mari, în spații mici. Cred că și mie mi-ar fi fost greu să înțeleg acum trei ani. Dar eu, cel de atunci, nu am avut niciodată experiența de a-mi vedea de treabă într-un magazin mic de discuri din Minneapolis și să mă trezesc că mă recunoaște un tip și îmi strigă numele; e ca și cum te-ai uita la boabele de popcorn în ulei încins: mai întâi unul, apoi altul, apoi o explozie, până când toți acești pierde-vară liniștiți ai magazinelor de discuri devin dintr-odată o gloată, înconjurându-mă, apoi abordându-mă. Nu puteam respira. Nu mă puteam mișca.

E aiurea, fiindcă mie îmi plac fanii atunci când îi întâlnesc individual, chiar îmi plac. Dar adună-i într-un grup și instinctul ăsta de furnicar preia controlul și par să uite că ești un simplu muritor: în carne și oase, vulnerabil un om care poate fi rănit și speriat.

Dar se pare că suntem în regulă aici, în colț. Până când fac greșeala fatală de a face o ultimă verificare peste umăr, ca să mă asigur că nu se uită nimeni la mine. În fracțiunea aia mică de secundă, se întâmplă. Surprind privirea cuiva. Simt cum recunoașterea se aprinde ca un băț de chibrit. Aproape că simt mirosul de fosfor în aer. Apoi, totul pare că se desfășoară în relanti. Mai întâi, aud. Totul devine nefiresc de tăcut. Apoi, un murmur încet, pe măsură ce vestea circulă. Îmi aud numele, în șoapte tot mai ridicate, circulând în trenul zgomotos. Îi văd cum își dau coate. Cum își caută telefoanele, se apucă de genți, forțe adunate, picioare târșându-se. Nimic din toate astea nu durează

mai mult de câteva secunde, dar întotdeauna e chinuitor, ca momentele în care se îndreaptă primul pumn spre tine, dar încă nu te-a ajuns. Un tip cu barbă se pregătește să se ridice de pe locul lui, deschizând gura pentru a mă striga. Știu că nu îmi vrea răul, dar îndată ce mă dă de gol, întregul tren va sări pe mine. Treizeci de secunde până când se dezlănțuie iadul.

O apuc pe Mia de braț și o trag repede.

— Aaaaau!

Se deschid ușile dintre vagoane și ne mutăm în față.

— Ce faci? mă întreabă, agitându-se în spatele meu.

N-o ascult. O trag în celălalt vagon, apoi în următorul, până când trenul încetinește și ajunge în stație; apoi, o târăsc afară pe peron, urcăm scările, câte două trepte deodată, în timp ce o parte din mintea mea mă avertizează vag că sunt prea dur, iar cealaltă nu dă doi bani. Odată ce am ajuns sus, pe stradă, o trag după mine încă vreo câteva clădiri, până când sunt sigur că nu ne urmărește nimeni. Apoi, mă opresc.

— Vrei să ne omori pe amândoi!? țipă ea.

Simt cum mă trăsnește un sentiment de vinovăție, dar i-l arunc înapoi.

— Dar tu? Vrei să fiu atacat de o gloată?

Mă uit în jos și îmi dau seama că încă o țin de mână. Se uită și ea. Îi dau drumul.

— Ce gloată, Adam? mă întreabă blând.

Acum vorbește cu mine de parcă aș fi nebun. La fel cum îmi vorbește Aldous când am unul dintre atacurile mele de panică. Măcar Aldous nu m-ar acuza niciodată că îmi imaginez un atac al fanilor. A văzut întâmplându-se asta de prea multe ori.

— Am fost recunoscut, mormăi eu, îndepărtându-mă de ea.

Mia ezită o secundă, apoi se grăbește, ca să mă prindă din urmă.

— Nu știa nimeni că tu ești.

Ignoranța ei – luxul acelei ignoranței

— Tot vagonul știa că sunt eu.

— Ce tot vorbești, Adam?

— Ce tot vorbesc? Spun că sunt fotografi care se campează în fața casei mele. Spun că nu am mai fost să îmi cumpăr discuri de aproape doi ani. Spun că nu pot să mă plimb fără să mă simt ca o căprioară în prima zi a sezonului de vânatoare. Spun că, de fiecare dată când răcesc, în revistele de scandal se scrie că, de fapt, am obiceiul să prizez cocaină.

O privesc în umbrele orașului adormit, cu părul care îi cade pe obraji, și văd că încearcă să își dea seama dacă mi-am pierdut cumpătul. Trebuie să îmi stăpânesc dorința de a o lua de umeri și de a o izbi de o clădire cu obloanele

trase, până când simțim vibrațiile răsunând în amândoi. Fiindcă, dintr-odată, vreau să îi aud oasele trosnind. Vreau să îi simt moliciunea cărnii, să îi aud geamătul în timp ce îmi împing pelvisul în ea. Vreau să îi dau capul pe spate, până îi văd gâtul. Vreau să îmi trec repede mâna prin părul ei, până când o las fără suflare. Vreau să o fac să plângă, apoi să îi ling lacrimile. Și vreau să îmi duc gura spre a ei, să o devorez de vie, să îi transmit toate lucrurile pe care nu le poate înțelege.

— Astea-s niște prostii! Și, oricum, unde naibii mă duci?

Adrenalina care circulă prin mine îmi transformă vocea într-un mârâit. Mia pare luata prin surprindere.

— Ți-am spus, te duc să vânăm locurile mele secrete din New York,

— Da, ei bine, mi-a cam trecut de secrete. Te deranjează dacă îmi spui unde mergem? Chiar e așa de al dracului de mult ce îți cer?

— Doamne, Adam, când ai devenit așa un...

Egocentrist? Dobotoc? Narcisist? Aș putea umple spațiile cu un milion de cuvinte. Toate au mai fost spuse.

— ...tip? încheie Mia.

Pentru o secundă, aproape că îmi vine să râd. Tip? Asta e tot ce poate? Îmi amintește de povestea pe care o spuneau părinții mei despre mine, că, atunci când eram mic și mă supăram, deveneam foarte agitat și îi înjuram, spunând „Ce, ce, ce, ce... trombon!” de parcă ar fi fost cel mai nasol lucru din lume.

Apoi, îmi amintesc altceva, o discuție veche pe care am avut-o cu Mia într-o noapte, târziu. Ea și Kim aveau obiceiul de a eticheta totul în categorii opuse, iar Mia proclama întotdeauna una nouă. Într-o zi mi-a spus că au hotărât că genul meu e împărțit în două grămezi ordonate – Bărbați și Tipi. Practic, toți sfinții lumii: Bărbații. Nemernicii, jucătorii, pasionații de concursuri de tricouri umede? Aia erau Tipii. Pe vremea aia, eu eram Bărbat.

Deci, acum sunt un Tip? Un Tip! Îmi las jignirea să se vadă pentru jumătate de secundă. Mia se uită la mine, confuză, dar nu își amintește nimic.

Cine zice că trecutul nu e mort, nu a înțeles nimic. Viitorul e deja mort, deja epuizat. Toată seara asta a fost o greșală. N-o să mă lase să dau timpul înapoi, sau să repar greșelile pe care le-am comis. Sau promisiunile pe care le-am făcut. Sau să o am înapoi. Sau să mă am înapoi.

Ceva s-a schimbat pe chipul Miei. S-a declanșat un soi de recunoaștere, fiindcă îmi dă explicații. M-a numit tip pentru că tipii trebuie întotdeauna să cunoască planul, traseul, și că mă duce pe feribotul Staten Island, care nu este tocmai un secret, dar e ceva ce fac doar puțini dintre locuitorii Manhattanului, ceea ce e păcat pentru că e o priveliște minunată a Statuii Libertății și, pe lângă asta, feribotul e gratuit și nimic nu e gratuit în New York, dar dacă mă

îngrijorează mulțimile, putem să o lăsăm baltă, dar poate aruncăm totuși o privire, iar dacă nu e gol – și ea e destul de sigură că va fi la ora asta din noapte – putem să coborâm înainte să plece. Și habar n-am dacă își amintește sau nu discuția aia despre diferența dintre Bărbat și Tip, dar nu mai contează, fiindcă are dreptate. Chiar sunt un Tip acum. Îmi amintesc cu exactitate seara în care m-am transformat într-unul.

TREISPREZECE

Fanele au început să apară imediat. Sau poate că fuseseră mereu acolo și nu observasem eu, dar, imediat ce am început turneul, mișunau ca păsările colibri care își afundă ciocul în florile de primăvară.

Unul dintre primele lucruri pe care le-am făcut după ce am semnat contractul cu casa de discuri a fost să îl angajăm pe Aldous ca impresar. *Collateral Damage* trebuia să apară în septembrie, iar casa de discuri planificase un turneu simplu la sfârșitul toamnei, dar Aldous avea alte idei.

— Trebuie să vă recăpătați echilibrul, a spus el când am terminat de mixat albumul. Trebuie să porniți la drum din nou.

Așa că, imediat ce a fost lansat albumul, Aldous ne-a rezervat o serie de zece date de turneu pe toată Coasta de Vest, în cluburi în care mai cântaserăm și înainte, ca să ne reconectăm cu fanii – sau ca să le amintim că existăm în continuare – și să ne obișnuim din nou cu aparițiile în fața unui public.

Casa de discuri ne-a închiriat o dubiță Econoline, drăguță, prevăzută în spate cu un pat, și o rulotă care să ne transporte instrumentele, dar, în afară de asta, când am pornit la drum, nu părea atât de diferit de concertele pe care le avuseserăm întotdeauna.

A fost cu totul altfel.

În primul rând, imediat și nu știu din ce motiv, „Animate” a urcat în topuri, devenind un hit. Chiar și pe parcursul turneului, vreme de două săptămâni, avântul era tot mai mare, se putea simți în fiecare concert pe care îl aveam. Am trecut de la concerte cu mult public, la săli arhipline, la bilete epuizate, la cozi până după colț, la apariția pompierilor. Toate astea în decursul a două săptămâni.

Și energia! Era ca un fir viu, de parcă toți cei prezenți la spectacol știau că suntem chiar acolo, la limită, și voiau să facă parte din asta, să facă parte din istoria noastră. Era ca și cum am fi fost cu toții implicați în secretul ăsta. Poate din cauza asta au fost cele mai bune, cele mai nebunești, cele mai vibrante concerte pe care le-am avut vreodată; săream în public de o grămadă de ori și oamenii țipau pe melodiile noastre, chiar dacă nimeni nu auzise niciuna dintre piesele noastre noi. Mă simțeam destul de bine, destul de reabilitat, fiindcă, chiar dacă era o chestie de noroc pur, faptul că lucrurile luaseră întorsătura asta, până la urmă nu stricasem meciurile trupei.

Admiratoarele pur și simplu păreau să facă parte din valul ăsta de energie,

din creșterea asta continuă a fanilor. La început, nici măcar nu mă gândeam la ele ca la niște fane înfocate, fiindcă pe multe le știam vag de pe la concerte. Numai că, dacă înainte erau prietenoase, acum flirtau cu nerușinare. După unul dintre primele noastre spectacole din San Francisco, o hipsteriță pe nume Viv, pe care o știam de câțiva ani, a venit în culise. Avea părul negru, strălucitor și brațele subțiri, acoperite de o grămadă de tatuaje. M-a îmbrățișat tare și m-a sărutat pe gură. A stat lângă mine toată noaptea, cu mâna pe spatele meu.

Pe vremea aia, nu mi-o mai trăsesem de mai bine de un an. Mia și cu mine, mă rog, ea fusese în spital, apoi la recuperare, și chiar dacă nu ar fi fost plină de copci, ghipsuri și bandaje, tot nu ar fi existat nicio șansă. Toate fanteziile alea cu băile sexy cu buretele în spital sunt o glumă; nu e niciun loc care să îți taie cheful mai mult decât un spital. Chiar și simplul miros este de putred – opusul dorinței.

Când s-a întors acasă, Mia a stat într-o cameră de la parter, care fusese camera de cusut a bunicii ei, pe care noi o transformaserăm în dormitor pentru ea. Eu dormeam pe o canapea din apropiere, în sufragerie. Erau camere libere la etajul al doilea, dar Mia, care încă mergea sprijinindu-se în baston, nu se descurca la început cu scările, iar eu nu voiam să fiu atât de departe de ea.

Chiar dacă îmi petreceam, toate nopțile la Mia, nu m-am mutat niciodată cu totul din House of Rock, iar într-o noapte, la câteva luni după ce se întorsese la bunicii ei, a sugerat să mergem acolo. După cina cu Liz și Sarah, Mia m-a tras în cameră. În clipa în care s-a închis ușa în urma noastră, a sărit pe mine, sărutându-mă cu gura larg deschisă, de parcă ar fi vrut să mă înghită cu totul. La început, am fost luat prin surprindere, am fost speriat de pasiunea asta subită, îngrijorat că are să îmi facă rău, și, de asemenea, nu prea voiam să mă uit la cicatricea roșie și aspră de pe coapsa ei, de unde îi fusese luată piele pentru grefă, sau să mă lovesc de semnul care arăta ca pielea de șarpe, de pe celălalt picior, deși pe ăsta îl ținea acoperit cu un bandaj elastic. Totuși, pe măsură ce mă săruta, corpul meu a început să îi răspundă și, odată cu el, mintea și-a luat zborul. Ne-am întins pe salteaua mea. Dar apoi, imediat ce atmosfera începuse să se încingă, a început să plângă. Nu mi-am dat seama imediat, fiindcă micile ei suspine semănau cu gemetele ușoare pe care le scosese cu doar câteva momente mai devreme. Curând, au crescut însă în intensitate, ceva îngrozitor și animalic, care venea din adâncul ei. Am întrebat dacă am rănit-o, dar mi-a spus că nu e vorba despre asta și m-a rugat să ies din cameră. Când a ieșit și ea, complet îmbrăcată, a cerut să meargă acasă.

După asta, a mai încercat încă o dată să inițieze lucrurile. Într-o noapte de vară, cu doar câteva săptămâni înainte să plece la Juilliard, bunicii ei se duseseră să o viziteze pe mătușa ci, Diane, astfel încât casa era numai a noastră

toată noaptea, iar Mia a sugerat să dormim într-unul dintre dormitoarele de la etaj, din moment ce scările deja nu mai erau o problemă pentru ea. Era foarte cald. Am deschis ferestrele, am dat la o parte pătura veche și tocmai ne băgaserăm sub cearceaf. Îmi amintesc că mă simțeam total stângaci că împărțeam același pat cu ea, după atâta timp. Așa că am luat o carte pentru mine și am așezat un teanc de perne pe care Mia să își rezeme piciorul, așa cum îi plăcea să facă noaptea.

— Nu sunt gata să dorm, mi-a spus, plimbându-și degetul pe brațul meu gol.

S-a aplecat să mă sărute. Nu sărutul ăla obișnuit, sec și grăbit, ci unul adânc, bogat, căutător. Am început să o sărut și eu. Apoi mi-am amintit însă de noaptea aceea de la House of Rock, de sunetul bocetului ei animalic, de teama din ochii ei când a ieșit din dormitor. În niciun caz nu aveam de gând s-o arunc din nou în gaura aia de vierme. În niciun caz nu aveam de gând să mă adâncesc eu din nou în gaura aia de vierme.

* * *

Cu toate astea, în noaptea aceea din San Francisco, cu mâna lui Viv care se juca pe spatele meu, abia așteptam să o fac. Am petrecut noaptea cu ea, în apartamentul ei, iar a doua zi a venit cu mine la micul dejun cu trupa, înainte să pornim spre următoarea noastră destinație.

— Sună-mă data viitoare când ești în oraș, mi-a șoptit la ureche când ne-am despărțit.

— Ți-ai revenit, omule, mi-a spus Fitzy, bătând palma cu mine, în timp ce mergeam cu dubița către sud.

— Da, felicitări, mi-a spus Liz, un pic tristă. Numai nu pune sare pe rană.

Sarah terminase recent facultatea de drept și lucra la o organizație pentru drepturile omului. Nu mai lăsa totul baltă ca să o însoțească pe Liz în turnee.

— Doar fiindcă tu și cu Mikey sunteți legați la cap, nu veniți să vă plângeți la noi, a spus Fitzy. Când suntem în turneu, ne jucăm, nu-i așa, Wilde Man?

— Wilde Man? a întrebat Liz. Așa o să fie de acum încolo?

— Nu, i-am răspuns.

— Hei, dacă numele i se potrivește... a spus Fitzy. Bine că am trecut pe la farmacie și am luat o cutie de prezervative înainte să plecăm.

În L.A. mă aștepta o altă fată. În San Diego, o alta. Dar nimic din toate astea nu mi se părea respingător. Ellie, fata din L.A., era o prietenă veche, iar Laina, cea din San Diego, era studentă la master – deșteaptă, sexy și mai în vârstă decât mine. Nimeni nu își făcea iluzii că aventurile astea ar fi dus la vreo mare poveste de dragoste.

Abia la penultimul spectacol am cunoscut o tipă al cărui nume nu l-am reținut niciodată. Am observat-o de pe scenă. Și-a fixat privirea asupra mea pe

parcursul întregului concert și nu s-a oprit din holbat. Mă făcea să mă simt ciudat, dar mă și ațâța. Practic, mă dezbrăca din priviri. N-aveai cum să nu te simți puternic și excitat; mă simțeam bine știind că sunt atât de evident dorit, din nou.

După spectacol, casa de discuri a dat pentru noi o petrecere cu ocazia lansării CD-ului, la care se intra numai pe bază de invitație. Nu mă așteptam să o văd acolo. Totuși, după câteva ore am văzut-o venind spre mine cu pași mari, într-o ținută care era pe jumătate de târfă, pe jumătate de supermodel: fusta cu crăpătură până acolo și bocanci care ar fi putut înlocui echipamentul militar. A venit cu pași apăsați direct spre mine și m-a anunțat, pe un ton nu foarte silențios:

— Am venit tocmai din Anglia ca să ți-o trag. Cu asta, m-a apucat de mână și m-a condus pe ușă afară, către camera ei de hotel.

A doua zi, de dimineață a fost ciudat, cum nu mai fusese nicio altă dimineață de după. M-am dus jenat spre baie, m-am îmbrăcat repede și am încercat să mă strecur afară, dar ea era acolo, cu bagajele făcute și gata de plecare.

— Ce faci? am întrebat-o.

— Vin cu tine! mi-a răspuns, de parcă ar fi fost evident.

— Unde vii cu mine?

— În Portland, iubire.

Acolo aveam ultimul concert și era un fel de întoarcere acasă, fiindcă ne stabileam cu toții acolo, acum. Dar nu în aceeași casă, ca la House of Rock. Liz și Sarah își luau casa lor, Mike se muta cu iubita lui. Iar Fitzy și cu mine închiriam împreună o casă, dar rămâneam cu toții în aceeași zonă, la o distanță de mers pe jos unul de celălalt și de spațiul de repetiție pe care îl închiriaserăm.

— Dar suntem cu dubița, nu cu autocarul de turneu, i-am spus, privindu-mi bascheții. Iar în Portland avem ultimul spectacol, o chestie, cum ar veni, cu prietenii și familia. Nu ar trebui să vii.

Și nu ești iubirea mea.

S-a încruntat, iar eu am ieșit trântind ușa, gândindu-mă că asta fusese tot. Când am ajuns însă în Portland pentru probele de sunet, era acolo, așteptându-mă în Satyricon. I-am spus să plece, nu prea frumos. Ceva de genul: *Există o denumire pentru asta și se cheamă hărțuire*. Am fost un nemernic, știu, dar eram obosit. O rugasem să nu vină. Și mă speria îngrozitor. Nu numai ea. Patru fete în două săptămâni – mă scotea din sărite. Simțeam nevoia să fiu singur.

— Ia mai du-te-n mă-ta, Adam. Nici măcar nu ești încă vedetă rock, așa că nu te mai purta ca un labagiu încrezut. Și nici măcar n-ai fost atât de bun.

Asta a urlat în fața tuturor.

Așa că i-am pus pe tehnicieni să o dea afară. A plecat, urlând insulte despre mine, despre abilitățile mele sexuale, despre orgoliul meu.

— Cu adevărat un Wilde Man, a spus Liz, ridicând din sprâncene.

— Da, am răspuns, simțindu-mă opusul unui bărbat sălbatic, vrând, de fapt, să mă strecur într-o cameră și să mă ascund. Nu știam încă, dar odată ce avea să înceapă adevăratul turneu – cel în care ne-a trimis casa de discuri după ce albumul a urcat în topuri, o trudă de cinci luni de concerte cu casa închisă și fane din belșug – tot ce aveam să îmi doresc era să mă ascund. Judecând după tendințele mele de izolare, te-ai gândi că am învățat să mă feresc de afecțiunea gratuită care mi se oferea atât de constant dar, după spectacole, tânjeam după o legătură. Tânjeam după piele, după gustul transpirației unei alte femei. Dacă nu putea fi al ei, ei bine, mergea oricine... pentru câteva ore. Dar am învățat o lecție – fără musafiri peste noapte.

Așa că, noaptea aia din Seattle a fost, probabil, prima oară când am devenit un tip. Dar nu și ultima.

PAISPREZECE

*Bau-bau doarme pe partea ta de pat,
Și-mi șoptește în ureche: mai bine să fii mort.
Îmi umple visele cu sirene și lumini de regret,
Mă sărută blând când mă trezesc transpirat.
„BOO!”*

COLLATERAL DAMAGE, PIESA 3

Mă duc totuși cu Mia la feribot. Pe bune, ce altceva să fac? O criză de nervi, pentru că nu a ținut un catalog actualizat al fiecărei discuții pe care am avut-o? *Se cheamă să mergi mai departe.*

Și are dreptate că feribotul e mort. La patru și jumătate dimineața nu sunt foarte multe cereri pentru Staten Island. Sunt probabil vreo doisprezece oameni împrăștiați pe puntea de jos. Trei haimanale nocturne stau tolănite pe o banchetă, recapitulând seara, dar, când trecem pe lângă ei, una dintre fete își ridică fruntea și se uită la mine. Apoi, își întreabă prietenul:

— Băi, ăla e Adam Wilde?

Prietenul ei râde.

— Îhî. Și lângă el e Britney Spears. Ce dracu' să caute Adam Wilde pe feribotul de Staten Island?

Aceeași întrebare mi-o pun și eu.

Se pare însă că asta e una dintre chestiile pe care le face Mia, iar asta e călătoria în care își ia rămas bun de la New York, chiar dacă în realitate nu pleacă. Așa că o urmez la etaj, la prova, lângă balustradă.

În timp ce ne îndepărtăm de New York, linia orizontului se retrage în spatele nostru, iar râul Hudson se deschide de o parte și de cealaltă a portului. E liniște aici, pe apă, nu se aude nimic, doar o pereche de pescăruși, plini de speranță, care zboară în urma noastră, țipând după mâncare, probabil, sau poate doar după o companie de-o noapte. În ciuda firii mele, încep să mă relaxez.

După câteva minute ajungem aproape de Statuia Libertății. E luminată noaptea, iar torța îi e și ea aprinsă, de parcă ar fi într-adevăr o flacără acolo, întâmpinând mulțimea îngrămădită.

Hei, doamnă, aici sunt!

N-am fost niciodată la Statuia Libertății. Prea multă aglomerație. Aldous m-a invitat odată într-un tur privat cu elicopterul, dar eu nu mă urc în așa ceva.

Dar acum, că sunt aici, înțeleg de ce e pe lista Miei. În fotografia, statuia pare întotdeauna destul de severă, hotărâtă, dar de aproape e mai blândă. Are o anumită expresie pe chip, de parcă ar ști ceva ce tu nu știi.

— Zâmbești, îmi spune Mia.

Îmi dau seama că așa e. Poate fiindcă mi s-a oferit un permis special de a face ceva ce credeam că e interzis. Sau poate că expresia statuii e contagioasă.

— E drăguță, spune Mia. N-am mai văzut-o de ceva timp.

— E ciudat, îi răspund, fiindcă tocmai mă gândeam la ea. Fac un semn către statuie. E ca și cum ar avea un secret. Secretul vieții.

Mia își ridică privirea.

— Da. Înțeleg ce vrei să spui.

Oftez adânc.

— Chiar mi-ar prinde bine și mie să știu secretul ăsta.

Mia își înclină capul peste balustradă.

— Da? Păi, cere-i-l.

— Să i-l cer?

— E chiar acolo. Aici nu mai e nimeni. Niciun turist care să mișune ca o furnicuță la picioarele ei. Cere-i secretul.

— Nu i-l cer.

— Vrei să i-l cer eu? Eu o fac, dar întrebarea e a ta, deci, cred că tu ar trebui să faci onorurile.

— Obișnuiești să vorbești cu statuile?

— Da. Și cu porumbeii. Zi, ai de gând să o întrebi?

Mă uit la Mia. Are mâinile încrucișate la piept, un pic nerăbdătoare. Mă întorc din nou cu fața la balustradă.

— Ăăăă, Statuio? Hei, Statuia Libertății, strig încet.

Nu e nimeni în preajmă, dar tot e foarte jenant.

— Mai tare, mă îndeamnă Mia.

Ce naiba!

— Hei, nu te supăra, strig, care e secretul tău?

Amândoi ciulim urechile deasupra apei, de parcă am aștepta ca răspunsul să vină în grabă către noi.

— Ce a zis? întrebă Mia.

— Libertatea.

— Libertatea, repetă Mia, încuviințând. Nu, stai, cred că mai e ceva. Stai așa.

Se apleacă peste balustradă, făcând ochii mari.

— Hmm. Hmm. Aha.

Se întoarce spre mine.

— Se pare că nu poartă lenjerie pe sub rochie și briza golfului îi dă un

anumit *frisson*.

— Madam Libertate nu poartă chiloți, îi spun. Foarte franțuzesc!

Mia izbucnește în râs.

— Crezi că îți ridică vreodată fusta în fața turiștilor?

— În niciun caz! De ce crezi că are expresia aia secretoasă pe față? Toți puritanii ăia republicani care vin grămadă, fără să bănuiască vreodată că bătrâna Statuie nu poartă chiloți. Probabil e epilată în stil brazilian.

— Ok, trebuie să îmi scot imaginea asta din cap, mormăie Mia. Și dă-mi voie să îți amintesc faptul că și noi suntem republicani – într-un fel.

— Oregon e un stat divizat, îi răspund. Țărănoii în est și hipioții în vest.

— Apropo de hipioți și de lipsa chiloților...

— O, nu. De imaginea asta chiar nu am nevoie.

— Ziua Eliberării Mamare! strigă Mia, referindu-se la o tradiție din anii '60, din orașul nostru.

O dată pe an, un grup de femei își petrec ziua la bustul gol, protestând împotriva nedreptății faptului că e legal ca bărbații să umble fără tricouri, dar nu și femeile. Fac asta pe timpul verii, dar fiindcă Oregon e Oregon, jumătate din timp e frig, așa că e vorba de o grămadă de carne îmbătrânită și încrețită. Mama Miei amenința întotdeauna că va participa la marș, iar tatăl ei o mituia mereu cu o cină într-un restaurant scump ca să nu facă asta.

— „Luați-vă labele murdare de pe sutienele noastre”, spune Mia printre sughituri de râs, citând unul dintre cele mai ridicole sloganuri ale mișcării.

— N-are niciun sens. Dacă îți dezgolești țâțele, de ce vorbești de sutien?

— Sens? A fost ideea unei hipioate drogate și tu cauți logică?

— Ziua Eliberării Mamare, spune Mia, ștergându-și lacrimile de râs. Bătrânul și dragul Oregon! Asta s-a întâmplat acum o viață!

Și chiar așa e. N-ar trebui să simt remarcă asta ca pe o palmă, dar o simt.

— Cum de nu te-ai întors niciodată acasă? o întreb.

Nu vreau tocmai o explicație pentru abandonul Oregonului, dar pare mai sigur să mă ascund sub pătura mare și verde a statului nostru.

— De ce m-aș fi întors? întrebă Mia, continuând să privească fix spre apă.

— Nu știu. Pentru oamenii de acolo.

— Oamenii de acolo pot veni aici.

— Ca să îi vizitezi. Familia ta. La... *Ah, rahat, ce naiba spun?*

— Adică mormintele?

Încuviințez.

— De fapt, din cauza lor nu mă întorc.

Încuviințez încă o dată.

— E prea dureros.

Mia râde. Un râs adevărat și sincer, un sunet cam la fel de previzibil precum claxonul unei mașini într-o pădure tropicală.

— Nu, nu e așa deloc, îmi spune, clătînând din cap. Pe bune, tu chiar crezi că locul în care ești înmormântat are vreo influență asupra locului în care îți trăiește spiritul?

În care îți trăiește spiritul?

— Vrei să știi unde trăiesc spiritele familiei mele?

Dintr-odată mă simt ca și cum aș vorbi cu un spirit. Cu stafia Miei cea rațională.

— Sunt aici, îmi spune, lovindu-se ușor pe piept. Și aici, spune, atingându-și tâmpla. Îi aud tot timpul.

Habar n-am ce să spun. Parcă acum două minute făceam mișto de toate tipurile de hipioți New Age din orașul nostru...

Dar Mia nu mai glumește. Se încruntă și se întoarce cu spatele.

— Nu contează.

— Nu. Îmi pare rău.

— Înțeleg ce simți. Vorbesc precum un Războinic al Curcubeului. Ca o țăcănită.

— De fapt, vorbești ca bunica ta.

Se uită fix la mine.

— Dacă îți spun, o să îi chemi pe oamenii de la spitalul de nebuni.

— Mi-am lăsat telefonul la hotel.

— Corect.

— Și suntem într-o barcă.

— Ai dreptate.

— Și, dacă apar cumva, o să mă ofer eu. Deci, ce fac? Te bântuie?

Respiră adânc, iar umerii îi coboară brusc, de parcă ar fi scăpat de o povară grea. Îmi face semn să mergem pe una dintre băncile goale. Mă așez lângă ea.

— „Bântuie” nu e cuvântul potrivit. „Bântuie” sună rău, supărător. Dar îi aud. Tot timpul.

— Ah.

— Nu numai vocile ci, într-un fel, amintirea lor, continuă ea. Îi aud vorbindu-mi. De exemplu, acum. În timp real. Despre viața mea.

Probabil că i-am aruncat o privire ciudată, fiindcă roșește.

— Știu. Aud morții. Dar nu e așa. Îți amintești de femeia aia nebună care stătea pe străzi și se plimba prin campus, pretinzând că aude voci prin coșul de cumpărături?

Încuviințez. Mia se oprește pentru un minut.

— Cel puțin, eu nu cred că e așa, îmi spune. Sau poate că e. Poate chiar sunt

neună și nu cred că sunt, pentru că nebunii nu cred niciodată că sunt nebuni, nu-i așa? Dar chiar îi aud. Că o fi un fel de forță angelică, așa cum crede bunica, și ei sunt sus, într-un Rai, în legătură directă cu mine, sau că or fi doar ei, cei pe care i-am păstrat în mine, nu știu. Și nici măcar nu știu dacă are vreo importanță. Ce contează e că sunt cu mine. Tot timpul. Și știu că par neună când vorbesc singură câteodată, dar, de fapt, eu vorbesc cu mama, despre ce fustă să îmi cumpăr, sau cu tata, despre un recital pentru care am emoții, sau cu Teddy, despre un film pe care l-am văzut. Și îi aud răspunzându-mi, de parcă ar fi chiar acolo, în aceeași încăpăre cu mine. Ca și cum nici nu ar fi plecat vreodată. Și uite ce e într-adevăr ciudat: în Oregon nu îi auzeam. După accident, a fost ca și cum vocile lor rămâneau în urmă. Credeam că o să pierd cu totul capacitatea de a-mi aminti vocile lor. Dar, după ce am plecat, i-am auzit tot timpul. De aia nu vreau să mă întorc. Mă rog, ăsta e unul dintre motive. Mi-e frică să nu pierd legătura asta, ca să zic așa.

— Acum îi auzi?

Face o pauză, ascultă, încuviințează.

— Ce spun?

— Zic că se bucură să te vadă, Adam.

Știu că glumește, într-un fel, dar gândul că mă pot vedea, că îmi urmăresc orice mișcare, că știu ce am făcut în ultimii trei ani, mă face să tremur în noaptea caldă.

Mia îmi observă fiorul și lasă fruntea în jos.

— Știu, e o nebunie. De aia nici n-am spus nimănui. Nici lui Ernesto. Nici măcar lui Kim.

Nu, vreau să îi spun. Ai înțeles greșit. Nu e deloc nebunesc. Mă gândesc la toate vocile care îmi trăncănesc în cap, voci despre care sunt destul de sigur că sunt versiuni mai bătrâne sau mai tinere sau mai bune ale sinelui meu. Au fost dați – când lucrurile erau foarte sumbre – când am încercat să o chem pe ea, să îmi răspundă ea, dar nu a funcționat niciodată. Nu dau decât de mine. Dacă vreau vocea ei, trebuie să mă bazez pe amintiri. Cel puțin, din astea am o grămadă.

Nu îmi pot închipui cum ar fi dacă ea m-ar însoți în minte – liniștea pe care mi-ar aduce-o. Mă bucur să știu că Mia i-a avut pe ei cu ea, toată perioada asta. Și, în același timp, mă face să înțeleg de ce, dintre noi doi, ea pare cea sănătoasă la cap.

CINCISPREZECE

Sunt destul de sigur că atunci când în Oregon se nasc copii, aceștia ies din spital cu un certificat de naștere și cu niște saci mici de dormit. Toți locuitorii statului campează. Și hipioții, și țărănoii. Și vânătorii, și ecologiștii. Bogații. Săracii. Chiar și cântăreții rock. Mai ales cântăreții rock. Trupa noastră s-a perfecționat în arta campingului *punk-rock*, aruncând o grămadă de rahaturi în dubiță cu o oră înainte și conducând spre munți, unde beam bere, ardeam mâncarea, improvizam la instrumente lângă focul de tabără și dormeam sub cerul liber. Uneori, în turneu, în zilele de început, prost plătite, chiar preferam să campăm în loc să ne cazăm în vreun alt *hostel* aglomerat și plin de gândaci.

Nu știu dacă e din cauză că, indiferent unde locuiești, sălbăticia nu e niciodată prea departe, dar aveam senzația că în Oregon toată lumea campează.

Adică, toată lumea în afara de Mia Hall.

— Eu dorm în pat, a fost ceea ce mi-a zis Mia prima dată când am invitat-o să mergem cu cortul într-un weekend.

Chiar m-am oferit să iau cu mine o saltea gonflabilă, dar tot a refuzat. Kat m-a auzit încercând s-o conving pe Mia și a râs.

— Multă baftă, Adam, mi-a spus. Denny și cu mine am dus-o pe Mia cu cortul când era mică. Planificaserăm să petrecem un weekend pe coastă, dar a urlat două zile încontinuu și a trebuit să ne întoarcem acasă. E alergică la camping.

— E adevărat, îmi spusese Mia.

— Merg eu, se oferise Teddy. Eu nu am ocazia să merg cu cortul decât în curtea din spate.

— Bunicul te duce în fiecare lună, îi răspunsese Denny. Și eu te duc. Pur și simplu nu prea ai ocazia să mergi cu cortul cu noi toți, în familie. I-a aruncat o privire Miei. Ea i-a răspuns dându-și ochii peste cap.

Așa că m-a șocat când Mia a acceptat să meargă cu cortul. Era în vara dinainte de ultimul ei an de liceu și primul meu an de colegiu și ne vedeam foarte rar. Începuseră să se încingă lucrurile cu trupa, așa că în vara aia fusesem o grămadă de timp în turneu, iar Mia fusese plecată în tabără cu orchestra ei și apoi să-și viziteze rudele. Probabil că îi fusese foarte dor de mine. A fost singura explicație pe care mi-am putut-o imagina pentru faptul că cedase.

Știam că e mai bine să nu mă bazez pe genul de compare *punk-rock*, așa că

am împrumutat un cort. Și o chestie din aia din spumă pe care să dormi. Am luat și o ladă frigorifică, ticsită cu mâncare. Voiam să fie totul ok, deși, sincer să fiu, nu mi-era foarte clar de ce Mia se împotriva atât de mult campingului – nu era o tipă fițoasă, nici pe departe; era o fată căreia îi plăcea să joace baschet la miezul nopții – așa că habar nu aveam dacă toate chestiile astea mărunte erau de folos.

Când m-am dus să o iau, întreaga ei familie a coborât să ne conducă, de parcă am fi plecat într-o excursie prin țară, nu într-una de o zi.

Kat mi-a făcut cu mâna.

— Ce ai luat de mâncare? a întrebat.

— Sandviciuri. Fructe. Pentru diseară, hamburgeri, fasole, dulciuri. Încerc experiența autentică de camping.

Kat a încuviințat, cu o expresie gravă.

— Bun, deși s-ar putea să vrei să îi dai mai întâi dulciurile dacă devine irascibilă. V-am pregătit și eu niște provizii. Mi-a dat o pungă de patru kilograme.

— În caz de urgență, spargeți geamul.

— Ce-s toate astea?

— Caramele. Bomboane. Acadele. Dacă devine prea nesuferită, dă-i prostiile astea. Atâta timp cât are nivelul glicemiei ridicat, tu și fauna sălbatică ar trebui să fiți în siguranță.

— Ah, mersi.

Kat a scuturat din cap.

— Ești mai curajos decât mine. Succes.

— Da, o să ai nevoie, a răspuns Denny.

Apoi, el și Kat s-au privit în ochi și au izbucnit în râs.

* * *

Erau o grămadă de locuri foarte bune pentru campat la o distanță de o oră cu mașina, dar am vrut să mergem undeva mai special, așa că am ajuns departe sus, în munți, într-un loc aflat pe un drum forestier pe care fusesem de foarte multe ori când eram copil.

Când am ieșit de pe șosea pe o cărare prăfuită, Mia m-a întrebat:

— Unde e zona de campare?

— Zonele de campare sunt pentru turiști. Noi stăm la liber.

— La liber? a ridicat vocea, alarmată,

— Relaxează-te, Mia. Tatăl meu obișnuia să taie bușteni pe aici. Cunosc drumurile astea. Și, dacă te gândești la dușuri și alte chestii de genul ăsta...

— Nu mă interesează dușurile.

— Bun, fiindcă avem propria noastră piscină privată.

Am oprit mașina și i-am arătat Miei locul. Era chiar lângă râu, unde se formase un golfuleț mic de apă calmă și curată precum cristalul. Priveliștea, în toate direcțiile, era liberă – nimic în afară de pini și munți, ca o carte poștală uriașă care anunța „OREGON”!

— E drăguț, a recunoscut Mia, cu jumătate de gură.

— Stai să vezi priveliștea din vârful. Ai chef de o plimbare?

Mia a încuviințat. Am luat câteva sendviciuri, apă și două pachete de caramelle cu pepene și am cutreierat pe cărare, apoi am stat o vreme să ne citim cărțile sub un copac. Când ne-am întors, se înserase deja.

— Ar fi bine să montez cortul, îi spun.

— Ai nevoie de ajutor?

— Nu. Tu ești musafirul. Relaxează-te. Citește sau ceva.

— Dacă zici tu.

Am aruncat pe jos piesele cortului împrumutat și am început să prind parii, doar că era unul dintre corturile alea noi, ultramoderne, la care toți parii sunt într-un puzzle uriaș, nu ca la cele simple, pe care le aveam în copilărie. După jumătate de oră, încă îmi băteam capul cu el. Soarele se afunda în spatele norilor, iar Mia își închisese cartea. Mă privea, cu un zâmbet ușor amuzat pe chip.

— Te distrezi? am întrebat, transpirând în răcoarea serii.

— Absolut. Dacă aș fi știut că va fi așa, aș fi fost de mult de acord să vin.

— Mă bucur că ți se pare atât de amuzant.

— O, da. Ești sigur că nu vrei să te ajut? Dacă mai durează mult, o să ai nevoie de mine să îți țin lanterna.

Am oftat. Am ridicat mâinile, semn că mă predau.

— Sunt învins de un articol sportiv.

— Adversarul tău are instrucțiuni?

— Probabil că a avut, la un moment dat.

A clătinat din cap, s-a ridicat în picioare și a apucat vârful cortului.

— Ok, tu ține de marginea asta. Eu o să țin din partea asta. Cred că bucata cea lungă se prinde peste vârful, aici.

După zece minute, aveam cortul montat și ancorat. Am adunat câteva pietre și niște vreascuri și am făcut o groapă în care am aprins un foc de tabără cu lemnele pe care le adusesem. Am pregătit burgeri într-o tigaie, la foc, și am copt fasolea direct în conservă.

— Sunt impresionată, mi-a spus Mia.

— Deci, îți place cu cortul?

— N-am spus asta, mi-a răspuns, dar zâmbea.

Abia mai târziu, după ce am luat cina și am mâncat bezele pârlite la foc,

după ce am spălat vasele în râu, sub clar de lună, și după ce am cântat un pic la chitară lângă foc, în timp ce Mia și-a sorbit ceaiul și a mestecat o pungă de caramelle, am înțeles, într-un final, problema ei cu campingul.

Era probabil ora zece, dar după fusul orar al campingului era ca și cum ar fi fost două noaptea. Am intrat în cort și ne-am cuibărit în sacul dublu de dormit. Am tras-o pe Mia aproape de mine.

— Vrei să știi care e partea cea mai mișto la camping?

Am simțit cum i se încordează tot corpul – dar nu în sensul bun.

— Ce a fost asta? a șoptit.

— Ce a fost ce?

— Am auzit ceva, a răspuns.

— Probabil e doar un animal, i-am răspuns.

A aprins lanterna.

— De unde știi?

Am luat lanterna și i-am luminat fața. Făcuse ochii cât cepele.

— Ți-e frică?

A lăsat privirea în jos și a dat ușor din cap.

— Singurul lucru pentru care trebuie să îți faci griji aici sunt urșii, iar ei sunt interesați doar de mâncare, din cauza asta am lăsat-o pe toată în mașină, am liniștit-o.

— Nu mi-e frică de urși, mi-a spus Mia, disprețuitoare.

— Atunci ce e?

— Mă... mă simt ca o țintă aici.

— Țintă pentru ce?

— Nu știu, pentru oamenii cu puști. Toți vânătorii ăia.

— E ridicol. Jumătate din Oregon vânează. Toată familia mea vânează, dar vânează animale, nu oameni plecați în vacanță.

— Știu, mi-a spus încet. De fapt, nu e vorba nici de asta. Pur și simplu mă simt... fără apărare. E... nu știu, lumea pare foarte mare când ești sub cerul liber. E ca și cum nu ai un loc al tău când nu ai un acoperiș deasupra capului.

— Locul tău e chiar aici, i-am șoptit, întinzând-o pe spate și strângând-o în brațe.

S-a lipit de mine.

— Știu. A oftat. Ce ciudată sunt! Nepoata unui biolog, pensionat de la serviciul silvic, căreia îi e frică să meargă cu cortul!

— Asta e doar jumătate. Ești o violoncelistă ai cărei părinți sunt foști *punk-rockeri*. Ești complet ciudată! Dar ești ciudata *mea*.

O vreme, am stat acolo, întinși în tăcere. Mia a stins lanterna și s-a cuibărit și mai aproape de mine.

— Ai fost la vânătoare când erai mic? m-a întrebat, șoptind. Nu te-am auzit niciodată vorbind despre asta.

— Mergeam cu tata, i-am răspuns încet.

Chiar dacă eram singurii oameni pe o distanță de kilometri, noaptea aceea avea ceva care ne cerea să vorbim în șoaptă.

— Întotdeauna zicea că, atunci când voi împlini doisprezece ani, o să primesc de ziua mea o pușcă și că o să mă învețe să trag. Totuși, când aveam vreo nouă ani, cred, am ieșit afară cu niște veri mai mari și unul dintre ei mi-a împrumutat pușca lui. Probabil că a fost norocul începătorului sau ceva de genul ăsta, dar am împușcat un iepure. Verii mei o luaseră razna cu toții. Iepurii sunt mici, rapizi și greu de nimerit chiar și pentru vânătorii încercați, iar eu ochisem unul din prima. S-au dus să îl ia, ca să ne întoarcem cu el, să îl arătăm tuturor și, poate, să îl împăiem ca trofeu. Dar când l-am văzut plin de sânge, am început să plâng. Apoi, am început să țip că trebuie să îl ducem la veterinar, dar era mort, bineînțeles. Nu i-am lăsat să îl ia cu noi. I-am obligat să îl îngroape în pădure. Când a auzit tata, mi-a spus că scopul vânătorii e să folosești animalul la ceva; îl mănânci, îl jupoi sau ceva, altfel e o pierdere inutilă a unei vieți, dar cred că a știut că nu sunt făcut pentru asta, fiindcă atunci când am făcut doisprezece ani nu am primit o pușcă; am primit o chitară.

— Nu mi-ai mai povestit asta niciodată, a spus Mia.

— Cred că n-am vrut să-mi distrug credibilitatea *punk-rock*.

— Aș zice că asta ar fi consolidat-o, a spus.

— Nț! Oricum, sunt total *emocore*, așa că merge.

S-a lăsat o tăcere plăcută în cort. De afară auzeam țipătul slab al unei bufnițe răsunând în noapte. Mia mi-a dat un ghiont în coaste.

— Ce papă-lapte ești!

— Cine vorbea! Fata căreia îi e frică să meargă cu cortul!

A chicotit. Am tras-o aproape de mine, dorind să elimin orice distanță dintre trupurile noastre. I-am dat la o parte părul de pe gât și mi-am cuibărit nasul acolo.

— Acum îmi ești datoare cu o poveste jenantă din copilăria ta, i-am murmurat în ureche.

— Toate poveștile mele jenante continuă să se întâmple și acum, mi-a răspuns.

— Trebuie să fie una pe care nu o știu.

A tăcut o vreme. Apoi a spus:

— Fluturii.

— Fluturii?

— Eram îngrozită de fluturi.

— Care e problema ta cu natura?

A scuturat din cap, râzând pe înfundate.

— Știu, a spus. Există oare vreo ființă mai puțin amenințătoare decât un fluture? Nu trăiesc decât vreo două săptămâni. Mă speriam însă îngrozitor de fiecare dată când vedeam unul. Părinții mei au făcut tot ce au putut ca să mă desensibilizeze: mi-au cumpărat cărți despre fluturi, haine cu fluturi, mi-au pus în cameră afișe cu fluturi. Dar nimic n-a funcționat.

— Ai fost atacată de un grup de fluturi-monarh sau ceva de genul ăsta? am întrebat.

— Nu, mi-a răspuns. Bunica avea o teorie despre fobia mea. Spunea că într-o zi va trebui să trec printr-o metamorfoză, la fel ca omida care se transformă în fluture, și că asta mă speria și de-aia mi-era frică de fluturi.

— Da, sună ca un lucru pe care l-ar spune bunica ta. Cum ți-ai depășit teama?

— Nu știu. M-am hotărât, pur și simplu, să nu îmi mai fie frică de ei; apoi, într-o zi, nu mi-a mai fost.

— Prefă-te până îți iese.

— Cam așa ceva.

— Ai putea încerca asta și în ceea ce privește campingul.

— Trebuie?

— Nu, dar mă bucur că ai venit.

S-a întors cu fața la mine. Era aproape întuneric beznă în cort, dar i-am putut vedea ochii negri strălucind.

— Și eu, dar trebuie să dormim? Nu putem să mai stăm așa o vreme?

— Și toată noaptea, dacă vrei. O să-i spunem întunericului secretele noastre.

— Bine.

— Așa că hai să mai auzim una dintre fricile tale inexplicabile.

Mia m-a apucat de braț și mi s-a cuibărit la piept, de parcă și-ar fi îngropat trupul în al meu.

— Mi-e teamă să nu te pierd, mi-a spus cu o voce foarte scăzută.

Am dat-o la o parte, ca să îi văd chipul, și am sărutat-o pe frunte.

— Am spus frici inexplicabile, fiindcă asta nu o să se întâmple.

— Tot mi-e frică, a murmurat.

Apoi, a continuat să enumere alte lucruri care o speriau, la întâmplare, iar eu am făcut la fel, și am continuat să ne șoptim unul altuia, spunându-ne povești din copilărie până târziu, târziu în noapte, până când Mia a uitat, în cele din urmă, să îi mai fie frică și a adormit.

* * *

Câteva săptămâni mai târziu, vremea s-a răcit, iar în iarna aceea Mia a avut

accidentul. Așa că, de fapt, aceea a fost ultima oară când m-am dus cu cortul. Dar chiar dacă nu ar fi fost, tot aș considera că a fost cea mai frumoasă excursie din viața mea. De fiecare dată când mi-o amintesc, văd cu ochii minții cortul nostru, un mic vas strălucind în noapte, și sunetul șoaptelor mele și ale Miei eliberându-se ca niște note muzicale, plutind deasupra unei mări luminate de lună.

ȘAISPREZECE

*Ai traversat apa, m-ai lăsat pe mal,
M-a ucis îndeajuns, dar tu ai vrut și mai mult,
Ai aruncat podul în aer, un terorist nebun,
Mi-ai făcut cu mâna de pe partea ta,
mi-ai aruncat un sărut,
Am dat să te urmez, dar mi-am dat seama prea târziu
că nu mai aveam nimic sub picioare, doar aer.*

„BRIDGE”

COLLATERAL DAMAGE, PIESA 4

Degete de lumină încep să deschidă cortina nopții. Curând, soarele va răsări și, inevitabil, va începe o nouă zi. Ziua în care voi pleca la Londra, iar Mia la Tokyo. Simt numărătoarea inversă a ceasului ticăind ca o bombă cu efect întârziat.

Acum, suntem pe podul Brooklyn și, chiar dacă Mia nu a precizat exact, simt că asta e ultima oprire. Adică, părăsim Manhattanul și nu pare că va fi o călătorie dus-întors, precum croaziera noastră în Staten Island și înapoi. De asemenea, Mia a hotărât, cred, că, din moment ce ea mi-a făcut niște confesiuni, acum e rândul meu. Cam la jumătatea podului, se oprește brusc și se întoarce spre mine.

— Deci, care e treaba cu tine și trupa? mă întrebă.

Bate un vânt călduț, dar mi se face frig dintr-odată.

— Cum adică?

Mia ridică din umeri.

— Ceva s-a întâmplat. Se vede. Abia dacă ai vorbit despre ei toată noaptea. Înainte erați de nedespărțit, iar acum nici măcar nu mai locuiți în același stat. De ce nu ați plecat împreună la Londra?

— Ți-am zis, chestii legate de logistică.

— Ce a fost atât de important că n-au putut să te aștepte o noapte?

— Eu am avut... am avut niște chestii de făcut. A trebuit să merg la studio și să înregistrez câteva fragmente, la chitară.

Mia mă privește, sceptică.

— Dar ești în turneu cu noul album. De ce înregistrezi?

— O versiune de promovare pentru unul dintre single-urile noastre. Mai

mulți din ăștia spun, încruntându-mă, în timp ce îmi frec degetele unul de celălalt, într-un gest care spune „bani”.

— N-ar trebui să înregistrați împreună?

Scutur din cap.

— Nu prea mai merg lucrurile așa. Și, în plus, a trebuit să dau un interviu pentru *Shuffle*.

— Un interviu? Fără trupă? Doar tu? Nu înțeleg.

Mă gândesc la ziua de ieri. La Vanessa LeGrande. Și, din senin, îmi amintesc versurile melodiei „Bridge”, întrebându-mă dacă nu cumva nu e o idee prea ok să discut asta cu Mia Hall, deasupra apelor întunecate ale râului East River. Măcar nu mai e vineri 13.

— Da. Cam așa stau lucrurile în ultima vreme, îi spun.

— De ce te vor numai pe tine? Ce vor să știe?

Chiar nu doresc să vorbesc despre asta, dar Mia e ca un copoi care adulmecă mirosul, și o cunosc suficient de bine încât să știu că fie îi arunc o bucată de carne însângerată, fie o las să adulmece până ajunge la adevărata grămadă de cadavre împutite. Apelez la o diversiune.

— De fapt, partea asta e destul de interesantă. Reporterița m-a întrebat de tine.

— Poftim? Mia se întoarce pe călcâie, cu fața la mine.

— Îmi lua un interviu și m-a întrebat de tine. De noi. De liceu.

Savurez expresia șocată de pe chipul Miei. Mă gândesc la ce spusese mai devreme despre viața ei în Oregon, care parcă se întâmplase acum o veșnicie.

Ei bine, poate că nu a trecut chiar o veșnicie!

— E prima oară când s-a întâmplat asta. O coincidență destul de ciudată, dacă luăm în calcul toate lucrurile.

— Nu mai cred în coincidențe.

— Nu i-am spus nimic, dar pusese mâna pe vechiul album școlar. Cel cu fotografia noastră – Șmecherul și Tocilara.

Mia clatină din cap.

— Da, mi-a plăcut foarte mult porecla aia.

— Nu-ți face griji. Nu am spus nimic. Și, pentru orice eventualitate, i-am distrus înregistrarea. Am distrus toate dovezile.

— Nu chiar toate dovezile.

Se uită fix la mine.

— Albumul încă există. Sunt sigură că Kim va fi încântată să afle că munca ei din tinerețe s-ar putea să apară într-o revistă națională.

Scutură din cap și chicotește.

— Dacă te-a luat Kim la ochi, ești prins pentru totdeauna. Așa că a fost inutil

să îi distrugi înregistrarea reporteriței ăleia.

— Știu, dar mi-am cam pierdut controlul. Era o persoană foarte impertinentă și încerca să mă scoată din sărite cu toate insultele alea deghizate în complimente.

Mia dă din cap în semn că înțelege.

— Știu. E cel mai nasol! „Am fost fascinat de felul în care ai cântat Șostakovici în seara asta. Mult mai potolit decât Bach”, spune, cu o voce îngâmfată. Traducere: Șostakovici a fost de rahat.

Nu-mi pot imagina cum ar putea Șostakovici să fie de rahat, dar n-o să neg acel teren comun.

— Deci, ce a vrut să știe despre mine?

— Cred că avea planuri mari să scoată la iveală modul în care formația Shooting Star face totul să meargă ca pe roate. S-a dus să sape prin orașul nostru și să vorbească cu oamenii care au fost cu noi la liceu. Ei i-au spus despre noi... despre... despre ce eram. Despre tine și despre ce s-a întâmplat...

Mă opresc din vorbit. Mă uit spre râu la un șlep care, judecând după miros, transportă gunoi.

— Și ce s-a întâmplat, de fapt? întreabă Mia.

Nu sunt sigur că e o întrebare retorică, așa că forțez o glumă trăgănată.

— Da, încă încerc și eu să îmi dau seama.

Mi se pare că ăsta e poate cel mai sincer lucru pe care l-am spus toată noaptea, dar felul în care l-am spus îl transformă într-o minciună.

— Știi, impresarul meu m-a avertizat că accidentul s-ar putea să atragă foarte multă atenție de când am devenit cunoscut, dar nu am crezut că legătura noastră ar fi o problemă pentru tine. Adică, așa am crezut la început. Într-un fel, am așteptat să mă caute cineva – fantomele iubitelor din trecut – dar cred că nu am fost destul de interesantă în comparație cu celelalte... mmm... relații ale tale.

Ea crede că din cauza asta nu a hărțuit-o niciunul dintre scriitorăși, fiindcă nu este la fel de interesantă ca Bryn, despre care cred că știe. Dacă ar ști ea cum s-a dat peste cap trupa noastră ca să nu îi pronunțe numele, să nu atingă vânățiile care înfloresc la simpla menționare a ei. Că exact în momentul ăsta există anexe la contractele de interviu care dictează serii întregi de subiecte de conversație interzise care, deși nu îi cunosc exact numele, au doar rolul de a-i șterge orice urmă. Ca să o protejeze pe ea. Și pe mine.

— Cred că liceul chiar e istorie antică, încheie.

Istorie antică? Ne-ai aruncat cu adevărat la groapa de gunoi a poveștilor tâmpite de dragoste din liceu? Și, dacă da, eu de ce naiba nu pot face același lucru?

— Da, ei bine, tu și cu mine suntem ca MTV cu Lifetime, îi spun, cu toată dezinvoltura pe care o pot aduna. Cu alte cuvinte, momeală pentru rechini.

Oftează.

— Da. Cred că până și rechinii trebuie să mănânce.

— Ce vrea să însemne asta?

— Nimic, doar că nu prea vreau în mod deosebit ca povestea familiei mele să fie târâtă în fața publicului, dar dacă ăsta e prețul care trebuie plătit ca să faci tot ceea ce iubești, cred că o să îl plătesc.

Ne-am întors la asta, la ideea că muzica poate face ca totul să merite. Mi-ar plăcea să cred asta, dar pur și simplu nu cred. Nici nu sunt sigur că am crezut asta vreodată. Nu muzica e cea care mă face să vreau să mă trezesc în fiecare zi și să mai iau o gură de aer. Mă întorc cu spatele la ea, spre apa întunecată de dedesubt.

— Și dacă nu e ceea ce iubești? șoptesc, dar vocea mi se pierde în vânt și în trafic. Măcar am spus-o cu voce tare. Măcar atât am făcut.

Am nevoie de o țigară. Mă sprijin de balustradă și mă uit spre oraș, spre un trio de poduri. Mia vine lângă mine, în timp ce încerc să îmi aprind bricheta.

— Ar trebui să renunți, îmi spune, atingându-mi ușor umărul.

Pentru o secundă, îmi închipui că se referă la trupă. Că a auzit ce am zis mai devreme și că îmi spune să renunț la Shooting Star, să părăsesc industria muzicală. Tot aștept ca cineva să mă sfătuiască să ies din muzică, dar nimeni nu face asta. Apoi, îmi amintesc cum, mai devreme în acea noapte, mi-a spus același lucru, chiar înainte să-mi ceară o țigară.

— Nu e ușor, îi zic.

— Rahat, spune Mia, cu o mulțumire de sine care îmi amintește imediat de mama ei, Kat, care își purta convingerea ca pe o jachetă din piele ponosită și care avea o gură atât de spurcată, încât îl putea face și pe un tehnician de turneu să roșească. Nu e greu să te lași. E greu să te hotărăști să te lași. Odată ce ai făcut saltul ăla mental, restul e ușor.

— Serios? Așa ai renunțat tu la mine?

Și, uite așa, fără să gândesc, fără să îmi spun asta mai întâi în gând, fără să mă cert cu mine însumi zile întregi, îmi scapă.

— Deci, spune ea, ca și cum ar vorbi unui public de sub pod, în sfârșit o spune.

— Nu ar fi trebuit? Ar fi trebuit să las toată noaptea asta să treacă fără să vorbim despre ce ai făcut?

— Nu, răspunde ea încet.

— Deci, de ce? De ce ai plecat? A fost din cauza vocilor?

Scutură din cap.

— Nu despre voci a fost vorba.

— Atunci, despre ce? Ce a fost?

Îmi aud disperarea din voce.

— Au fost o grămadă de chestii. De exemplu, nu puteai fi tu însuși când erai cu mine.

— Ce tot spui acolo?

— Ai încetat să mai vorbești cu mine.

— E absurd, Mia. Am vorbit cu tine tot timpul.

— Vorbeai cu mine și nu vorbeai. Te-am văzut având discuțiile astea cu două tăişuri. Lucrurile pe care voiai să mi le spui. Și cuvintele pe care le rosteai de fapt.

Mă gândesc la toate discuțiile cu dublu sens pe care le am, cu toată lumea. Atunci a început totul?

— Păi, nu era tocmai ușor de vorbit cu tine, îi răspund. Orice spuneam era greșit.

Mă privește cu un zâmbet trist.

— Știu. Nu a fost numai vina ta. A fost și a mea. A fost vina noastră.

Scutur din cap.

— Nu e adevărat.

— Ba e, dar nu trebuie să te simți prost. Toată lumea mergea pe coji de ouă în preajma mea. Cu tine însă era dureros că nu puteai fi sincer cu mine. Adică, abia dacă mă mai atingeai.

Ca să își susțină ideea, pune două degete pe interiorul încheieturii mâinii mele. Nu aș fi fost absolut deloc surprins dacă ar fi ieșit fum, iar amprentele celor două degete ale ei mi s-ar fi întipărit pe piele. Trebuie să mă retrag ca să îmi recapăt echilibrul.

— Te recuperei, e răspunsul meu patetic. Și, dacă îmi amintesc bine, când am încercat, te-ai speriat.

— O dată, îmi spune. O dată.

— Tot ce voiam era să fii bine. Tot ce voiam era să te ajut. Aș fi făcut orice.

Își lasă bărbia în piept.

— Da, știu. Ai vrut să mă salvezi.

— La naiba, Mia. Spui asta de parcă ar fi ceva rău.

Ridică ochii spre mine. Încă îi citesc în privire compasiunea, dar acum e și altceva: înverșunare; îmi sfâșie furia în bucăți și o transformă în groază.

— Erai atât de ocupat să fii salvatorul meu, încât m-ai lăsat singură, îmi spune. Știu că încercai să mă ajuți, dar în momentele alea simțeam că mă îndepărtezi, că îmi ascunzi lucruri, pentru binele meu, și că mă faci să fiu și mai mult o victimă. Ernesto spune că intențiile bune ale oamenilor pot sfârși

prin a ne pune în cutii la fel de limitate precum sicriele.

— Ernesto? Ce dracului știe el despre asta?

Mia trasează cu degetul de la picior șanțul dintre plăcile din lemn ale pasarelei.

— Chiar foarte multe. Părinții lui au fost uciși când avea opt ani. A fost crescut de bunicii lui.

Știi că ar trebui să îmi fie milă, dar mă apucă furia.

— Care-i faza, aveți un club? Întreb, iar vocea începe să mi se frângă. Un club al durerii căruia eu nu mă pot alătura?

Mă aștept să îmi spună că nu. Sau că sunt și eu membru. Până la urmă, și eu îi pierdusem. Numai că pe vremea aia a fost altfel, ca și cum ar fi existat un obstacol. Ți s-a spus că nu te aștepti niciodată când vine vorba de durere: competiția, fiindcă, indiferent cât de importanți au fost pentru mine, indiferent cât de rău îmi spuneau oamenii că le pare, Denny și Kat și Teddy nu erau familia mea și, dintr-odată, asta a contat.

Și contează încă, se pare, fiindcă Mia se oprește și se gândește la întrebarea mea.

— Poate nu un club al durerii, ci unul al vinovăției, pentru că ai fost lăsat în urmă.

O, nu-mi vorbi mie despre vină! O am în sânge. Stau pe pod și simt cum îmi dau lacrimile. Singurul mod în care pot să le țin în frâu este să îmi găsesc furia care m-a susținut și, prin ea să le alung.

— Dar ai fi putut măcar să îmi spui, îi zic, și vocea mi se transformă într-un strigăt. În loc să mă lași baltă, ca pe o aventură de o noapte, ai fi putut măcar să ai decența să te desparți de mine în loc să mă lași să îmi pun întrebări timp de trei ani...

— Nu am făcut-o intenționat, rostește, ridicând la rândul ei, tonul. Nu m-am urcat în avionul ăla gândindu-mă că o să ne despărțim. Erai totul pentru mine. Chiar și când se întâmpla, nu îmi venea să cred că se întâmplă. Dar se întâmpla. Faptul că eram acolo, că eram departe, făcea totul mult mai ușor, într-un fel pe care nu îl anticipasem. Într-un fel în care nu credeam că mai poate fi viața mea. A fost o ușurare imensă.

Mă gândesc la toate fetele pe care abia așteptam să le văd plecând. Cum îmi simțeam întregul trup respirând, îndată ce sunetul, mirosul și vocea lor dispăreau. De foarte multe ori, Bryn intră și ea în categoria asta. *Așa a resimțit Mia absența mea?*

— Am vrut să îți spun, continuă, iar acum cuvintele îi ies într-o zăpăceală fără răsuflare, dar la început am fost foarte confuză. Nici măcar nu știam ce se întâmplă, doar că mă simțeam mai bine fără tine și cum aș fi putut să îți explic

ție asta? Apoi, timpul a trecut, nu m-ai mai sunat, iar când nu ai mai insistat, mi-am imaginat că tu, tu, dintre toți oamenii, ai înțeles. Știam că sunt o nenorocită. Dar am crezut...

Mia șovăie o secundă, apoi își recapătă calmul.

— Am crezut că am voie să fac asta. Și că tu ai înțeles. Adică, așa părea a fi. Ai scris: „Îmi spune că trebuie să aleg: între tine și mine. Ea e ultima care rămâne în picioare.” Nu știu. Când am ascultat „Roulette”, am crezut, pur și simplu, că într-adevăr ai înțeles. Că erai supărat, dar că știai. A trebuit să mă aleg pe mine.

— Asta e scuza ta pentru că m-ai părăsit fără niciun cuvânt? E o lașitate din partea ta, Mia. Și mai e și crud! Asta ai devenit?

— Poate că asta am avut nevoie să fiu o vreme, îmi spune țipând. Și îmi pare rău. Știu că ar fi trebuit să iau legătura cu tine. Că ar fi trebuit să îți dau o explicație, dar nu erai chiar atât de abordabil.

— Eh, rahat, Mia! Sunt inabordabil pentru majoritatea oamenilor. Dar pentru tine? Două telefoane și îmi dădeai de urmă.

— Nu aveam impresia asta, îmi spune. Erai un... vocea i se pierde, apoi mimează o explozie, la fel ca Vanessa LeGrande, mai devreme. Un fenomen. Nu mai erai o persoană.

— Asta e ditamai porcăria și ar trebui să știi asta. Și, în plus, asta s-a întâmplat la mai bine de un an după ce ai plecat. Un an. Un an în care eu am stat chircit, într-un balon de suferință, în casa părinților mei, Mia. Sau ai uitat și numărul ăla de telefon?

— Nu, îmi răspunde Mia pe un ton sec, dar nu am putut să te sun la început.

— De ce? urlu. De ce nu?

Mia se uită la mine. Vântul îi flutură părul astfel încât pare un fel de vrăjitoare mistică, frumoasă, puternică și înspăimântătoare în același timp. Scutură din cap și se întoarce cu spatele.

O, nu! Am ajuns foarte departe pe pod! N-are decât să-l arunce dracului în aer, dacă vrea, dar nu fără să îmi spună totul. O prind și o întorc cu fața la mine.

— De ce nu? Spune-mi. Îmi datorezi asta!

Mă privește direct în ochi. Fixează ținta. Apoi, apasă pe trăgaci.

— Fiindcă te uram.

Vântul, zgomotul, totul se liniștește pentru o secundă, iar eu rămân cu un țuiit greu în urechi, la fel cum se întâmplă după un concert, la fel ca un monitor cardiac care se oprește.

— Mă urai? De ce?

— Fiindcă m-ai făcut să rămân.

Îmi spune asta încet, iar vorbele ei aproape că se pierd în vânt și trafic și nu sunt sigur că am auzit. Dar apoi repetă, mai tare de data asta.

— M-ai făcut să rămân!

Și iată-l! În inima mea se sapa un gol care îmi confirmă ceva ce o parte din mine a știut dintotdeauna.

Știe.

Atmosfera s-a schimbat; a devenit încărcată, de parcă ai putea mirosi ionii dansând.

— Încă mă trezesc în fiecare dimineață și pentru o secundă, uit că nu mai am familie, îmi spune. Apoi, îmi amintesc. Știi cum e asta? Tot timpul. Ar fi fost mult mai ușor... Dintr-odată, masca ei calmă se fărâmițează și începe să plângă.

— Te rog, îmi ridic mâinile. Te rog, nu...

— Nu, ai dreptate. Trebuie să mă lași să spun asta, Adam! Trebuie să o auzi. Ar fi fost mai ușor dacă aș fi murit. Nu e ca și cum mi-aș dori acum să fi fost moartă. Nu îmi doresc asta. Am destule lucruri în viață care îmi dau satisfacție, lucruri pe care le iubesc. Dar, în unele zile, mai ales la început, a fost foarte greu. Nu puteam să nu mă gândesc că ar fi fost mult mai simplu să fi plecat cu ei. Dar tu – tu mi-ai cerut să rămân. Tu m-ai implorat să rămân. Ai stat deasupra mea și mi-ai făcut o promisiune, la fel de sfântă ca orice jurământ. Înțeleg de ce ești furios, dar nu mă poți învinui pe mine. Nu mă poți urî pentru că te-am crezut pe cuvânt.

Mia suspină acum. Sunt devastat de rușine pentru că am adus-o în starea asta.

Și, dintr-odată, înțeleg. Înțeleg de ce m-a chemat la ea la teatru, de ce a venit după mine după ce am ieșit din cabină. Asta înseamnă de fapt excursia de rămas-bun: Mia își încheie despărțirea pe care a început-o acum trei ani.

Renunțarea. Toată lumea vorbește despre asta de parcă ar fi cel mai ușor lucru. Să-ți desfaci degetele, unul câte unul, până când palma ți-e deschisă. Dar, de trei ani, palma mea e strânsă în pumn; e înghețată. Eu sunt înghețat cu totul, și pe cale să mă închid complet.

Mă uit fix la apă. Cu un minut în urmă era calmă și sticloasă, dar acum e ca și când râul s-ar deschide, agitându-se, într-un vârtej violent. E vârtejul acela care amenință să mă înghită cu totul. O să mă înec în el, fără ca nimeni, nimeni să vină cu mine în întuneric.

Am învinuit-o pe ea pentru toate astea: pentru că a plecat, pentru că m-a distrus. Poate că asta a fost sămânța, dar din sămânța aia mică a crescut tumora unei plante înfloritoare. Eu sunt cel care o îngrijește. Eu îi dau apă. Am grijă de ea. Ciugulesc din fructele ei otrăvite. O las să îmi înconjoare gâtul, sugrumându-mă până rămân fără aer. Eu am făcut asta. Singur. Mie însumi.

Mă uit la râu. Mi se pare că valurile au cincisprezece metri înălțime și vin furioase spre mine, încercând să mă tragă, peste pod, în apele de dedesubt.

— Nu mai suport! urlu, în timp ce valurile carnivore vin să mă înghită.

Țip încă o dată „Nu mai suport!” Urlu la valuri și la Liz și la Fitzy și la Mike și la Aldous, la directorii de la casa noastră de discuri și la Bryn și la Vanessa și la paparazzi și la fetele cu hanorac *U Mich* și la fanii din metrou și la toată lumea care vrea o bucată din mine când nu mai am destule bucăți pentru toată lumea. Dar, mai ales, urlu la mine însumi.

NU MAI SUPORT! Urlu mai tare decât am urlat vreodată în viața mea, atât de tare, încât respirația mea doboară copacii din Manhattan, sunt sigur de asta. Și, în timp ce mă lupt cu valuri invizibile, cu vârtejuri imaginare și cu demoni care sunt toți mult prea reali și inventați de mine, chiar simt că mi se deschide ceva în piept, un sentiment atât de intens, încât inima parcă mi-e gata să plesnească. Și o las. O las să iasă afară.

Când ridic ochii, râul este râu din nou. Mâinile mele, care au apucat balustrada podului atât de strâns, încât degetele mi s-au albit, slăbesc strânsoarea.

Mia se îndepărtează, mergând spre celălalt capăt al podului, Fără mine.

Acum, înțeleg.

Trebuie să îmi țin promisiunea. Să o las să plece.

Să renunț la ea, cu adevărat. Să renunț la amândoi.

ȘAPTESPREZECE

Am început să cânt în prima mea formație, Infinity 89, când aveam paisprezece ani. Primul nostru concert a avut loc la o petrecere privată lângă campusul colegiului. Toți cei trei din trupă – eu, la chitară, prietenul meu Nate, la bass și fratele lui mai mare, Jonah, la tobe – eram groaznici. Niciunul dintre noi nu cânta de prea mult timp, iar după concert am aflat că Jonah îl mituise pe organizatorul petrecerii ca să ne lase să cântăm. Este puțin cunoscut faptul că e posibil ca prima incursiune a lui Adam Wilde în lumea muzicii rock, în fața unui public, să nu se fi întâmplat niciodată dacă Jonah Hamilton nu ar fi contribuit cu un butoi de bere.

S-a dovedit că butoiușul a fost partea cea mai bună legată de spectacolul ăla. Eram atât de emoționați, încât am dat amplificatoarele prea tare, creând o nebunie de ecouri care i-a făcut pe vecini să se plângă; apoi, ne-am revanșat la extrema cealaltă, cântând atât de încet, încât nu ne puteam auzi instrumentele unul altuia.

În pauzele dintre melodii puteam auzi sunetul petrecerii: zgomotul sticlelor de bere ciocnite, pălăvrăgeala stupidă, oameni râzând, și – jur – în camera din spate a casei, oameni care se uitau la *American Idol*. Ideea e că puteam auzi toate astea fiindcă trupa noastră era atât de nasoală, încât nimeni nu se sinchisea să bage de seamă că noi cântam. Nu meritam să fim aclamați. Eram prea răi chiar și să fim huiduiți. Pur și simplu, am fost ignorați. Când am terminat de cântat, petrecerea a continuat de parcă nici nu am fi fost acolo.

Am devenit mai buni. Niciodată extraordinari, dar mai buni. Și niciodată suficient de buni încât să cântăm în altă parte decât la petreceri private. Apoi, Jonah a plecat la facultate, iar Nate și cu mine am rămas fără toboșar și ăsta a fost sfârșitul formației Infinity 89.

Așa a început scurtul meu stagiu în calitate de cântăreț și compozitor solo în tot orașul, cântând în cea mai mare parte a timpului prin cafenele. Să faci circuitul cafenelelor era oarecum mai bine decât petrecerile private. Fiind doar eu și chitara mea, nu era nevoie să dau volumul atât de tare, iar oamenii din public erau, în cea mai mare parte a lor, respectuoși. Când cântam, tot eram distras de sunetele altor lucruri în afară de muzică: bâzâitul aparatului de cappuccino, conversațiile șoptite ale studenților intelectuali despre Chestii Importante, chicotitul fetelor. După spectacol, chicotelile creșteau în intensitate, iar fetele veneau la mine să vorbim, să mă întrebe ce mă inspiră, să îmi ofere

CD-uri cu selecții făcute de ele și, câteodată, și alte chestii.

Una dintre fete a fost altfel. Avea brațe subțiri, musculoase, și o privire pătimășă. Prima oară când a vorbit cu mine, mi-a spus doar atât:

— Ești pierdut.

— Nu. Sunt cât se poate de treaz, i-am răspuns.

— Nu la genul ăsta de pierdut mă refer, mi-a spus, arcuindu-și sprânceana găurită. Te pierzi cu acustica. Te-am văzut cântând și înainte, cu trupa aia oribilă a ta, dar erai foarte bun, chiar și pentru un copil ca tine.

— Mersi. Cred.

— Cu plăcere. Nu am venit să te flatez. Am venit să te recrutez.

— Îmi pare rău. Sunt pacifist.

— Amuzant! Eu sunt lesbi și o persoană căreia îi place să spună lucrurilor pe nume, așa că nici eu nu sunt potrivită pentru armată. Nu, înființez o formație. Cred că ești un chitarist scandalos de talentat, așa că am venit să îți fac curte. Artistic vorbind.

Abia împlinisem 16 ani și eram un pic intimidat de genul ăsta de tipe tupeiste, dar am zis: de ce nu?

— Cine mai e în trupă?

— Eu, la tobe. Tu, la chitara.

— Și?

— Astea sunt părțile cele mai importante, nu crezi? Toboșarii și chitariștii extraordinari care sunt și vocaliști nu cresc în copaci, nici măcar în Oregon. Nu îți face griji, o să completez eu spațiile goale. Eu sunt Liz, apropo.

Mi-a întins mâna. Era acoperită de bătăture, întotdeauna un semn bun pentru un toboșar.

În doar o lună, Liz i-a recrutat pe Fitzzy și pe Mike, ne-am botezat Shooting Star și am început să scriem melodii împreună. O lună mai târziu, am avut primul concert. Era tot o petrecere, dar nu semăna deloc cu acele chefuri pentru care cântasem cu Infinity 89. Chiar de la început, ceva a fost altfel. Când am atins prima coardă, a fost ca și cum aș fi stins o lumină. Totul a devenit tăcut. Le-am atras atenția oamenilor și am menținut-o. În pauza dintre melodii, publicul aclama, apoi tăcea, așteptând următorul cântec. Cu timpul, am început să primim cereri. După o vreme, au ajuns să ne cunoască versurile atât de bine, încât cântau împreună cu noi, ceea ce era convenabil când săream câte un vers.

Destul de curând, am trecut la concerte în cluburi mai mari. Uneori puteam identifica sunete de bar în fundal – clinchetul paharelor, voci care strigau comenzi către barman. Și am început să îi aud pe oameni strigându-mă pe nume pentru prima oară. „Adam! Aici!” O grămadă dintre vocile acelea erau de fete.

Fete pe care, în cea mai mare parte, le ignoram. Pe vremea aceea, începusem să fiu obsedat de o tipă care nu venea niciodată la concertele noastre, dar pe care o văzusem la școală cântând la violoncel. Când Mia a devenit iubita mea și a început să vină la spectacolele mele – și, spre surpriza mea, părea chiar să îi placă, dacă nu concertele, măcar muzica noastră – uneori ascultam ca să o aud pe ea. Voiam să îi aud vocea strigându-mi numele, deși știam că e ceva ce nu ar face niciodată. Era un invitat refractar. Avea obiceiul să stea în culise, uitându-se la mine cu o intensitate solemnă. Chiar și atunci când se relaxase îndeajuns încât să privească uneori concertul ca o persoană normală, din public, rămânea destul de rezervată. Cu toate astea, căutam sunetul vocii ei. Nu părea niciodată să conteze că nu îl auzeam. Faptul că ascultam ca să o aud pe ea era jumătate din distracție.

Pe măsură ce formația și spectacolele s-au extins, ovațiile au devenit și mai zgomotoase. Apoi, o perioadă, totul a devenit tăcut. Nu mai era muzică. Nici trupă. Nici fani. Nici Mia.

Când s-au întors – muzica, mulțimile, concertele – totul suna diferit. Chiar și în turneul acela de două săptămâni, imediat după lansarea albumului *Collateral Damage*, puteam să îmi dau seama cât de mult se schimbaseră toate, doar după cât de diferit suna totul. În timp ce cântam, peretele de sunete învăluia trupa, aproape de parcă am fi cântat într-un balon făcut exclusiv din propriul nostru zgomot, iar între piese răsunau strigătele și chiotetele. Curând, mult mai curând decât mi-aș fi imaginat vreodată, cântam în locuri uriașe: arene și stadioane, pentru peste cincisprezece mii de fani.

În locurile astea sunt atât de mulți oameni, atât de multe sunete, încât e aproape imposibil să diferențiezi o voce anume. Tot ce aud, pe lângă instrumentele noastre, care urlă acum din cele mai puternice boxe disponibile, este țipătul acela sălbatic al mulțimii când suntem în culise și luminile se sting, chiar înainte să ieșim pe scenă. Îndată ce suntem pe scenă, țipătul constant al mulțimii se amestecă, până când seamănă cu urletul furios al unui uragan; în unele nopți, jur că pot simți respirația acelor cincisprezece mii de țipete.

Nu-mi place sunetul ăsta. Caracterul lui monolitic mi se pare derutant. La câteva concerte am schimbat boxele de scenă pe căști. Era sunetul perfect, de parcă am fi fost în studio, vuietul mulțimii fiind blocat. Dar, într-un fel, era și mai rău. Și-așa mă simt deconectat de mulțime din cauza distanței dintre ei și noi, o distanță separată de o întindere vastă a scenei și de o armată de gardieni care împiedică fanii să sară să ne atingă sau să urce pe scenă, ca în trecut. Dar, mai mult decât atât, nu-mi place că e foarte greu să auzi o voce distinctă răzbătând. Nu știu. Poate încă încerc să aud vocea aceea unică.

Din când în când, în timpul unui concert, în timp ce eu sau Mike ne oprim ca

să ne acordăm chitarele sau când unul dintre noi ia o gură de apă dintr-o sticlă, mă opresc și mă concentrez pentru a deosebi o voce din mulțime. Și, din când în când, reușesc. Pot auzi pe cineva cerând o anumită melodie sau strigând *Te iubesc!* Sau scandându-mi numele.

* * *

În timp ce stau aici, pe Podul Brooklyn, mă gândesc la spectacolele acelea de pe stadioane și la bocetul lor constant de uragan. Tot ce aud însă acum este hohotul din capul meu, un urlet fără cuvinte, în timp ce Mia dispare și eu încerc să o las.

Dar mai e și altceva. O voce slabă, care încearcă să răzbată, să străpungă hohotul neantului. Devine din ce în ce mai puternică, este vocea mea și mă întrebă ceva: *De unde știe?*

OPTSPREZECE

*Ești fericită în nefericirea ta?
Te odihnești, liniștită, în disperare?
Este ultimul nod care ne leagă,
Singurul izvor al alinării mele.*

„BLUE”

COLLATERAL DAMAGE, PIESA 6

Mia a plecat.

Podul arată ca o navă-fantomă desprinsă din alt timp, chiar și când se umple cu cei mai reprezentativi oameni ai secolului XXI, cei care fac jogging dis-diminează.

Iar eu sunt singur din nou.

Dar sunt încă în picioare. Încă respir. Și, într-un fel, sunt bine.

Totuși, întrebarea capătă amploare și volum: *De unde știe?* Fiindcă nu am spus nimănui ce i-am cerut. Nici asistentelor. Nici bunicilor ei. Nici lui Kim. Și nici Miei. Așa că, de unde știe?

Dacă rămâi, voi face tot ce vrei. Voi renunța la trupă, voi merge cu tine la New York. Dar, dacă vrei să plec, voi face și asta. Poate că va fi prea dureros să revii la vechea ta viață, poate îți va fi mai ușor să renunți la noi. Ar fi cumplit, dar aș accepta. Aș putea să te pierd așa, dacă nu te pierd azi. Te-aș lăsa să pleci. Dacă rămâi.

Ăsta a fost jurământul meu. Secretul meu. Povara mea. Rușinea mea. Faptul că i-am cerut să rămână. Că m-a ascultat. Pentru că, după ce i-am promis ce i-am promis și i-am pus o piesă de violoncel cântată de Yo-Yo Ma, mi s-a părut că m-a auzit. M-a strâns de mână, apoi am crezut că o să fie ca în filme, dar tot ce a făcut a fost să mă strângă de mână, apoi a rămas inconștientă. S-a dovedit însă că strânsoarea aia a fost prima mișcare voluntară a mușchilor ei; a fost urmată de mai multe strânsori, apoi a fluturat din pleoape o secundă sau două, apoi mai mult. O asistentă ne-a explicat că creierul Miei e ca un pui de pasăre care încearcă să iasă din ou, lovind cu ciocul în coajă, și că strânsoarea a fost începutul unei manifestări care a continuat câteva zile, până când s-a trezit și a cerut apă.

De fiecare dată când vorbea despre accident, Mia spunea că întreaga săptămână fusese în ceață. Că nu-și amintea nimic, iar eu nu aveam de gând să

îi spun despre promisiunea pe care o făcusem. O promisiune pe care, în final, am fost obligat să o respect.

Dar ea știa.

Nu-i de mirare că mă urăște.

Într-un fel ciudat, e o ușurare. Am obosit să car secretul ăsta cu mine. Am obosit să mă simt prost pentru că am făcut-o să trăiască și să mă simt furios pentru că trăiește fără mine și să mă simt ca un ipocrit pentru toată povestea.

Rămân acolo pe pod o vreme, lăsând-o să se îndepărteze, apoi parcurg cele câteva sute de metri rămase până la rampa de jos. Am văzut zeci de taxiuri trecând pe șosea, așa că, deși habar nu am unde sunt, sunt destul de sigur că voi găsi o mașină care să mă ducă înapoi la hotel. Totuși, când cobor, mă trezesc într-o zonă deschisă, unde traficul nu e permis. Îi fac semn unui alergător, un tip de vârstă mijlocie care merge pufăind pe pod, și îl întreb unde pot găsi un taxi, iar el îmi arată o grămadă de clădiri.

— De obicei, e un șir acolo, în timpul săptămânii. Nu știu ce să zic de weekend, dar sunt sigur că vei găsi unul, undeva.

Are un iPod și și-a scos căștile ca să vorbească cu mine, dar muzica răsună în continuare. Și se aude Fugazi. Tipul aleargă ascultând Fugazi, partea de final a melodiei „Smallpox Champion”. Apoi, piesa se încheie și începe „Wild Horses” de la Rolling Stones. Și muzica e ca – nu știu – pâinea proaspătă pe stomacul gol sau ca o sobă într-o zi geroasă. Iese din căști și mă ademenește.

Tipul continuă să se uite la mine.

— Ești Adam Wilde? De la Shooting Star? mă întreabă.

Nu ca un fan, ci doar curios.

E nevoie de foarte mult efort din partea mea să nu mai ascult muzica și să îi acord atenție.

— Da.

Îi întind mâna.

— Nu vreau să fiu nepoliticos, îmi spune după ce ne strângem mâinile, dar ce cauți prin Brooklyn la șase și jumătate dimineața, într-o sâmbătă? Te-ai pierdut sau ce?

— Nu, nu m-am pierdut. În orice caz, nu ca înainte.

Mick Jagger fredonează și, efectiv, trebuie să îmi mușc buza ca să nu cânt împreună cu el. Obişnuiam să nu plec nicăieri fără muzica mea. Apoi, a fost ca și cu toate celelalte: n-ai de ales. Dar acum, am de ales. Acum am nevoie să aleg.

— Pot să îți cer o favoare imensă și pur nebunească? îl întreb.

— OK...?

— Îmi împrumuți iPodul tău? Doar astăzi? Dacă îmi dai numele și adresa,

ți-l trimit înapoi. Promit că îl vei avea înapoi pentru alergarea de mâine.

Scutură din cap și râde.

— O alergare de weekend în zorii zilei e de ajuns pentru mine, dar da, ți-l împrumut. Interfonul de la blocul meu nu funcționează, așa că trimite-l pentru Nick la Southside Café de pe Sixth Avenue, în Brooklyn. Sunt acolo în fiecare dimineață.

— Nick. Southside Café. Sixth Avenue. Brooklyn. N-am să uit. Promit.

— Te cred, îmi spune, înfășurând firele. Mă tem că n-ai să găsești nicio melodie de la Shooting Star în el.

— Cu atât mai bine. Ți-l voi trimite până diseară.

— Nu-ți face griji, îmi răspunde. Bateria a fost complet încărcată când am plecat, așa că ar trebui să mai meargă cel puțin... o oră. Chestia asta e antică.

Chicotește ușor, apoi pleacă alergând, făcându-mi cu mâna, fără să se uite înapoi.

Îmi pun căștile în urechi; e, într-adevăr, uzat. Îmi notez să îi iau unul nou când i-l voi returna pe ăsta. Caut prin colecția lui – are de toate, de la Charlie Parker până la Minutemen și Yo La Tengo. Are o grămadă de playlist-uri. Aleg unul, intitulat „Melodii Bune”, iar când se aude pianul de la începutul melodiei „Challangers” de la New Pornographers, știu că sunt pe mâini bune. Urmează ceva de Andrew Bird, apoi o melodie super-tare de la Billy Bragg & Wilco, pe care n-am mai auzit-o de ani de zile, apoi „Chicago” a lui Sufjan Steven, piesă pe care o adoram, dar a trebuit să încetez să o mai ascult pentru că întotdeauna mă făcea să mă simt prea agitat. Dar acum, e perfect. E ca o baie rece după o transpirație febrilă, care mă ajută să calmez senzația de mâncărime a acelor întrebări ce nu-și pot găsi răspuns și cu care nu mă mai pot chinui.

Dau volumul la maximum ușor, încât până și timpanele mele tăbăcite explodează. Asta, împreună cu zarva centrului Brooklynului care se trezește – grilaje din metal scârțâind și autobuze pufăind – sunt destul de al naibii de tare. Așa că, atunci când o voce străpunge vacarmul, aproape că nu o aud. Dar este acolo, vocea după care mi-am ciulit urechile toți anii ăștia.

— Adam! strigă.

La început, nu-mi vine să cred. Îl opresc pe Sufjan. Mă uit împrejur. Și iat-o, în fața mea, cu obrajii brăzdați de lacrimi. Rostindu-mi numele din nou, de parcă ar fi primul cuvânt pe care l-am auzit vreodată.

Am renunțat. Chiar am renunțat. Dar ea e aici. Chiar în fața mea.

— Am crezut că te-am pierdut. M-am întors și te-am căutat pe pod, dar nu te-am văzut și m-am gândit că te-ai întors în Manhattan; mi-a venit ideea asta stupidă că aș putea să te întrec cu un taxi și să te pândesc pe partea cealaltă. Știu că sunt egoistă. Am auzit ce ai spus acolo, pe pod, dar nu putem lăsa lucrurile

așa. Eu nu pot. Nu din nou. Trebuie să ne luăm rămas bun altfel. Mai bi...

— Mia? o întrerup.

Vocea mea e un semn de întrebare și o mângâiere. Îi oprește flecăreala.

— De unde ai știut?

Întrebarea vine din senin. Cu toate astea, pare să știe exact despre ce vorbesc.

— Ah, asta, îmi spune. E complicat.

Dau să mă îndepărtez de ea. Nu am niciun drept să o întreb și ea nu e obligată să îmi răspundă.

— E în regulă. Suntem ok acum. Eu sunt ok acum.

— Nu, Adam, oprește-te, îmi spune Mia.

Mă opresc.

— Vreau să îți spun. Simt nevoia să îți spun totul, dar cred că am nevoie de o cafea ca să îmi revin și să-ți pot explica.

Mă scoate din centru și ajungem într-un cartier istoric, la o brutărie de pe o stradă pietruită. Ferestrele sunt întunecate, ușa încuiată; după toate semnele, localul e închis. Mia bate totuși la ușă și, într-un minut, un bărbat cu păr stufos, cu făină pe barba dezordonată, deschide ușa, îi strigă *bonjour* Miei și o sărută pe ambii obraji. Mia îmi face cunoștință cu Hassan, care dispăre în brutărie, lăsând ușa deschisă, pentru ca aroma caldă de unt și vanilie să adie în aerul dimineții. Se întoarce cu două pahare mari de cafea și cu o pungă maro, din hârtie, deja pătată de unt. Mia îmi întinde cafeaua, iar când o deschid văd că e aburindă și neagră, exact așa cum îmi place mie.

E dimineață acum. Găsim o bancă pe promenada Brooklyn Heights, încă unul dintre locurile preferate ale Miei în New York, îmi spune. E chiar pe malul râului East River, iar Manhattanul e atât de aproape, încât aproape că îl poți atinge. Stăm într-o tăcere prietenoasă, sorbindu-ne cafeaua, mâncând croissantele calde încă ale lui Hassan. Și e atât de bine, atât de ca pe vremuri, încât o parte din mine ar vrea să apese pe un cronometru magic și să trăiască veșnic în momentul ăsta. Numai că nu există cronometre magice, dar sunt întrebări care trebuie să primească răspunsuri. Mia, totuși, nu pare să se grăbească. Soarbe, mestecă, privește orașul. Într-un final, când și-a terminat cafeaua, se întoarce spre mine.

— N-am mințit înainte când am spus că nu îmi amintesc nimic despre accident sau despre perioada de după, începe ea. Apoi, am început să îmi reamintesc lucruri. Nu chiar să îmi amintesc, ci să aud detalii ale lucrurilor și să le simt intens de familiare. Mi-am spus că asta se întâmpla fiindcă auzisem poveștile încontinuu, dar nu asta a fost. Derulăm înainte aproape un an și jumătate. Sunt la al șaptelea sau al optulea terapeut.

— Deci, faci terapie?

Se uită strâmb la mine.

— Bineînțeles că fac. Am schimbat psihiatrui ca pe șosete. Toți mi-au spus același lucru.

— Ce anume?

— Că am fost furioasă. Că am fost furioasă pentru că s-a întâmplat accidentul. Că am fost furioasă că sunt singurul supraviețuitor. Că am fost furioasă pe tine.

Se întoarce spre mine, cu o grimasă plină de regret.

— Toate celelalte chestii aveau sens, dar chestia legată de tine n-o înțelegeam. Adică, de ce pe tine? Dar eram. Simțeam cât de... tace puțin, furioasă eram, încheie ea, încet. Toate motivele erau evidente: cum te-ai îndepărtat de mine, cât de mult ne-a schimbat accidentul. Dar nu justificau furia asta letală pe care am simțit-o dintr-odată, după ce m-am externat. Sincer, cred că undeva, în mine, am știut tot timpul că m-ai rugat să rămân – cu mult timp înainte să-mi amintesc. Are vreun sens ce spun?

Nu. Da. Nu știu.

— Nimic din toate astea nu are sens, îi spun.

— Știu. Așadar, eram furioasă pe tine. Nu știam de ce. Eram furioasă pe toată lumea. Știam de ce. Îmi uram terapeuții pentru că erau inutili. Eram o mingiuță de furie autodistructivă și niciunul dintre ei nu putea face nimic, în afară de a-mi spune că sunt o mingiuță de furie autodistructivă. Până când am găsit-o pe Nancy, niciunul dintre ei nu m-a ajutat atât de mult ca profesorii mei de la Juilliard. Adică, alo! Știam că sunt supărată. Spune-mi ce să fac cu supărarea asta, te rog. În orice caz, Ernesto mi-a sugerat hipnoterapia. L-a ajutat să se lase de fumat, cred.

Îmi dă un ghiont cu cotul în coaste.

Bineînțeles că Domnul Perfect nu fumează. Și bineînțeles că el a fost cel care a ajutat-o pe Mia să descopere motivul pentru care mă urăște.

— A fost destul de riscant, continuă Mia. Hipnoza are tendința de a debloca amintiri ascunse. Unele traume sunt prea dureroase pentru mintea conștientă și trebuie să intri pe o ușă din spate ca să ajungi la ele. Așa că m-am dus, fără tragere de inimă, la câteva ședințe. Nu a fost cum credeam că va fi. Fără amulete care îți pendulează prin fața ochilor, fără metronom. A fost, mai degrabă, ca exercițiile alea cu imagini ghidate pe care ne puneau câteodată să le facem în tabără. La început, nu s-a întâmplat nimic, apoi am plecat la Vermont în acea vară și am renunțat. Totuși, după câteva săptămâni, am început să văd niște imagini. La întâmplare. Adică, mi-am amintit de o operație, chiar auzeam muzica pe care o ascultau medicii în sala de operații. M-am gândit să îi sun să îi întreb dacă ceea ce îmi aminteam era adevărat, dar trecuse atât de mult

timp, încât mă îndoiam că își vor aminti. Și, în plus, nu prea simțeam nevoia să îi întreb. Tata obișnuia să spună că atunci când m-am născut i-am părut atât de familiară, încât a fost copleșit de sentimentul că mă știa de-o viață, ceea ce era ciudat, dacă ne gândim cât de puțin semănam cu el sau cu mama. Dar când am avut primele amintiri, am simțit aceeași siguranță, că erau reale și că îmi aparțineau. N-am pus bucățile complet cap la cap decât atunci când am lucrat la o piesă pentru violoncel – se pare că mă lovesc o grămadă de amintiri când cânt – oricum, era Gershwin, *Andante con moto e poco rubato*.

Deschid gura, dând să spun ceva, dar la început nu iese nimic.

— Eu ți-am pus melodia asta, îi spun în cele din urmă.

— Știu.

Nu pare surprinsă de confirmarea mea.

Mă aplec în față, îmi pun capul între genunchi și respir adânc. Simt mâna Miei atingându-mi cu blândețe ceafa.

— Adam? Vocea îi ezită. Mai sunt și altele. Aici devine un pic cam ciudat. Pentru mine are un anumit sens faptul că mintea mea, într-un fel, a înregistrat lucrurile care s-au întâmplat în preajma trupului meu când eram inconștientă. Dar sunt și alte lucruri, alte amintiri...

— Ca de exemplu? o întreb în șoaptă.

— Cele mai multe sunt vagi, dar am anumite amintiri puternice ale unor lucruri pe care n-aș avea cum să le știu, fiindcă nu am fost acolo. Uite, am amintirea asta. Despre tine. E întuneric afară. Tu stai în fața intrării spitalului, sub felinare, așteptând să urci să mă vezi. Porți geaca ta din piele și te uiți în sus, ca și cum m-ai căuta. Ai făcut asta?

Mia îmi ia bărbia în palmă și îmi ridică fața. De data asta pare să caute o confirmare că momentul ăsta a fost real. Vreau să îi spun că are dreptate, dar mi-am pierdut complet capacitatea de a vorbi. Cu toate astea, expresia mea pare să îi ofere dovada pe care o caută. Dă ușor din cap.

— Cum? Cum, Adam? Cum de am știut asta?

Nu sunt sigur dacă întrebarea e retorică sau dacă crede că am o rezolvare pentru misterul ei metafizic. Oricum, nu sunt în stare să răspund, fiindcă plâng. Nu îmi dau seama de asta până când nu simt gustul sărat de pe buze. Nu-mi amintesc când am plâns ultima oară, dar odată ce accept umilirea de a scânci ca un copil, poarta lacrimilor se deschide și acum plâng în hohote, în fața Miei. În fața întregii lumi nenorocite.

NOUĂSPREZECE

Am văzut-o pentru prima oară pe Mia Hall acum șase ani. Liceul nostru avea un program pentru arte, iar dacă alegeai muzica printre materiile opționale, puteai urma cursuri de muzică sau puteai opta pentru studiul independent, exersând în studiouri. Și eu, și Mia, am ales studiul independent.

O văzusem cântând la violoncel de câteva ori, dar nu mi s-a întipărit nimic în minte. Adică, era drăguță, dar nu era chiar genul meu. Era o cântăreață de muzică clasică, iar eu un rocker. Ulei și apă și așa mai departe.

Nu am observat-o cu adevărat decât în ziua în care am văzut-o când nu cânta. Stătea într-una dintre cabinetele de practică izolate fonic, cu violoncelul odihnindu-i-se liniștit între genunchi, cu arcușul așezat la câțiva centimetri deasupra scaunelului. Avea ochii închiși și sprâncenele un pic încruntate. Era atât de nemișcată, încât părea că își luase o scurtă vacanță de la corpul ei. Și, chiar dacă nu se mișca, chiar dacă avea ochii închiși, într-un fel am știut că asculta muzică în momentul ăla, că își captura notele din tăcere, ca o veveriță care adună ghinde pentru iarnă, înainte să înceapă să cânte. Am rămas acolo, în picioare, ținut brusc de ea, până când a părut să se trezească și a început să cânte cu o concentrare intensă. Când, în sfârșit, s-a uitat la mine, am plecat în grabă.

După asta, am devenit cumva fascinat de ea și de ceea ce cred că era capacitatea ei de a auzi muzica din tăcere. Pe vremea aia voiam să fiu capabil să fac și eu asta, așa că am început să o privesc cântând și, deși mi-am spus că motivul atenției mele este că era un muzician la fel de dedicat ca și mine și că era drăguță, adevărul e că voiam să înțeleg ce auzea ea în tăcere.

În tot timpul în care am fost împreună, nu cred că am aflat vreodată. Dar odată ce am fost cu ea, nu am mai avut nevoie să știu. Eram amândoi obsedați de muzică, fiecare în felul lui. Nu conta dacă nu înțelegeam complet obsesia celuilalt, fiindcă ne-o înțelegeam pe a noastră.

* * *

Știu exact momentul despre care vorbește Mia. Kim și cu mine veniserăm la spital în Dodge-ul Dart, roz, al Sarei. Nu-mi amintesc când i-am cerut prietenei lui Liz să îmi împrumute mașina. Nu-mi amintesc nici că am condus-o. Nu-mi amintesc cum am mânăuit mașina în sus, pe dealurile unde era spitalul sau de unde am știut drumul. Îmi amintesc doar acel moment în care eram într-un teatru din centrul Portlandului, făcând probe de sunet pentru concertul din

seara aia, când Kim a apărut și mi-a dat vestea îngrozitoare. Apoi, în minutul următor, mă aflam în fața spitalului.

Ceea ce își amintește Mia în mod inexplicabil este, într-un fel, primul moment limpede în toată ceața aceea dintre aflarea veștii și sosirea la centrul de traumatologie. Kim și cu mine tocmai parcaserăm mașina, iar eu ieșisem din garaj înaintea ei. Am avut nevoie de câteva secunde să îmi adun puterile, să mă întăresc pentru ceea ce urma să înfrunt. Îmi amintesc că m-am uitat la clădirea mare a spitalului, întrebându-mă dacă Mia era undeva înăuntru; eram îngrozitor de speriat ca nu cumva ea să fi murit în timpul în care venise Kim să mă ia. Apoi, am simțit un val de ceva, nu chiar speranță, nu chiar ușurare, ci doar un fel de conștientizare a faptului că Mia era înăuntru, iar asta a fost suficient cât să mă facă să intru pe ușă.

Se spune că lucrurile se întâmplă cu un motiv, dar nu știu dacă să pun botul la asta. Nu știu dacă voi vedea vreodată un motiv pentru ceea ce li s-a întâmplat lui Kat, Denny și Teddy în ziua aia. Mi-a luat însă o veșnicie să intru înăuntru și să o văd pe Mia. Am fost gonit din sala de terapie intensivă de asistentele Miei, apoi Kim și cu mine ne-am sfătuit și am făcut un plan ca să ne furișăm înăuntru. Nu cred că mi-am dat seama în momentul ăla, dar cred că, într-un mod ciudat, probabil că trăgeam de timp. Îmi adunam puterile. Nu voiam să îmi pierd cumpătul în fața ei. Cred că o parte din mine știa, într-un fel, că Mia și-ar fi dat seama, chiar dacă era în comă.

Bineînțeles, am sfârșit oricum prin a mă pierde în fața ei. Când am văzut-o, în sfârșit, pentru prima oară, aproape că am vomitat. Avea pielea ca textura unui șervețel din hârtie. Ochii îi erau acoperiți de pansamente. Din fiecare parte a corpului ei intrau și ieșeau tuburi care pompau lichide și sânge înăuntru, drenând niște chestii înfricoșătoare. Mi-e rușine s-o spun, dar, când am intrat pentru prima oară înăuntru, am vrut să fug.

Totuși, n-am putut. N-aș fi făcut-o. Așa că, în schimb, m-am concentrat pe acea parte a ei care arăta încă vag a Mia – mâinile. Avea monitoare atașate la degete, dar tot arătau ca mâinile ei. I-am atins vârful degetelor de la mâna stângă și le-am simțit sleite și netede, ca pielea veche. Mi-am trecut degetele peste bătăturile aspre ale degetelor ei mari. Avea mâinile înghețate, așa cum erau întotdeauna, așa că le-am încălzit, așa cum făceam întotdeauna.

Și, în timp ce îi încălzeam mâinile, mi-am spus că era un noroc că arătau în regulă, fiindcă fără mâini n-ar mai fi avut muzica, iar fără muzică ar fi pierdut totul. Îmi amintesc că mi-am spus că, într-un fel, și Mia trebuie să își dea seama de asta. Că trebuia să i se amintească că se poate întoarce la muzică. Am fugit din salonul de terapie intensivă, o parte din mine temându-se că s-ar putea să n-o mai văd niciodată în viață, dar știind, într-un fel, că trebuia să fac lucrul

ăsta. Când m-am întors, i-am pus o înregistrare cu Yo-Yo Ma.

Tot atunci i-am făcut și promisiunea. Promisiunea pe care mă obligă să o țin.

Am făcut ceea ce trebuia. Acum știu asta. Probabil că am știut mereu, dar a fost foarte greu să văd dincolo de toată furia mea. Și e ok dacă e supărată. E ok, chiar și dacă mă urăște. A fost egoist ce i-am cerut să facă, chiar dacă s-a dovedit a fi, într-un final cel mai generos lucru pe care l-am făcut vreodată. Cel mai generos lucru pe care trebuie să continui să îl fac.

Aș face asta din nou. Acum, știu asta. Aș face promisiunea aceea de încă o mie de ori și aș pierde-o încă de o mie de ori, ca să o aud cântând, ca noaptea trecută, sau ca să o văd în lumina soarelui de dimineață. Sau chiar și fără asta. Doar ca să știu că e undeva, acolo. În viață.

* * *

Mia mă privește cum îmi pierd cumpătul de-a lungul falezei. Vede cum fisurile se deschid, iar lava se scurge afară, această explozie uriașă a ceea ce cred că pentru ea pare a fi durere.

Dar nu plâng de durere. Plâng de recunoștință.

DOUĂZECI

*Să mă trezească cineva când se termină,
Când tăcerea nopții se îmblânzește, aurie,
Întinde-mă pe un pat de trifoi
Ah, am nevoie de ajutor cu povara asta.
„HUSH”*

COLLATERAL DAMAGE, PIESA 13

Când reușesc să mă controlez și mă calmez, îmi simt membrele ca pe niște crengi uscate. Pleoapele încep să mi se lase. Tocmai am băut o cană uriașă de cafea incredibil de tare și parcă ar fi fost contaminată cu somnifere. M-aș putea întinde chiar aici, pe banca asta. Mă întorc spre Mia. Îi spun că trebuie să dorm.

— Locuiesc la câteva clădiri distanță, îmi spune. Poți să dormi la mine.

Simt senzația aia de calm și de liniște care urmează după plâns. Nu m-am mai simțit așa de când eram copil, un puști sensibil care țipa la o nedreptate sau alta, până când, plâns tot, mama mă băga în pat. Mi-o imaginez pe Mia culcându-mă în pătuțul unui băiețel, trăgându-mi plapuma până sub bărbie.

Acum, e dimineață de-a dreptul. Oamenii s-au trezit și au ieșit afară. În timp ce mergem, zona rezidențială liniștită face loc unei fâșii comerciale, plină de buticuri, de cafenele și de hipsterii care le frecventează. Sunt recunoscut, dar nu mă mai obolesc să mă eschivez – fără ochelari de soare și fără șapcă. Nu mai încerc deloc să mă ascund. Mia se strecoară printre mulțimile care cresc, apoi o ia pe o stradă laterală înțesată de vegetație, mărginită de clădiri din gresie și cărămidă. Se oprește în fața unei căsuțe din cărămidă roșie.

— Casă, dulce casă. Am închiriat-o de la un violonist profesionist care cântă acum pentru Filarmonica din Viena. Am atins recordul de nouă luni de când stau aici!

O urmez în cea mai compactă casă pe care am văzut-o vreodată. Primul nivel e format dintr-o sufragerie mică și o bucătărie cu ușă glisantă din sticlă, care duce într-o grădină de două ori mai mare decât casa. Aici e o canapea albă și îmi face semn să mă întind pe ea. Îmi scot încălțările și mă trântesc, cufundându-mă în pernele din pluș. O las pe Mia să îmi așeze capul, să pună o pernă sub el și o pătură moale peste mine, învelindu-mă așa cum sperasem.

Ascult pregătit să îi aud sunetul pașilor pe scări, îndreptându-se spre ceea ce probabil e dormitorul, dar, în schimb, simt o adâncitură ușoară în tapițerie, în

timp ce Mia se așază la celălalt capăt al canapelei. Își freacă picioarele unul de celălalt de câteva ori. Picioarele ei sunt la doar câțiva centimetri de ale mele. Apoi, oftează prelung, iar respirația ei se reglează și devine ritmică. A adormit. În câteva minute, adorm și eu.

Când mă trezesc, lumina inundă apartamentul și mă simt atât de odihnit, încât, pentru o secundă, sunt sigur că am dormit zece ore și că am pierdut avionul. O privire rapidă la ceasul din bucătărie îmi arată însă că e aproape ora două după-amiaza, și tot sâmbătă. Nu am dormit decât câteva ore și trebuie să mă întâlnesc cu Aldous la aeroport la ora cinci.

Mia doarme încă, respirând adânc și aproape sforăind. O privesc o vreme. Pare foarte liniștită și familiară. Chiar și înainte să devin insomniacul de acum, întotdeauna am avut probleme să adorm noaptea, în timp ce Mia citea cinci minute dintr-o carte, se întorcea pe o parte și era dusă. O șuviță de păr i-a căzut pe față, îi intră în gură și apoi iese, de fiecare dată când inspiră și expiră. Fără să gândesc, mă aplec și îi dau la o parte șuvița, iar degetele mele îi ating din greșeală buzele. Pare atât de firesc, de parcă n-au trecut trei ani, încât aproape că sunt tentat să îi mângâi obrazii, bărbia, fruntea.

Aproape, dar nu chiar. E ca și cum aș vedea-o pe Mia printr-un filtru și e, în cea mai mare parte, fata pe care o știam, dar ceva s-a schimbat, lucrurile nu mai sunt la fel, așa că acum ideea de a o atinge când doarme nu mai e drăguță sau romantică, ci, mai degrabă, aduce a hărțuire.

Mă ridic în picioare și îmi întind brațele. Sunt cât pe ce să o trezesc – dar nu pot să mă conving să fac asta. În schimb, mă plimb prin casa ei. Eram atât de amețit când am venit, acum câteva ore, încât nu prea am observat-o. Acum, că fac asta, văd că seamănă, într-un fel ciudat, cu cea în care a crescut Mia. Același talmeș-balmeș nepotrivit de fotografii pe perete – un portret al lui Elvis, un afiș din 1955 care face reclamă la un meci de Campionatul Mondial dintre Brooklyn Dodgers și New York Yankees, și câteva accente decorative, cum ar fi luminile în formă de ardei iuți care împodobesc tocurile ușilor.

Peste tot sunt fotografii, atârând pe pereți, acoperind fiecare centimetru al blatului din bucătărie și rafturile. Sute de imagini cu familia ei, inclusiv unele care par a fi fotografiile care atârnav, cândva, în vechea ei casă. Portretul de la nuntă al lui Kat și Denny; o fotografie cu Denny îmbrăcat într-o geacă din piele cu ținte, ținându-o pe bebelușa Mia într-o mână; Mia, la opt ani, cu un zâmbet uriaș pe chip, ținându-și strâns violoncelul; Mia și Kat, ținându-l în brațe pe Teddy, roșu la față, la câteva minute după ce se născuse. E chiar și fotografia aia care îți frânge inima, în care Mia îi citește lui Teddy, cea la care nu suportam să mă uit în casa bunicilor Miei, deși, într-un fel, aici, în casa ei, nu mi mai produce aceeași lovitură în stomac.

Trec prin bucătăria mica, unde se află o adevărată galerie de fotografii ale bunicilor Miei în fața unei serii de fose de orchestră, ale mătușilor, unchilor Miei și a verilor ei, urcând munții din Oregon sau ciocnind halbe de bere. E și un amestec de fotografii cu Henry, Willow și Trixie și un băiețel care trebuie să fie Theo. Mai sunt și poze cu Mia și Kim, din liceu, și una cu ele două în vârful Empire State Building – un memento șocant al faptului că relația lor nu a fost ciuntită, că au o istorie despre care eu nu știu nimic. Mai este o fotografie cu Kim purtând vestă antiglonț, cu părul desfăcut și ciufulit, bătut de un vânt plin de praf.

Mai sunt și fotografii cu muzicieni îmbrăcați la costum, ținând în mână cupe de șampanie. Imaginea unui bărbat cu ochii strălucitori, într-un smoching, cu o masă de bucle rebele, ținând în mână o baghetă de dirijor și același tip dirijând o grămadă de copii care arată jalnic, apoi din nou el, lângă o femeie superbă de culoare, care sărută un copil care nu arată tocmai jalnic. Țsta trebuie să fie Ernesto.

Mă duc în grădina din spate, ca să-mi fumez țigara de dimineață. Îmi ating buzunarele, dar găsesc doar portofelul, ochelarii de soare, iPod-ul împrumutat și cele câteva pene de chitară care se pare că sunt cu mine tot timpul. Apoi, îmi amintesc că probabil mi-am lăsat țigările pe pod. Fără țigări. Fără pastile. Cred că azi e ziua festivă în care aleg să renunț la obiceiurile rele.

Mă întorc înauntru și mai arunc o privire. Nu este casa la care mă așteptam. Din tot ce îmi povestise despre mutarea ei, îmi imaginasem un loc plin de cutii, ceva impersonal și aseptice. Și, în ciuda a ceea ce spusese despre spirite, nu m-aș fi gândit că se înconjurase atât de confortabil de stafiile ei.

Mai puțin de a mea. Nu e nici măcar o poză cu mine, deși Kat m-a inclus în multe dintre fotografiile familiei; chiar atârname una înrămată cu mine, cu Mia și cu Teddy, în costume de Halloween, deasupra vechiului lor șemineu din sufragerie, un loc de onoare în casa Hall. Dar nu și aici. Nu e niciuna dintre fotografiile stupide pe care obișnuiam să ni le facem unul celuilalt și nouă împreună, sărutându-ne sau strâmbându-ne în timp ce unul dintre noi ținea aparatul într-o mână. Adoram fotografiile alea. Întotdeauna îți tăiau capul pe jumate sau erau întunecate de degetul cuiva, dar păreau să prindă ceva veritabil.

Nu mă simt jignit. Mai devreme, probabil că m-aș fi simțit așa. Acum, înțeleg. Orice loc aș fi avut în viața Miei, în inima ei, a fost irevocabil modificat în ziua aceea, la spital, în urmă cu trei ani și jumătate.

Încheiere. Urăsc cuvântul ăsta. Psihologii îl adoră. Bryn îl adoră. Spune că eu n-am avut niciodată o *încheiere* cu Mia.

„Peste cinci milioane de oameni au cumpărat și au ascultat încheierea mea”, e replica mea standard.

În timp ce stau aici, în casa asta liniștită în care aud cum ciripesc păsările afară, în curtea din spate, cred că, într-un fel, înțeleg conceptul de încheiere. Nu e vorba despre nicio chestie mare și dramatică legată de înainte/după. E mai degrabă sentimentul acela de melancolie pe care îl ai la finalul unei vacanțe foarte reușite. Ceva special se termină și tu ești trist, dar nu poți fi atât de trist pentru că, hei, a fost bine atât cât a durat și vor mai fi și alte vacanțe, alte vremuri bune. Dar nu vor mai fi cu Mia – sau cu Bryn.

Mă uit la ceas. Trebuie să mă întorc în Manhattan, să îmi fac bagajele, să răspund la cele mai urgente dintre e-mailurile care, fără îndoială, s-au adunat, și să mă duc la aeroport. Va trebui să chem un taxi aici și, înainte de asta, va trebui să o trezesc pe Mia și să îmi iau la revedere așa cum se cuvine.

Mă hotărâsc să fac cafea. Chiar și doar mirosul ei obișnuia să o trezească. În diminețile în care dormeam la ea, uneori mă trezeam devreme ca să stau cu Teddy. După ce o lăsam să doarmă până la o oră decentă, duceam filtrul chiar la ea în cameră și îl purtam prin aer până când își ridică fruntea de pe pernă, cu ochii somnoroși și blânzi.

Mă duc în bucătărie și se pare că știu din instinct unde sunt toate, de parcă ar fi bucătăria mea și așa fi făcut cafea aici de o mie de ori înainte. Filtrul metalic este în dulapul de deasupra chiuvetei. Cafeaua, într-un borcan pe ușa congelatorului. Pun cu lingura pudra aromată și neagră în spațiul de deasupra filtrului, apoi îl umplu cu apă și îl pun pe aragaz. Șuieratul umple aerul, urmat de aroma pătrunzătoare. Aproape că îl văd, ca un nor din desene animate, plutind deasupra camerei, îndemnând-o pe Mia să se trezească.

Și, desigur, înainte să apuce cafeaua să fiarbă, se întinde pe canapea și ia o gură de aer, așa cum face când se trezește. Când mă vede în bucătăria ei, pentru o clipă pare confuză. Nu pot să-mi dau seama dacă e din cauză că mă agit ca o gospodină sau pur și simplu pentru că mă aflu aici. Apoi, îmi amintesc ce spusese despre felul în care fiecare dimineață îi amintea de pierderea ei.

— Îți amintești totul din nou? rostesc întrebarea.

Cu voce tare. Fiindcă vreau să știu și pentru că mi-a cerut să întreb.

— Nu, îmi spune. Nu în dimineața asta.

Cască, apoi se întinde din nou.

— Credeam că am visat noaptea trecută. Apoi, am simțit mirosul de cafea.

— Îmi pare rău, spun șoptit.

Zâmbește, în timp ce dă pătura la o parte.

— Chiar crezi că, dacă nu aduci vorba despre familia mea, o să îi uit?

— Nu, recunosc. Cred că nu.

— Și, după cum vezi, nici nu încerc să uit. Mia face un semn către fotografiile.

— M-am uitat la astea. Ai o galerie destul de impresionantă. Cu toată lumea.

— Mersi. Îmi țin de urât.

Mă uit la fotografii, imaginându-mi că, într-o zi, copiii Miei vor umple și mai multe rame, creând o nouă familie pentru ea, o generație din care eu nu voi face parte.

— Știu că sunt doar niște poze, continuă ea, dar câteodată chiar mă ajută să mă trezesc dimineața. Mă rog, ele și cafeaua.

Ah, cafeaua. Mă duc în bucătărie și deschid dulapurile în care știu că voi găsi cești, deși sunt un pic surprins să descopăr că până și ele fac parte din aceeași colecție de căni din ceramică din anii '50 și '60, pe care le-am mai folosit de atâtea ori; sunt uimit că le-a cărat din cămin în cămin, din apartament în apartament. Mă uit după cana mea preferată, cea cu ibrice care dansează, și sunt al naibii de bucuros că o găsesc încă aici. E aproape ca și cum ar avea și fotografia mea pe perete. O părticică din mine încă există, chiar dacă o mare parte din mine nu poate fi aici.

Îmi torn o cană, apoi îi torn și Miei, adăugând un strop de lapte și frișcă, așa cum îi place.

— Îmi plac fotografiile, îi spun. Păstrează amintiri prețioase.

Mia încuviințează, suflând în cafea.

— Și mie mi-e dor de ei, îi spun. În fiecare zi.

Pare surprinsă de asta. Nu de faptul că mi-e dor de ei, ci, probabil, din cauză că, în sfârșit, recunosc. Dă din cap, solemn.

— Știu, spune.

Se plimbă prin cameră, trecându-și degetele peste ramele fotografiilor.

— Nu mai am loc, rostește ea. A trebuit să pun în baie o grămadă de poze recente de-ale lui Kim. Ai mai vorbit cu ea în ultima vreme?

Probabil știe ce i-am tăcut lui Kim.

— Nu.

— Serios? Atunci, înseamnă că nu știi de scandal?

Scutur din cap.

— A renunțat la facultate anul trecut. Când a început războiul în Afganistan, Kim a hotărât: la naiba cu asta, vreau să fiu fotograf și cea mai bună educație e pe teren. Așa că, pur și simplu și-a luat aparatele și a plecat. A început să își vândă fotografiile la AP și la *The New York Times*. Dă ture într-o burka din aia și își ascunde tot echipamentul fotografic sub haine pe care apoi le dă repede la o parte ca să facă poze.

— Pun pariu că doamnei Schein îi place asta.

Mama lui Kim era cunoscută ca fiind exagerat de protectoare. Ultima oară când am auzit de ea, făcea o criză fiindcă Kim mergea la școală în cealaltă parte a țării, ceea ce, spunea Kim, era fix ceea ce intenționase.

Mia râde.

— La început, Kim a spus familiei doar că își lua liber un semestru, dar acum are foarte mult succes și a renunțat oficial, iar doamna Schein a avut, oficial, o cădere nervoasă. Și apoi mai e și faptul că Kim este o evreică drăguță într-o țară foarte musulmană.

Mia suflă în cafea și soarbe.

— Totuși, pe de altă parte, acum Kim apare în *The New York Times* și tocmai a semnat un contract de colaborare cu *National Geographic*, așa că doamna Schein are cu ce se lauda.

— E greu pentru o mamă să se stăpânească, spun.

— E mare fan Shooting Star, știi?

— Doamna Schein? Întotdeauna am crezut-o mai degrabă hip-hop.

Mia rânjește.

— Nu. Îi place *death metal*-ul. Hard core. Kim v-a văzut cântând în Bangkok. Zicea că turna cu găleata și voi ați cântat așa, în ploaie.

— A fost la concertul ăla? Mi-ar fi plăcut să vină în culise, să ne salute, îi spun, deși știu de ce nu o făcuse. Totuși, venise la concert. Probabil că m-a iertat un pic.

— Și eu i-am spus același lucru, dar a trebuit să plece imediat. Trebuia să fie în Bangkok pentru odihnă și relaxare, dar ploaia în care ați cântat voi a fost nimic pe lângă cicloul care lovise în altă zonă. A trebuit să fugă și să facă un reportaj. E o fotografie foarte tare în ultima vreme.

Mă gândesc la Kim, urmărind răsculați talibani și ferindu-se de copaci zburători. E surprinzător de ușor să-mi imaginez asta.

— E amuzant, încep.

— Ce anume? întreabă Mia.

— Kim, fotograf de război. Fata periculoasă.

— Da, să mori de răs.

— Nu asta am vrut să spun. Doar că: tu. Kim. Eu. Venim cu toții din orașul ăsta de nicăieri, din Oregon, și uită-te la noi. Toți trei am mers la, ei bine, la extreme. Trebuie să recunoști, e destul de ciudat.

— Nu e deloc ciudat, zice Mia, zgâlțâind un castron cu fulgi de porumb. Am trecut cu toții prin greutate. Acum, haide, ia niște cereale.

Nu mi-e foame. Nu sunt sigur nici măcar dacă pot mânca un singur fulg de porumb, dar mă așez pentru că tocmai mi-a fost înapoiat locul la masa familiei Hall.

* * *

Timpul are greutate, iar în clipa asta îi simt apăsarea. E aproape ora trei. Încă o zi e pe jumătate încheiată, iar în seara asta plec în turneu. Aud ticăitul

ceasului de epocă de pe peretele Miei. Las minutele să treacă mai mult decât ar trebui, apoi, în cele din urma, vorbesc.

— Amândoi avem un avion de prins. Probabil ar trebui să plec.

Vocea îmi sună absentă, dar mă simt ciudat de calm.

— Sunt taxiuri pe aici?

— Nu, noi ajungem în Manhattan cu pluta, glumește ea. Poți să chemi o mașină, adaugă după o clipă.

Mă ridic în picioare și mă îndrept spre blatul din bucătărie, unde se află telefonul Miei.

— Care e numărul? întreb.

— 718, începe Mia. Apoi, se oprește. Stai așa.

La început mă gândesc că face acea pauză ca să își amintească numărul, dar îi văd ochii, dintr-odată nesiguri și rugători.

— Mai e un ultim lucru, continuă ea, cu vocea șovăitoare. Ceva ce am eu și care, de fapt, îți aparține ție.

— Tricoul meu cu Wipers?

Neagă.

— Mă tem că ăla a dispărut de mult. Vino. E sus.

O urmez pe treptele care scârțâie. În capătul palierului îngust, în dreapta mea, îi văd dormitorul cu plafonul înclinat, în stânga mea e o ușă închisă. Mia o deschide, dezvăluind un mic studio. În colț este un dulap cu o tastatură. Mia formează un cod, iar ușa se deschide.

Când văd ce scoate din dulap, la început sunt ceva de genul *Ah, sigur, chitara mea*. Pentru că aici, în căsuța Miei din Brooklyn, se află vechea mea chitară electrică Les Paul Junior. Chitara pe care am cumpărat-o de la un amanet, din câștigurile mele de la livrările de pizza, pe când eram adolescent. Este chitara pe care am înregistrat *Collateral Damage* și toate piesele noastre de până la albumul ăsta. Este chitara pe care am vândut-o la o licitație în scop caritabil și, de atunci, regret că am făcut asta.

E așezată în vechea ei husă, cu vechile mele abțibilduri cu Fugazi și K Records; chiar și cu abțibildurile de la fosta formație a tatălui Miei. Totul este la fel, cureaua, creștătura de când am scăpat-o pe scenă. Până și praful miroase familiar.

Tocmai îmi dau seama de lucrurile astea, așa că durează câteva secunde până mă lovește. Asta e chitara mea. Mia are chitara mea. Mia este cea care a cumpărat chitara pentru o sumă exorbitantă, ceea ce înseamnă că a știut că e scoasă la licitație. Mă uit prin cameră. Printre partituri și materiale pentru violoncel se află un teanc de reviste cu chipul meu pe copertă. Apoi, îmi amintesc ceva de pe pod, Mia justificându-se de ce m-a părăsit, recitându-mi

versurile din „Roulette”.

Dintr-odată mă simt de parcă aş fi avut dopuri în urechi toată noaptea, iar acum îmi cad şi tot ce era voalat devine clar, tare şi strident.

Mia are chitara mea. E un lucru atât de simplu şi, cu toate astea, nu ştiu dacă aş fi fost mai surprins nici dacă Teddy ar fi ieşit din dulap. Simt că mă ia cu leşin. Mă așez. Mia stă în picioare, chiar în fața mea, ținându-mi chitara de grif, oferindu-mi-o înapoi.

— Tu? e tot ce reușesc să îndrug.

— Întotdeauna eu, îmi răspunde încet, timid. Cine altcineva?

Mintea mi-a părăsit corpul. Nu mai pot rosti decât cuvinte de bază.

— Dar... de ce?

— Cineva trebuia să o salveze de Hard Rock Café, spune Mia, râzând.

Totuși, îi aud și nesiguranța din voce.

— Dar... îmi caut cuvintele ca un om care se îneacă și se agață de resturi plutitoare... n-ai spus că mă urăști?

Mia oftează, lung și profund.

— Știu. Aveam nevoie să urăsc pe cineva și pe tine te iubesc cel mai mult, așa că a căzut pe tine.

Ține chitara întinsă, împingând-o spre mine. Vrea să o iau, dar acum nu aş putea să ridic nici măcar o bucățică de vată.

Continuă să se uite la mine, oferindu-mi-o.

— Cum rămâne cu Ernesto?

O expresie de uimire îi trece rapid pe față, urmată de amuzament.

— E mentorul meu, Adam. Prietenul meu. E căsătorit.

Lasă ochii în jos pentru o clipă. Când își ridică privirea, veselia i s-a transformat în defensivă.

— Și, la urma urmei, ce îți pasă ție?

Întoarce-te la stafia ta, o aud pe Bryn spunându-mi. Dar a înțeles greșit. Bryn e cea care a trăit cu o stafie – cu fantoma unui bărbat care nu a încetat niciodată să iubească pe altcineva.

— N-ar fi existat niciodată o Bryn dacă nu te-ai fi hotărât să mă urăști, îi răspund.

Mia îmi ține piept direct.

— Nu te urăsc. Nu cred că te-am urât vreodată cu adevărat. A fost doar furie. Și, odată ce am înfruntat-o deschis, odată ce am înțeles-o, s-a risipit.

Lasă capul în jos, respiră adânc și expiră puternic.

— Știu că îți datorez niște scuze; am încercat să le rostesc toată seara, dar cuvintele astea – „iartă-mă”, „îmi pare rău” – mi se par prea fără valoare pentru ceea ce meriți tu.

Scutură din cap.

— Știu că ceea ce ți-am făcut a fost extrem de greșit, dar la vremea aceea părea, de asemenea, extrem de necesar pentru supraviețuirea mea. Nu știu dacă astea două lucruri pot fi amândouă adevărate, dar așa a fost. Dacă te liniștește cu ceva, după o perioadă, când nu mi se mai părea necesar, când mi se părea foarte greșit, am rămas numai cu dimensiunea greșelii mele, cu dorul de tine. A trebuit să te urmăresc de la distanță, să văd cum îți realizezi visele, trăind ceea ce părea a fi viața perfectă.

— Nu e perfectă, îi spun.

— Acum înțeleg asta, dar de unde era să știu? Erai atât de foarte, foarte departe de mine! Am acceptat asta. Am acceptat-o ca pe o pedeapsă pentru ceea ce am făcut. Apoi...

Vocea i se pierde.

— Ce?

Ia o gură de aer și îmi surâde afectat.

— Apoi, Adam Wilde apare la Carnegie Hall, în cea mai importantă noapte a carierei mele și mi s-a părut că e mai mult decât o coincidență. Am simțit lucrul ăsta ca pe un dar. De la ei. Pentru primul meu recital, mi-au dăruit un violoncel, iar acum, mi te-au dăruit pe tine.

Fiecare firicel de păr mi se ridică, un fior îmi străbate întregul corp.

Își șterge în grabă lacrimile cu dosul palmei și respiră adânc.

— Ține, ai de gând să iei chestia asta sau nu? Nu am acordat-o de ceva vreme.

Obişnuiam să am vise de genul ăsta. Mia, întoarsă dintre cei ne-morți, în fața mea, vie pentru mine. Ajunsesem însă ca până și în vise să știu că acestea nu erau reale și puteam anticipa sunetul ceasului, așa că acum ascult, așteptând, într-un fel, să pornească alarma. Dar nu se aude, iar când îmi strâng degetele în jurul chitarei, lemnul și coardele sunt reale și mă aduc cu picioarele pe pământ. Mă trezesc, iar ea e încă aici.

Se uită la mine, la chitara mea, la violoncelul ei și la ceasul de pe pervaz. Îmi dau seama ce vrea și e același lucru pe care mi l-am dorit de ani de zile, dar nu îmi vine să cred că, după atâta timp, acum, când nu mai avem timp, îmi cere asta. Totuși, dau ușor din cap, încuviințând. Îmi conectează chitara, îmi dă cablul și pornește volumul amplificatorului.

— Îmi dai un mi? o întreb.

Mia ciupește coarda violoncelului. Acordez chitara pornind de la asta, apoi zdrăngăn un la minor, iar când acordul acaparează încăperea, simt acea izbucnire de energie electrică urcându-mi pe șira spinării, într-un fel pe care nu l-am mai simțit de foarte mult timp.

Mă uit la Mia. Stă așezată în fața mea, cu violoncelul între picioare. Are ochii închiși și îmi dau seama că face chestia aia, ascultă ceva în tăcere. Apoi, dintr-odată, pare că a auzit ceea ce voia să audă. Ochii îi sunt deschiși și mă privesc din nou, de parcă nu ar fi plecat niciodată. Își ridică arcușul, face un gest către chitara mea cu o ușoară înclinare de cap.

— Ești gata? mă întrebă.

Sunt atâtea lucruri pe care aș vrea să i le spun, în primul rând că am fost gata întotdeauna. În schimb, ridic volumul amplificatorului, scot o pană din buzunar și doar spun „da”.

DOUĂZECI ȘI UNU

Cântăm, și pare că trec ore, zile, ani. Sau poate sunt doar secunde. Nici nu îmi mai pot da seama. Accelerăm, apoi încetăm, instrumentele noastre țipă. Devenim serioși. Rădem. Devenim tăcuți. Apoi, gălăgioși. Inima îmi sare din piept, sângele îmi clocotește, întregul corp îmi răsună, în timp ce îmi amintesc: *Concert* nu înseamnă să stai, ca o țintă, în fața a mii de străini. Înseamnă să îți unești forțele. Înseamnă armonie.

Când ne oprim, în cele din urmă, eu sunt transpirat, iar Mia gâfâie greu, de parcă ar fi alergat kilometri întregi. Stăm în tăcere, sunetul respirațiilor noastre rapide încetinind în tandem, bătăile inimii potolindu-ni-se. Mă uit la ceas. E trecut de cinci. Mia îmi urmărește privirea. Își pune arcușul jos.

— Și acum? mă întreabă.

— Schubert? Ramones? întreb, deși știu că nu acceptă cereri. Dar nu mă pot gândi decât să continui să cânt, pentru că, pentru prima oară în foarte multă vreme, nu există ceva ce vreau mai mult să fac. Și mi-e frică de ce se va întâmpla când muzica se va sfârși.

Mia îmi arată ceasul digital care licăre amenințător pe pervaz.

— Nu cred că prinzi avionul.

Ridic din umeri. Unde mai pui că, doar în seara asta sunt încă cel puțin alte zece zboruri către Londra.

— Tu îl prinzi pe al tău?

— Nu vreau să îl prind, îmi spune, sfioasă. Am o zi liberă înainte să începă recitalurile. Pot pleca mâine.

Dintr-odată, mi-l imaginez pe Aldous făcând ture în sala de plecări de la Virgin, întrebându-se unde dracului sunt, sunându-mă pe mobilul care stă pe noptiera unui hotel. Mă gândesc la Bryn, care e în L.A. și care n-are habar de cutremurul care are loc aici, în New York, și care va trimite spre ea un tsunami. Și îmi dau seama că, înainte să mă gândesc la viitor, trebuie să mă ocup de prezent.

— Trebuie să dau niște telefoane, îi spun Miei. Să-l sun pe impresarul meu care mă așteaptă... și pe Bryn.

— Ah, da, desigur, îmi spune, căzându-i fața în timp ce se grăbește să se ridice în picioare, aproape răsturnând violoncelul în agitația ei. Telefonul e jos, iar eu ar trebui să sun la Tokyo, numai că sunt destul de sigură că e miezul nopții, așa că o să trimit doar un e-mail și o să sun mai târziu. Și pe agentul

meu de călătorii...

— Mia, o întrerup.

— Ce?

— O să ne descurcăm.

— Serios?

Nu pare prea convinsă.

Încuviințez, deși și inima mea bate cu putere și piesele de puzzle încep să se învârtă, în timp ce Mia îmi pune telefonul fără fir în mână. Mă duc în grădina ei, unde e retras și liniștit în lumina după-amiezii, și unde cântă greierii verii, prevestind furtuna. Aldous răspunde la telefon la primul apel, iar în momentul în care îi aud vocea și încep să vorbesc, asigurându-l că sunt bine, planurile încep să-mi iasă pe gură de parcă ar fi fost făcute de mult, mult timp. Îi explic că nu vin la Londra acum, că nu fac niciun videoclip și că nu dau niciun interviu, dar că voi fi în Anglia pentru începutul turneului european și că voi cânta la fiecare dintre concertele noastre. Restul planului care mi se formulează în minte – din care o parte deja s-a consolidat, într-un mod vag, azi-noapte, pe pod – îl țin pentru mine, dar cred că Aldous simte.

Nu îl pot vedea, deci n-am de unde să știu dacă clipește sau tresare sau pare surprins, dar nu ezită nicio clipă.

— O să-ți onorezi toate angajamentele din cadrul turneului? repetă.

— Îhî.

— Ce ar trebui să le spun celor din trupă?

— Pot face videoclipul fără mine, dacă vor. Ne vedem la Guildford Festival, îi spun, referindu-mă la marele festival de muzică din Anglia, unde suntem cap de afiș, la începutul turneului. O să vă explic totul atunci.

— Între timp, unde vei fi? Dacă are nevoie cineva de tine...

— Spune-le tuturor să nu aibă nevoie de mine, îi răspund.

Următorul apel este mai dificil. Îmi doresc să nu fi ales ziua de astăzi ca să mă las de fumat. În schimb, fac exerciții de respirație adâncă, așa cum mi-au arătat medicii, și formez. O călătorie de o mie de kilometri începe cu zece cifre, nu-i așa?

— M-am gândit eu că tu ești, spune Bryn când îmi aude vocea. Iar ți-ai pierdut telefonul? Unde ești?

— Sunt încă în New York. În Brooklyn. Fac o pauză. Cu Mia.

O tăcere mormântală acaparează linia telefonică, iar eu umplu liniștea aceea cu un monolog, care e... ce?... nu știu: o explicație a nopții care s-a întâmplat din greșală, o recunoaștere a faptului că lucrurile nu au fost niciodată în regulă între noi, așa cum ar fi vrut ea să fie, și că, drept rezultat, am fost un nenorocit de iubit. Îi spun că sper că îi va fi mai bine cu următorul.

— Mda, nu mi-aș face griji în privința asta, îmi spune, încercând să glumească, dar nu prea îi iese. Apoi, urmează o tăcere lungă. Îi aștept tirada, acuzațiile, toate lucrurile pe care le merit. Dar nu spune nimic.

— Mai ești acolo? întreb.

— Da, mă gândesc.

— La ce?

— Mă gândesc dacă aș prefera ca ea să fi murit.

— Doamne, Bryn!

— Hai, taci din gură! Nu ai dreptul să fii tu cel ofensat. Nu acum. Iar răspunsul este nu. Nu îmi doresc ca ea să fi murit. Face o pauză. De tine nu sunt sigură, totuși. Apoi, închide.

Rămân nemișcat, cu telefonul încă la ureche, gândindu-mă la ultimele cuvinte ale lui Bryn, întrebându-mă dacă existase o fărâmă de iertare în ostilitatea ei. Nu știu dacă are vreo importanță, fiindcă, atunci când miros aerul răcoros, simt cum mă inundă ușurarea și eliberarea.

După o vreme, ridic privirea. Mia stă în ușa glisantă din sticlă, așteptând din partea mea semnalul că pericolul a trecut. Îi fac un semn, amețit, iar ea se apropie încet de curtea zidită în care stau, ținând încă telefonul în mână. Îl apucă de un capăt, de parcă ar fi o ștafetă care urmează să fie transmisă.

— E totul în regulă? întrebă.

— Să zicem că m-am eliberat de angajamentele mele anterioare.

— Ale turneului?

Pare surprinsă.

Scutur din cap.

— Nu ale turneului, ci de toate prostiile de dinainte de el. Și de celelalte, hm, complicații.

— Ah.

Stăm amândoi acolo o vreme, rânjind ca niște cretini, ținând încă telefonul. În cele din urmă, îi desprind încet receptorul dintre degete și îl așez pe masa din fier, fără să îi dau drumul la mână.

Îmi trec degetul mare peste bățaturile de pe degetul ei mare, apoi în sus și în jos pe umflătura osoasă a degetelor și pe încheietura mâinii. E foarte firesc și, în același timp, un privilegiu foarte mare. Cea pe care o ating e Mia. Îmi dă voie să fac asta. Nu numai că mă lasă, ci închide ochii și se lasă în voia mea.

— E adevărat? Am voie să țin mâna asta? o întreb, aducându-i palma spre obrazul meu nebărbierit.

Zâmbetul Miei e ca o ciocolată topită. E un solo de chitară extraordinar. E tot ce e mai bun în lumea asta.

— Mmmm, îmi răspunde.

O trag aproape de mine. O mie de sori răsar din pieptul meu.

— Am voie să fac asta? întreb, luându-i ambele brațe în ale mele și dansând ușor cu ea prin curte.

Acum, îi zâmbește întreaga față.

— Ai voie, îmi șoptește.

Îmi trec mâinile peste brațele ei goale. O învârt printre ghivecele pline cu flori parfumate. Îmi îngrop fruntea în părul ei și îi inspir mirosul, mirosul nopții New Yorkului împietrit în ea. Îi urmăresc privirea în sus, spre ceruri.

— Deci, crezi că ne privesc? întreb, în timp ce îi sărut ușor cicatricea de pe umăr și simt săgeți de foc înțepându-mi fiecare părticică a corpului.

— Cine? întreabă Mia, sprijinindu-se de mine, tremurând ușor.

— Familia ta. Ai impresia că sunt cu ochii pe tine. Crezi că pot vedea asta?

Îmi trec brațele pe după mijlocul ei și o sărut chiar în spatele urechii, în felul care o înnebunea altădată, în felul în care, judecând după cum trage aer adânc în piept și după unghiile înfipte în mine, încă o înnebunește. Mă gândesc că poate e ceva înfiorător în interogatoriul meu, dar nu simt asta. Azi-noapte, gândul că familia ei îmi știe acțiunile mă făcea să îmi fie rușine, dar acum nu e ca și cum aș vrea ca ei să vadă asta, ci vreau să știe asta, să știe de noi.

— Îmi place să cred că mi-ar oferi un pic de intimitate, îmi spune, deschizându-se ca o floarea-soarelui la săruturile pe care le sădesc pe obrazul ei. Vecinii mei, pe de altă parte, ne văd cu siguranță.

Își trece mâinile prin părul meu și mă simt de parcă mi-ar electrocuta scalpul – asta dacă electrocutarea poate fi atât de plăcută.

— Salutare, vecine, spun, trasând cercuri leneșe cu degetul pe marginea claviculei ei.

Mâinile ei sub tricoul meu, tricoul meu negru, murdar, împutit și – mulțumesc! – norocos. Atingerea ei nu mai e atât de blândă. Sondează, iar buricele degetelor încep să bată un cod Morse de urgență.

— Dacă mai continuăm așa, vecinii mei vor avea parte de un spectacol, îmi șoptește.

— Suntem artiști, la urma urmei, îi răspund, strecurându-mi mâinile sub cămașa ei și plimbându-i-le pe spate. Pielea ni se descoperă, ca niște magneți lipsiți de multă vreme de încărcătura lor opusă.

Îmi plimb degetul pe gâtul ei, pe maxilar, apoi îi prind bărbia în palmă. Și mă opresc. Stăm acolo pentru o clipă, privindu-ne fix în ochi, savurând momentul. Apoi, dintr-odată, ne năpustim unul asupra celuilalt. Picioarele Miei se ridică de la pământ și se înfășoară în jurul taliei mele, mâinile ei îmi sapă în păr, degetele mele se împletesc cu ale ei. Și buzele noastre. Nu există destulă piele, destulă salivă, destul timp pentru toți anii pierduți, iar buzele noastre

încearcă să își ia revanșa, regăsindu-se. Ne sărutăm. Intensitatea curentului electric ajunge la maximum. Cred că toate luminile din Brooklyn s-au amplificat dintr-odată.

— Înăuntru! șoptește Mia, pe jumătate ordin, pe jumătate implorare, și, cu picioarele încă înfășurate în jurul meu, o duc înapoi în căsuța ei, înapoi pe canapeaua pe care cu doar câteva ore înainte dormiserăm separat.

De data asta, suntem complet treji. Și cu totul împreună.

* * *

Adormim și ne trezim în miezul nopții, lihniți de foame. Comandăm de mâncare. Mâncăm sus, în patul ei. Totul pare un vis, numai că partea cea mai incredibilă este trezirea în zori. Cu Mia. O văd dormind și mă simt mai fericit ca oricând. O trag aproape de mine și adorm la loc.

Când mă trezesc din nou, câteva ore mai târziu, Mia stă pe un scaun sub fereastră, cu genunchii strânși la piept, cu trupul acoperit cu o pătură veche pe care i-a croșetat-o bunica ei. Pare tristă, iar teama care aterizează ca o grenadă în stomacul meu e aproape la fel de rea ca toate temerile mele legate de ea, iar asta spune multe. Tot ce pot gândi este: *Nu te pot pierde din nou. De data asta, chiar m-ar ucide.*

— Ce s-a întâmplat? întreb, înainte de a-mi pierde curajul și de a face un lucru stupid, cum ar fi să plec, înainte ca inima să îmi fie incinerată cu adevărat.

— Mă gândeam la liceu, îmi răspunde cu tristețe.

— Asta ar indispuce pe oricine.

Mia nu mușcă momeala. Nu râde. Se prăbușește în scaun.

— Mă gândeam că suntem din nou în aceeași situație, când eu eram pe cale să ajung la Juilliard și tu, mă rog, unde ești acum.

Privește în jos, învârtind un fir din pătură în jurul degetului până când pielea din vârf îi devine albă.

— Doar că pe vremea aia aveam mai mult timp să ne facem griji, iar acum avem o zi sau, mai bine zis, am avut o zi. Noaptea trecută a fost extraordinară, dar a fost doar o noapte. Chiar trebuie să plec în Japonia în vreo șapte ore, iar tu ai trupa. Turneul.

Își acoperă ochii cu podul palmei.

— Mia, încetează!

Vocea îmi ricoșează din pereții dormitorului ei.

— Nu mai suntem în liceu!

Mă privește, iar în aer plutește o întrebare.

— Uite ce e, turneul meu începe abia peste o săptămână.

O fărâmbă de speranță începe să plutească în spațiul dintre noi.

— Știi, mă gândeam că mi-e cam poftă de niște sushi.

Zâmbetul ei e melancolic și trist, nu tocmai ce urmăream.

— Ai veni cu mine în Japonia? mă întreabă.

— Sunt deja acolo.

— Mi-ar plăcea la nebunie. Dar apoi ce – adică, vreau să zic că știu că vom rezolva noi cumva, dar voi fi atât de mult timp pe drumuri și...

Cum poate fi atât de neclar pentru ea, când pentru mine e limpede ca lumina zilei?

— O să fiu invitatul tău, îi spun. Fanul tău înfocat. Tehnicianul tău. Orice vrei tu. Unde vei merge tu, voi merge și eu. Dacă vrei. Dacă nu, înțeleg.

— Nu, vreau asta. Crede-mă, îmi doresc asta. Dar cum va funcționa? Cu programul tău? Cu trupa?

Mă opresc. Dacă rostesc totul, cu voce tare, va fi real, în sfârșit.

— Nu mai există trupă. Pentru mine, cel puțin. Am terminat. După turneul ăsta, am terminat.

— Nu!

Mia scutură din cap cu atâta forță, încât șuvițele sale lungi de păr lovesc peretele din spatele ei. Expresia hotărâtă de pe chipul său este una pe care o recunosc prea bine și simt cum mi se strânge stomacul.

— Nu poți face asta pentru mine, adaugă, iar vocea i se îmblânzește. Nu mai primesc bilete pentru favoruri.

— Bilete pentru favoruri?

— În ultimii trei ani, toată lumea, în afară poate de Juilliard, mi-a oferit bilete gratis. Ba, și mai rău, mi-am oferit eu singură unul și nu m-a ajutat cu nimic. Am luat destul de la tine. Nu o să te las să arunci pe fereastră tot ce iubești atât de mult, doar ca să fii îngrijitorul sau însoțitorul meu.

— Tocmai asta e, îi șoptesc. Mi-am cam pierdut iubirea pentru muzică.

— Din cauza mea, spune Mia, tristă.

— Din cauza vieții, îi răspund. O să cânt mereu. Poate chiar o să și înregistrez din nou, dar acum am nevoie, pur și simplu, de puțin timp liber alături de chitara mea, ca să îmi amintesc, în primul rând, de ce am intrat în muzică. Părăsesc trupa, indiferent dacă tu faci sau nu parte din ecuație. Cât despre îngrijire, din contră, eu sunt cel care are nevoie de asta. Eu sunt cel cu bagaj.

Încerc să sune a glumă, dar Mia a știut întotdeauna să-mi ghicească minciunile; ultimele douăzeci și patru de ore au demonstrat asta.

Se uită la mine cu ochii ăia ai ei cu raze laser.

— Știi, m-am gândit o grămadă la asta în ultimii doi ani, îmi spune cu vocea sugrumată. La cine a fost lângă tine. La cine te-a ținut de mână în timp ce

sufereai pentru tot ce pierdusei.

Cuvintele Miei răscolesc ceva în mine și, dintr-odată, am din nou lacrimi pe toată fața. Nu am mai plâns de trei ani, iar acum e a doua oară în doua zile.

— E rândul meu să fiu lângă tine, îmi șoptește, întorcându-se la mine și înfășurându-mă în pătura ei, în timp ce eu izbucnesc din nou.

Mă ține în brațe până când îmi recapăt cromozomul Y. Apoi, se întoarce către mine, cu o privire ușor pierdută.

— Festivalul tău e sâmbăta viitoare, nu? mă întrebă.

Încuviințez.

— Eu joi am două recitaluri în Japonia și unul în Coreea, așa că aș putea pleca de acolo vineri, și câștigi o zi când călătorești spre vest. Nu trebuie să fiu în Chicago, pentru următorul angajament, decât abia după o săptămână. Așa că, dacă zburăm direct de la Seul la Londra...

— Ce spui?

Pare atât de timidă când mă întrebă, de parcă nu ar avea nici cea mai mică șansă să spun „da”, de parcă nu ar fi tot ce mi-am dorit vreodată.

— Pot să vin cu tine la festival?

DOUĂZECI ȘI DOI

— Eu de ce nu merg niciodată la niciun concert? a întrebat Teddy.

Stăteam cu toții la masă: Mia, Kat, Denny, Teddy și cu mine, al treilea copil care venise la masă. Nu mă puteai condamna. Denny gătea mult mai bine decât mama.

— Ce zici, micuțule? a întrebat Denny, punând o lingură de piure de cartofi în farfuria lui Teddy, lângă somonul la grătar și spanacul pe care băiatul încercase, fără succes, să îl refuze.

— Mă uitam la vechile albume de fotografii. Mia s-a dus la o grămadă de concerte tot timpul, chiar și când era mică, iar eu n-am mers nici măcar la unul. Și am aproape opt ani!

— Ai împlinit șapte ani acum cinci luni, a hohotit Kat.

— Și ce dacă? Mia a mers, chiar și înainte să înceapă să meargă. Nu e drept!

— Cine ți-a zis ție că viața e dreaptă? a întrebat Kat, ridicând o sprânceană. Eu, cu siguranță că nu. Eu sunt adepta Școlii Loviturilor Dure.

Teddy s-a întors către o țintă mai ușoară.

— Tată?

— Mia a mers la concerte fiindcă erau spectacolele mele, Teddy. Era timpul nostru petrecut în familie.

— Iar tu mergi la concerte, a spus Mia. Vii la recitalurile mele.

Teddy avea o expresie la fel de dezgustată ca atunci când Denny îl servise cu spanac.

— Alea nu se pun. Vreau să merg la concerte răsunătoare și să port amortizoare de zgomot. Amortizoarele de zgomot erau niște căști uriașe pe care Mia le purta când era mică la concertele fostei trupe a lui Denny. Fusese într-o formație punk, una foarte zgomotoasă.

— Mă tem că amortizoarele au ieșit la pensie, a spus Denny.

Tatăl Miei părăsise de multă vreme formația. Acum era profesor de gimnaziu, purta costume *vintage* și fuma pipă.

— Ai putea veni la unul din spectacolele mele, am spus, luând cu furculița o bucățică de somon.

Toți cei de la masă s-au oprit din mâncat și s-au uitat la mine, membrii adulți ai familiei Hall aruncându-mi fiecare o altfel de privire dezaprobată. Denny pur și simplu părea obosit în fața cutiei Pandorei pe care o deschisese. Kat era enervată de subminarea autorității ei părintești, iar Mia, care dintr-un

oarecare motiv, pusese un zid uriaș între familia ei și formația mea, îmi arunca priviri tăioase. Numai Teddy, care bătea din palme, ridicat în genunchi pe scaun, era în continuare în echipa mea.

— Teddy nu poate sta treaz până târziu, a spus Kat.

— Pe Mia o lăsați să stea până târziu când era mică, i-a întors-o Teddy.

— Noi nu putem sta atât de târziu, a spus Denny, obosit.

— Și nici nu cred că se cuvine, a pufnit Mia.

Imediat, am simțit enervarea aia familiară în stomac, fiindcă ăsta a fost lucrul pe care nu l-am înțeles niciodată. Pe de o parte, muzica era legătura aceea comună între Mia și mine, iar faptul că eu eram tipul *rock* trebuie să fi făcut parte din atracția ei față de mine. Știam amândoi că terenul comun pe care îl găsiserăm în casa familiei ei – unde ne petreceam tot timpul – era ca un refugiu pentru noi, dar nu făcea decât să le interzică alor ei să vină la spectacolele mele. În anul în care am fost împreună, n-au venit niciodată la vreun concert. Chiar dacă Denny și Kat sugeraseră că ar fi vrut să vină, Mia inventa mereu scuze, cum că nu era momentul potrivit să vină la un spectacol sau altul.

— Nu se cuvine? Ai spus că nu se cuvine ca Teddy să vină la spectacolul meu? am întrebat-o, încercând să nu ridic tonul.

— Da, asta am spus.

N-ar fi putut să sune mai defensivă sau mai tăioasă nici dacă încerca.

Kat și Denny și-au aruncat o privire. Indiferent cât de supărați erau pe mine, au început să mă compătimescă. Știau ce înseamnă dezaprobarea Miei.

— Ok, în primul rând, ai șaisprezece ani. Nu ești bibliotecară, așa că n-ai voie să zici „se cuvine”. Și, în al doilea rând, de ce naiba nu se cuvine?

— Gata, Teddy, a spus Kat, luându-i farfuria. Poți mânca în sufragerie, la televizor.

— Nici gând, vreau să văd asta.

— Sponge Bob? i-a propus Denny, trăgându-l de cot.

— Apropo, le-am spus lui Denny și Kat, concertul la care mă gândeam este un festival mare pe coastă, luna viitoare. Va fi în timpul zilei, în weekend, și în aer liber, deci nu e atât de zgomotos. D-aia m-am gândit că ar fi în regulă pentru Teddy. De fapt, pentru voi toți.

Expresia lui Kat s-a îmblânzit. A dat din cap, încuviințând.

— Chiar sună bine. Apoi, a făcut un gest spre Mia, de parcă ar fi spus: „Dar tu ai treburi mai importante de făcut.”

Au ieșit toți trei din bucătărie. Mia s-a făcut mică de tot în scaun, părând vinovată și, în același timp, hotărâtă să nu cedeze deloc.

— Care e problema ta? am întrebat. Care e treaba cu familia ta și formația

mea? Chiar crezi că suntem atât de nasoli?

— Nu, sigur că nu!

— Te deranjează că eu și tatăl tău vorbim mereu despre muzică?

— Nu, nu mă deranjează discuțiile despre *rock*.

— Atunci, care e problema, Mia?

În colțul ochilor i s-au format mici lacrimi rebele, iar ea le-a șters, furioasă.

— Ce e? Ce s-a întâmplat? am întrebat, înmuindu-mi tonul.

Mia nu era predispusă la lacrimi de crocodil și, de fapt, la niciun fel de lacrimi. A clătinat din cap, cu buzele pecetluite.

— Îmi spui, te rog? Nu poate fi mai rău decât ceea ce cred eu, și anume că ți-e rușine cu Shooting Star, fiindcă ai impresia că suntem vai de capul nostru.

A scuturat din nou din cap.

— Știi că nu e adevărat. Pur și simplu... face o pauză, de parcă ar cântări o decizie majora. Apoi, oftează.

— Trupa. Când ești cu trupa, trebuie să te împart cu toată lumea. Nu vreau să-i bag și pe ai mei în aceeași oală.

Apoi, a clacat și a început să plângă.

Toată supărarea mea s-a topit.

— Prostuțo, am mormăit, sărutându-i fruntea. Nu mă împarți. Sunt doar al tău.

* * *

Mia a cedat. Întreaga ei familie a venit la festival. A fost un weekend excepțional, douăzeci de trupe din nord-vest și niciun nor de ploaie. Toată chestia a rămas în istorie, dând naștere unui CD înregistrat live și unei serii de festivaluri care continuă până astăzi.

Teddy a insistat să poarte amortizoarele, așadar Kat a petrecut o oră bombănind și cotrobăind prin cutiile din pod, până le-a găsit.

În general, Miei îi plăcea să stea în culise la concerte, dar, când a cântat Shooting Star, a fost chiar în fața scenei, dansând cu Teddy tot timpul, chiar lângă locul în care se agitau fanii.

DOUĂZECI ȘI TREI

*Mai întâi mă examinezi,
Apoi mă diseci,
Apoi mă respingi,
Aștept ziua în care
Mă vei învia.
„ANIMATE”*

COLLATERAL DAMAGE, PIESA 1

Când avionul aterizează la Londra, plouă cu găleata, așa că ne simțim amândoi ca acasă. E ora cinci după-amiaza când ajungem. În seara asta trebuie să fim la Guildford. Cântăm mâine seară. Apoi, începe numărătoarea inversă până la libertatea totală. Mia și cu mine am stabilit un program pentru următoarele trei luni în care eu voi fi în turneu, și ea la fel, pauze, din când în când, cum ne putem suprapune programele, ca să ne vizităm, să ne vedem. Nu va fi o încântare, dar, comparativ cu ultimii trei ani, tot mă simt ca în Rai.

* * *

E trecut de opt când ajungem la hotel. L-am rugat pe Aldous să îmi rezerve camera în același loc cu restul trupei, nu numai pentru festival, ci pe toată durata turneului. Indiferent ce vor crede despre faptul că voi părăsi formația, faptul că dorm la doi kilometri depărtare nu le va potoli sentimentele. Nu i-am pomenit despre Mia nici lui Aldous, nici altcuiva și, până acum am reușit să îi menținem numele departe de presa de scandal. Nimeni nu pare să știe că mi-am petrecut ultima săptămâna în Asia, cu ea. Toată lumea a fost prea ocupată să bârfească despre noul interes sentimental al lui Bryn, un actor australian.

La recepție primesc un bilet, care mă informează că trupa are parte de o cină privată în curtea interioară și mă roagă să mă alătur lor. Dintr-odată, simt că sunt dus la execuție, iar după călătoria de 15 ore, de la Seul până aici, nu îmi doresc nimic mai mult decât să fac întâi un duș și poate să ne vedem mâine, dar Mia îmi atinge brațul.

— Nu, ar trebui să te duci.

— Vii și tu?

Mă simt prost că o întreb. Tocmai a avut trei concerte uimitor de intense și nebunesc de bine primite în Japonia și Coreea, apoi a străbătut jumătate de planetă cu avionul și a aterizat direct în psihodrama mea. Toate astea vor fi

însă suportabile dacă ea e cu mine.

— Ești sigur? mă întreabă. Nu vreau să deranjez.

— Crede-mă, dacă e să se deranjeze cineva, eu sunt ăla.

Hamalul ne ia lucrurile ca să ni le ducă în cameră, iar recepționarul ne conduce pe hol. Hotelul este un vechi castel, dar a fost asaltat de rockeri, iar o grămadă de cântăreți dau din cap și mă salută, dar acum sunt prea agitat ca să le răspund. Recepționarul ne conduce spre curtea interioară, slab luminată. Toată trupa e acolo, alături de un bufet uriaș, de unde se servește friptură tradițională englezească.

Liz se întoarce prima. Lucrurile n-au mai fost la fel între noi de la turneul pentru *Collateral Damage*, dar nu știu cum să descriu privirea pe care mi-o aruncă acum: de parcă aș fi cea mai mare dezamăgire din viața ei, dar, încearcă să se ridice deasupra ei, să o ascundă, să se poarte normal, ca și când aș fi doar un fan, un atârname, una dintre multele persoane care vor de la ea un lucru pe care ea nu e obligată să îl dea.

— Adam, spune, cu un semn scurt din cap.

— Liz, încep cu prudență.

— Salut, dobitocule! Frumos din partea ta să ni te alături!

Vocea nestăpânită a lui Fitzy e în egală măsură sarcastică și primitoare, de parcă nu s-ar putea hotărî în ce direcție s-o ia.

Mike nu spune nimic. Pur și simplu se preface că nu există.

Apoi, simt atingerea umărului Miei, care apare din spatele meu.

— Salut, băieți, spune.

Pentru o secundă, fața lui Liz devine lipsită de expresie. De parcă n-ar ști cine este Mia. Apoi, pare speriată, de parcă tocmai a văzut o stafie. Apoi, bateristei mele puternice, dure, bărbătoase, începe să îi tremure buza de jos și fața i se încrețește.

— Mia? întreabă cu voce tremurătoare. Mia? întreabă mai tare de data asta. Mia! exclamă și îi dau lacrimile chiar înainte de a-mi strânge iubita în brațe.

Când îi dă drumul, o ține la distanță de un braț și o privește, apoi se uită la mine, apoi din nou la ea.

— Mia? strigă, întrebând și răspunzându-și, în același timp, la propria întrebare.

Apoi, se întoarce spre mine. Și, dacă nu sunt iertat, cel puțin sunt înțeles.

* * *

Ploaia continuă toată ziua următoare.

— Superbă vară englezească avem, glumește toată lumea.

Îmi făcusem un obicei din a mă baricada la genul ăsta de festivaluri uriașe, dar, realizând că ăsta este probabil ultimul pentru o perioadă, cel puțin, ca

participant, mă strecor în arenă, ascult câteva dintre trupele care cântă pe scenele secundare, îmi revăd câțiva prieteni vechi și cunoștințe și chiar vorbesc cu vreo câțiva reporteri. Am grijă să nu menționez despre despărțirea trupei. Asta va ieși la iveală cu timpul și îi voi lăsa pe ceilalți să hotărască cum să anunțe această veste. Totuși, comentez scurt despărțirea dintre mine și Bryn, care oricum este în toată presa de scandal. Când sunt întrebat despre noua mea parteneră misterioasă, spun, simplu, „fără comentarii”. Știu că toate astea vor ieși la iveală destul de curând și, deși vreau să o scutesc pe Mia de circul ăsta, nu îmi pasă dacă știe întreaga lume că suntem împreună.

Când se face ora nouă, ploaia s-a potolit, transformându-se într-o ceață blândă care pare să danseze în amurgul verii târzii. Mulțimea a acceptat de mult clipocitul. Peste tot este noroi, iar oamenii se rostogolesc în el, de parcă am fi la Woodstock sau ceva de genul ăsta.

Înainte de instalarea echipamentelor, trupa a fost agitată. Festivalurile au efectul ăsta asupra noastră. Cu o deschidere mai mare decât concertele obișnuite, chiar și decât cele de pe stadioane, festivalurile au public mult mai numeros, din care fac parte și colegii noștri muzicieni. Numai că eu sunt calm în seara asta. Mi-am jucat toate fisele. Nu am nimic de pierdut. Sau poate deja am pierdut și am regăsit, iar orice ar mai fi de pierdut nu are deloc de-a face cu tot ce se întâmplă pe scena asta. Lucru care ar putea explica de ce mă simt atât de bine aici, cântând noile noastre piese la vechea mea chitară Les Paul Junior, o altă bucată de istorie adusă înapoi din morți. Când m-a văzut că o scot din vechea ei husă, Liz a fost atât de surprinsă, încât a trebuit să arunce și o a doua privire.

— Credeam că ai scăpat de asta, mi-a spus.

— Da, și eu, i-am răspuns, aruncându-i Miei un zâmbet secret.

Trecem repede prin noul album, apoi le dăm și câteva melodii de pe *Collateral Damage* și, fără să-mi dau seama, aproape că am ajuns la finalul spectacolului. Mă uit pe lista de melodii lipită în fața scenei. Ultima este mâzgălită de Liz cu litere mari, înainte să ieșim pe scenă pentru inevitabilul bis. „Animate”! Fostul nostru producător, Gus Allen, a numit-o imnul nostru. Criticii au numit-o cea mai furioasă tiradă de pe întregul album. Probabil cel mai mare hit al nostru. Este melodia care mulțumește extraordinar de mult publicul în turnee din cauza refrenului, pe care adoră să îl fredoneze.

De asemenea, este una dintre puținele piese pe care le-am făcut cu orice fel de orchestrație, o bucată cu viori, chiar la începutul melodiei înregistrate, deși nu le avem la dispoziție pentru versiunea live. Așadar, în momentul în care începem să o cântăm, în capul meu nu aud urletul entuziast al mulțimii, ci sunetul violoncelului ei. Pentru o secundă, am imaginea asta a noastră undeva,

într-o cameră oarecare de hotel, jucându-ne – ea, cu violoncelul ei, eu, cu chitara – cântând melodia asta, pe care am scris-o pentru ea. Și să fiu al naibii dacă asta nu mă face al dracului de fericit!

Cânt melodia din tot sufletul. Apoi, trecem la refren: *Urăște-mă. Distruge-mă. Anihilează-mă. Reinventează-mă. Nu vrei, nu vrei, nu vrei să mă reinventezi?*

Pe album, refrenul se repetă iar și iar, un scrâșnet de furie și pierdere, și a devenit un lucru obișnuit ca în timpul concertelor să mă opresc din cântat și să întorc microfonul spre public și să îi las pe ei să preia controlul. Așa că îl întorc, iar mulțimea o ia pur și simplu razna, intonându-mi cântecul, scandându-mi rugămintea.

Îi las cu asta și mă plimb un pic în jurul scenei. Restul trupei vede ce se întâmplă, așa că repetă refrenul. Când ajung mai aproape de marginea laterală a scenei, o văd acolo, unde s-a simțit mereu cel mai confortabil, deși în viitorul apropiat ea va fi cea care va sta aici, în lumina reflectoarelor, iar eu voi fi cel din culise. Simt că așa trebuie să fie.

Publicul continuă să cânte, continuă să mă susțină, iar eu continui să zdrăngăn la chitară până când ajung suficient de aproape încât să îi văd ochii. Apoi, încep să cânt refrenul. Direct către ea. Iar ea îmi zâmbește și e ca și cum am fi singurii doi oameni de acolo, singurii care știm ce se întâmplă: că melodia asta, pe care o cântăm cu toții, a fost rescrisă. Nu mai este o pledoarie furioasă, urlată către neant. Chiar aici, pe scena asta, în fața a optzeci de mii de oameni, devine altceva.

E noul nostru jurământ.

MULȚUMIRI

Se obișnuiește în aceste cazuri ca scriitorii să le mulțumească separat editorilor și agenților. Dar eu, când mă gândesc la cariera mea literară, adesea mă imaginez însoțită de editorul meu, Julie Strauss-Gabel, și de agentul meu, Sarah Burnes. Aceste două războinice înverșunate ale cărții sunt amândouă atât de integrate în crearea și îndrumarea muncii mele, încât este greu să le separ. Sarah mă sfătuiește, mă susține și mă ajută să mențin lucrurile în perspectivă. Cel mai mare dar al lui Julie este că îmi oferă cheia pentru a-mi dezvălui poveștile. Amândouă sunt cei doi piloni gemeni ai mei.

Totuși, așa cum spune și proverbul, e nevoie de un sat întreg pentru a crește un copil. În cazul lui Julie, satul acela constă în mulți, mulți oameni dedicați de la Penguin Young Readers Group. Voi salva câțiva copaci și nu îi voi enumera pe toți, dar e de ajuns să spun că sunt zeci de oameni în departamentele de vânzări, marketing, publicitate, design, online și producție cărora le sunt profund – și zilnic – recunoscătoare. Mulțumiri speciale merg către Don Weisberg, Lauri Hornik, Lisa Yoskowitz și Allison Verost, care îmi este în aceeași măsură publicist, terapeut și prieten. Satul lui Sarah, de la The Gernert Company, îi include pe Rebecca Gardner, Logan Garrison, Will Roberts și pe formidabila Courtney Gatewood, care, pentru cineva concentrat asupra dominării lumii, este deosebit de drăguță.

Mulțumiri Alisei Weilerstein pentru că mă inspiră, precum și pentru faptul că mi-a acordat o parte din timpul ei prețios pentru a mă ajuta să înțeleg traiectoria carierei unui violoncelist profesionist tânăr.

Îi mulțumesc lui Lynn Eastes, traumatolog coordonator la OHSU, pentru că mi-a oferit o privire asupra modului în care ar putea arăta procesul de recuperare și reabilitare al Miei. Mulțumiri lui Sean Smith pentru viziunea sa de inițiat în industria filmului (și pentru un milion de alte lucruri). Tot ce am înțeles corect legat de aceste detalii, se datorează acestor oameni. Tot ce am înțeles greșit, e din cauza mea.

Mulțumesc Societății Edna St. Vincent Millay pentru permisiunea generoasă de a folosi unul dintre sonetele mele preferate „Dragostea nu e totul: nu e nici carne, nici băutură”. Multe dintre poeziile Ednei St. Vincent Millay sunt incredibil de romantice și, cu toate astea, destul de experimentale, după toți acești ani. Am inclus în carte doar a doua jumătate a acestui sonet; ar trebui să căutați cu toții versiunea integrală.

Le mulțumesc tuturor cititorilor mei din toate etapele: Jana Banin, Tamara Glenny, Marjorie Ingall, Tamar Schamhart și Courtney Sheinmel pentru amestecul perfect de încurajare și critică.

Mulțumesc celuilalt sat al meu – comunitatea mea de cartier – pentru că m-au ajutat cu copiii și, în general, pentru că mi-au fost alături. Isabel Kyriacou și Gretchen Sonju, vă sunt îndatorată pe veci!

Mulțumesc întregii familii Christie pentru bunăvoința și generozitatea lor răbdătoare.

Mulțumiri lui Greg și Diane Rios pentru că au continuat să pășească pe acest drum, împreună cu noi.

Mulțumesc familiei mele și familiilor Forman, Schamhart și Tucker, pentru urale și încurajare. Mulțumiri suplimentare surorii mele, care mi-a vândut cartea, cu mâna ei, la jumătate din populația orașului Seattle.

Le mulțumesc fiicelor mele: lui Dembele, care a sosit în familia noastră cam la jumătatea cărții și, dacă i s-a părut ciudat că, din când în când, noua ei mamă părea să îndrume un tip furios de douăzeci și unu de ani, fie ca acest lucru să nu-i taie nicicând din exuberanță. Și Willei, care, fără să vrea, mi-a oferit foarte multe dintre denumirile fictive ale formației/filmelor/personajelor cărții, într-un fel în care numai un copil de patru-cinci ani ar putea-o face. Probabil că ar trebui să-ți măresc alocația.

Mulțumiri soțului meu, Nick, pentru criticile nu foarte blânde, care m-au obligat întotdeauna să ridic ștacheta. Pentru *playlist*-urile tale sublime, care aduc muzică în viața mea (și în cărțile mele). Pentru că mi-ai oferit toate micile detalii referitoare la formație, și pentru că ești motivul pentru care se pare că nu mă pot opri din a scrie povești de dragoste despre chitariști.

Și, în sfârșit, le mulțumesc librarilor, bibliotecarilor, profesorilor și bloggerilor, pentru că m-au ajutat ca aceste cărți să își ia zborul.

Au trecut câțiva ani de când Mia și Adam, protagoniștii volumului *Dacă aș rămâne*, trăiesc departe unul de celălalt. Carierele lor au înflorit, însă amintirea poveștii de dragoste trăite la numai 17 ani i-a marcat. Când soarta îi aduce împreună la New York pentru o singură noapte, Mia și Adam descoperă din nou bucuria de a fi alături unul de celălalt. O poveste sfâșietoare despre iubire, regăsire și alegeri imposibile, într-o continuare a unui roman care i-a încântat pe cititorii de pretutindeni.

„*Dacă te-aș găsi* este un roman perfect! Poate chiar mai bun decât *Dacă aș rămâne*. Povestea se leagă și conduce spre finalul care oferă răspunsuri la multe întrebări.“

The Guardian

ISBN 978-606-8516-45-5

9 786068 516455

www.rao.ro

www.raobooks.com

^[1] Joc de cuvinte în lb. engleză (wild = sălbatic) (n.tr).

^[2] Collateral Damage – daune colaterale (n.tr).

^[3] Băutură alcoolică, pe bază de struguri, de origine italiană (n.tr).

CUPRINS

UNU

DOI

TREI

PATRU

CINCI

ŞASE

ŞAPTE

OPT

NOUĂ

ZECE

UNSPREZECE

DOISPREZECE

TREISPREZECE

PAISPREZECE

CINCISPREZECE

ŞAISPREZECE

ŞAPTESPREZECE

OPTSPREZECE

NOUĂSPREZECE

DOUĂZECI

DOUĂZECI ŞI UNU

DOUĂZECI ŞI DOI

DOUĂZECI ŞI TREI

MULŢUMIRI